ஸ்ரீ

ரமண ஞான போதம்

ஐந்தாம் பாகம்

அநுபவ விளக்கம்

(மூன்றும் பிரிவு)

ஸ்ரீ முருகனர்

ஓம்

நமோ பகவதே ஸ்ரீ அருணாசல ரமணாய

ஸ்ரீ
ரமண ஞான போதம்

ஐந்தாம் பாகம்

அநுபவ விளக்கம்

(மூன்றும் பிரிவு)

இயற்றியவர்

ஸ்ரீ முருகனார்

பதிப்பாளர்

ஸ்ரீ ரமண கேந்திரம்—புது தில்லி

1986

கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம் புத்தக சாலை
திருவண்ணாமலை–606 603, தமிழ் நாடு.

Ramana Kendra,
8, Institutional Area,
Lodi Road, New Delhi-110 003.

Sri Arunachala Ramana Nilayam
Sri Ramana Nagar
Tiruvannamalai–606 603, Tamil Nadu.

Ramana Kendra,
No. 1, C. P. Ramaswami Iyer Road,
Madras-600 018.

Ramana Maharshi Centre for Learning,
40/41, II–Cross, Lower Palace Orchards,
Bangalore-560 003.

விலை ரூ. 10

மத்திய அரசின் உதவி பெற்று இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது.

Published with the Financial Assistance from the
Government of India, Ministry of Education &
Social Welfare (Dept. of Education.)

This book has been published on the paper supplied
by the Government of India at concessional rates.

அச்சிட்டோர்:
விநாயக ஃபைன் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ்,
163, வெள்ளாளத் தெரு. சென்னை-600 084.

பதிப்புரை

"ஸ்ரீ ரமண ஞான போதம்" என்ற ஒன்பது தொகுதிகள் கொண்ட பெரிய நூல் வரிசையின் பதிப்பாசிரியராகப் பல்லாண்டு அன்புப்பணி புரிந்து வந்த தவத்திரு சாது ஓம் சுவாமிகள் 1985ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 17ம் நாளன்று விதேக கைவல்யம் எய்தினர்.

(நேரிசை வெண்பா)

இரக்தாட்சீ பங்குனி நான் கேகா தசியா
பிரவி நா(ள்) ஷோணத்தி லிங்கே—நரவுருநீத்
தத்தன ரமணனே டைக்கியமா னுன்ஞான
வுத்தமனும் நம்சாது ஓம்.

ஸ்ரீ ரமண ஞான போதம் என்ற நூல் வரிசையிலே முதல் நான்கு பாகங்களைப் போலவே இவ்வைந்தாம் பாகம் முழுவதும் ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமி அவர்களாலேயே வகை வகுத்து, வரிசைப்படுத்தி, தலைப்புத்தந்து அச்சகத்துக்கு அனுப்பப் பட்டது. மேலும், எஞ்சியுள்ள நான்கு பாகங்களில் வெளிவர வேண்டிய பல்லாயிரக் கணக்கான செய்யுள்களும் ஸ்ரீ சுவாமி அவர்களாலேயே பொருள் கருதித் தொகுக்கப்பட்டு, உரிய அத்தியாயத் தலைப்புகளும் தரப்பெற்றுள்ள நிலையில் உள்ளன. உருவம் கருதிச் செய்யுள்களை ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும் வரிசைப் படுத்தும் வேலை மட்டுமே ஸ்ரீ சுவாமிகள் நமக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளார்.

ஸ்ரீ முருகனாரைப் போலவே ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகளும், ஆன்ம சாந்நித்திய உலகில் சஞ்சரிப்பவர். ஆனதால், ஸ்ரீ ரமண ஞான போதமாகிய சற்போதத்தை நன்குணர்ந்து, வாலறிவாம் அந்தப் பேரின்பத்தைப் பற்பல வகையிற் பிரதி பலிக்கும் இந்தப் பல்லாயிரக் கணக்கான பாடல்களைப் பொன்னே போல் போற்றிப் பாதுகாத்து, மலையாய்க்குவிந் திருந்த பாடல்களாகிய செம்மணித்திரளை வகைப்படுத்தி மாலை மாலையாய்க் கோத்துப் பதிப்பிக்கும் திருப்பணியில் தமது

நேரத்தையும் கவனத்தையும் செலுத்தி வந்தார். தாம் பெற்ற இன்பம் பிறரும் பெறவேண்டும், பெற முடியும் என்று துணிந்து இந்த மகத்தான தொண்டினைத் தாம் மேற்கொண்ட தோடு, அதைத் தொடர்ந்து நடத்தத் தகுதி பெறுமாறு சில சீடர்களையும் பயிற்றுவித்தார். இந்த ஏற்பாடு நிறைவேற இறைவன் ரமணன் அருள்புரிவாராக.

ஸ்ரீ முருகனாரின் தமிழ்நடை கடினமானது என்று சிலர் அஞ்சுவதால் இந்தத் தொகுதியில் ஓரளவு அரும் பதவுரை ஒன்றும் தந்துள்ளோம்.

ரமணா நுபூதியை வாரி வழங்கும் இந்தப் பாடல்கள் பண்டிதர்களுக்காக வல்ல, தமிழறியும் சாதகர்கள் அனைவர்க்கு மாகவே பாடப்பெற்றன என்ற உறுதியான நம்பிக்கையுடன் தான் சாது ஓம் சுவாமிகள் இந்த மாபெரும் திட்டத்தை வகுத்து, தொடங்கி, முடிவதற்கும் முன்னேற்பாடு செய்து சென்றுள்ளார்.

''ஸ்ரீ ரமண வழி'' ''சாதனை சாரம்'' முதலிய எத்தனையோ நூல்களை உரைநடையாகவும் செய்யுளாகவும் இயற்றிய ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகள், ஸ்ரீ ரமணாநுபவத்தைப் பற்றித் தாம் விவரிக் காது, ஸ்ரீ முருகனார் அருளிச் செயல்களையே போற்றிப்பதிப் பிக்க முன் வந்தது ஏன் என்று சிந்தித்தால், அவரது நற்றவ மாகிய யானற்ற இயல்பு நம்மை வியக்கச் செய்யும். ஆன்ம ஞான நிலையைப் பொருந்த விளக்க ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ முருகனா ரைத் தேர்ந்தெடுத்து நியமித்து, அவரது வாக்கு மூலம் தாமே பேசுகிறார் என்ற குருவாசகக் கோவையிலிருந்து தெளிவா கிறது. இதனை முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டு ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகள் ரமணாநுபவத்தை விளக்கும் நூல் எதுவும் வேறொருவர் எழுதத் தேவையில்லை என்று கருதினார். எனவே, கோவை உரையில் முருகனாரைப் பாட்டுவித்தவன் ஸ்ரீ ரமணனே யாதலால், அந்த பகவானுக்கே நூலின் பொறுப்பு ஏற்புடையதாகும் என்று ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகள் விளக்குகிறார்.

அருள்வயப்பட்ட அன்பர்களிடையே ஒற்றுமை காண்பதே சிறப்பாகும். ஆன்மாவுக் கன்னியனாய் ஞானி

செயல்படுவது எங்ஙனம்? நடனானந்தர் இந்த ஒருமைப் பாட்டை உறுதிப் படுத்தி.

—யதியானா
சதிரேய் முருகனாய்ச் சாதுவோ மாயப்
பதியே படைத்ததென் பார்!

என்று பாடினார்*

ஸ்ரீ பகவானே பல துதிகளில் இறைவன் அருள் வேண்டி ஏங்கி மன்றாடுவது அன்பரோடு ஐக்கியம் ஆனதால் அன்றோ?

சித்தனோ, சாதகனோ என்று வினவாமல், தமதுயானற்றி யங்கும் நிலையை ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகள் உரிய உவமையால் விளக்குகிறார்.

இறந்தேனா வின்னு மிருந்தேனா வுன்னை
மறந்தேனா வொன்று மறியேன்—நிறந்துவா
யென்னைப் பிடித்த விறைவேங்கை யேரமணா
பின்னை நடந்த தென்ன பேசு.

(ஸ்ரீ ரமண ஸஹஸ்ரம்-960)

மீளா ஆளான அடியார்க்கு அகம் ஏது?

தர்மாலயா
சென்னை-18.

கி. சுவாமிநாதன்

---

*"குருவாசகக் கோவை உரை" என்ற நூலின் சிறப்புப் பாயிரம் பாடல் 10ஐக் காண்க

ஓம்
நமோ பகவதே ஸ்ரீ அருணாசல ரமணாய

முன்னுரை

'**ஸ்ரீ ரமண ஞான போத**'த்தின் ஐந்தாம் பாகமாக வெளி வருவது ஸ்ரீ முருகனாரது **ஆன்மாநுபவ விளக்கத்தின்** மூன்றாம் பிரிவு ஆகும். சென்ற பிரிவின் முன்னுரையிற் கூறப்பட்டது போல் தமது சற்குருவின் பேரருளால் தாம் பெற்ற ஞானானுபவங்களை ஸ்ரீ முருகனார் சுமார் 8000 பாடல்களில் விளக்கியுள்ளவை யாவும் அநுபவ விளக்கம் I, II, III, IV, என்று நான்கு பாகங்களாக வெளியிடப்படுகின்றன. இவையாவும் ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகளாலேயே தொகுத்து வகுக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகள் தாமே ஒரு அனுபவ ஞானியான படியால், இப்பாடல்களின் உண்மை மதிப்பை அவரால் நன்கு உணர முடிந்திருந்தது. அதனால் தான் அப்பாடல்களின் பிரதிகளைத் தயார் செய்வதிலும், பத்திரப்படுத்துவதிலும், தொகுப்பதிலும், அச்சிடுவதிலும் அவர் தமது வாழ்வின் அதிக நேரத்தையும், சக்தியையும் அர்ப்பணித்திருந்தார். தவிரவும் நம் போன்ற அன்பர்களையும் இப்பாடல்களைப் படித்து அவைகளின் பெருமதிப்பைத் தானே உணர்ந்து கொள்ளும்படி ஊக்குவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ முருகனார் சுவாமிகளின் பாடல்களைப் புரிந்து கொள்வதில் பண்டிதர்களுக்கே யன்றி ஏனையோருக்கும் மிகவும் கடினமாயுள்ளதே என்று சிலர் குறிப்பிட்டபோது, "இப்பாடல்களின் உண்மையான மதிப்பைப் புரிந்து கொள்ளும் சமயமும் அதற்கேற்ற உண்மையான சாதகர்களும் ஒரு காலத்தில் வருவார்கள். இப்பாடல்கள் பண்டிதர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது வழியைப் பின்பற்றுவதற்காக பெருமளவு ஊக்கமும், உபாய செல்வங்களும் (Wealth of clues) உள்ளடக்கியுள்ளதை உணர்ந்து கொள்ளும் முமுட்சுக்களுக்காகவே யாம். தமிழ் அறியும் அன்பர்கள் பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது வழியைப் பின்பற்றுவதில் உண்மையான ஈடு

பாடு உள்ளவர்களே யானால், சிறிது முயற்சி மேற்கொண்டு ஸ்ரீ முருகனாரின் பாடல்களைப் படிக்க முற்பட்டாலே அவற்றின் மெய்ப்பொருளை சீக்கிரத்தில் அறியவும் முடியும்'' என்று ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகள் எப்போதும் சொல்வது வழக்கம். இக் கூற்று முற்றிலும் உண்மை என்பதை ஸ்ரீ முருகனார் சுவாமிகளின் பாடல்களை ஆர்வத்துடன் படித்து வரும் அன்பர்கள் தமது சுய அனுபவத்திலேயே கண்டு கொள்வார்கள்.

''ஞானிக்கு அஞ்ஞானம் இல்லாததாலும், அவருக்கு அன்னியமாக பிறர் இல்லாததாலும், ஞானி ஒருவன் நான் ஞான மடைந்து விட்டேன் என்று சொல்ல மாட்டான் என்று ஸ்ரீ பகவான் கூறியுள்ளாரே? அவ்வாறிருக்க, ஸ்ரீ முருகனார் தாம் ஞானம் அடைந்தது பற்றி பலமுறை திரும்பத் திரும்ப எழுதுகிறாரே!'' என்று ஒரு முறை ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகளிடம் ஓர் அன்பர் கேட்டதற்கு ''நான் ஞானம் அடைந்து விட்டேன்! என்று ஞானி ஒருவன் தானே கூறத்தேவை என்று கருத மாட்டானாயினும், ஸ்ரீ முருகனார் சுவாமிகள் போன்ற மெய்ஞ் ஞானிகளிடமிருந்து ஞானத்தின் நிலைமையைப் பற்றியும், ஸ்ரீ சற்குருவின் அருளாலேயே அந்நிலையை அவர் எவ்வாறு அடையப் பெற்றார் என்பது பற்றியும் சாதகர்கள் கேட்டுத் தெரிந்து அடையத் தக்க பெரு லாபமும் உண்டு. அதனால் தான் ஆன்ம ஞானத்தின் நிலையைப் பற்றியும் சற்குருவின் அருளால் அந்நிலை எவ்வாறு அடையப் பெறுகின்றது என்பது பற்றியும் பற்பல உண்மைகளை உலகுக்கு வெளிப்படுத்துவதற்கு ஸ்ரீ பகவான் ரமணரது தெய்வீக சக்தி ஸ்ரீ முருகனார் சுவாமிகளின் பரிசுத்தமான மனோ, வாக்கு, காயங்களை அகந்தையற்ற உபகரணங்களாகப் பயன்படுத்தியது. தமது சொந்த பெருமைக்காக ஸ்ரீ முருகனார் சுவாமிகள் இப் பாடல்களை எழுதவேயில்லை. மேலும், இப்பாடல்களை எழுதும்போது கர்த்ருத்வ பாவத்துடனும் எழுதவுமில்லை'' என்று ஸ்ரீ சாது ஓம் சுவாமிகள் கூறினார்.

ஸ்ரீ முருகனாருடைய இந்நிலை கீழ் வரும் பாடல்களால் தெற்றென விளங்கும்.

''சுத்தசிவ மாகத் துலங்கு சொரூபவருள்
வித்தகனுக் கென்னை விலைப்படுத்தி விட்டதாற்
செத்தொழிந்த மோகச் செருக்காலே யானெனதென்
நித்தனுவைப் பற்றவெனக் கில்லை சுதந்திரமே.'' (454)

"யானே வவனடிமை யென்று லவனன்றி
யானென் றுயிர்த்தெழவோ ரேதுவுண்டோ—ஊனென்
றுயிரான பொய்த்தன்மை யோயவுணர்ந் தியானென்
செயலின்றி வாழ்வன் சிவத்து." (311)

"......யாதானும்
என்பொறுப்புச் சற்றுமின்றி யெல்லா மவன்பொறுப்பா
அன்போளிர்வ தாயிற் றகத்து." (1936)

தாம் அடைந்த பேற்றினையும் தாம்வாழும் இடத்தையும் கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்:

"......ஊனு
வுலவு மகந்தை யுணர்வா மயக்கற்
றிலகு முண்மைச் சிற்பரமே யான்". (2016)

"..... காலனுள்ளிட் டியாருங் குறுகவொண்ணு
மாண்பான காவலியல் வைப்புநான் வாழிடமே". (2048)

"மோனமே யுண்மை முடிபா விளங்கிதயத்
தானமே சாந்திபத சாம்ராச் சியம்." (1948)

இவ்வாறு தாம் அடைந்த அருட்பேற்றினை

"அடியேனுக் காசையென் னுண்டான் பதத்திற்
குடியேற யாவரையுங் கூட்டல்—அடியனேன்
பெற்றபே றிந்தப் பெருநிலத்தோ ரெல்லோரும்
பெற்றுய்ய வேண்டும் பெரிது." (2014)

எனவும்,

"குருபதமே மோனக்குறிப்பே யலான் மற்றொரு தவமோ ராதென் னுணர்வு" (542), "உண்ணு ரமுத வொளிப் பிழம்பா வுள்ளதகத் தண்ணு மலையானடி" (540) "சித்தந் தெளிந்த திருத்தொண்டர் கூட்டுறவே மெய்த்தவமா மேவு மெனக்கு" (1858) எனக்கொண்டு வாழ்ந்த ஸ்ரீ முருகனார் சுவாமிகளது தவப்பயனையும்

உள்ளதனை யுள்ளபடி யுள்ளத் திருந்துதேற்
றௌள்ளியோ ஞான வுடையான் சொருபவருள்
வெள்ளத் தமிழ்ந்தும் மிதந்துந் துனைதலாற்
கள்ளமனத் தாபக் கவலை கழன்றதே. (263)

எனக்கவலை உழன்றமைக்குக் காரணமும் கூறி வாழ்ந்த ஸ்ரீ முருகனார் சுவாமிகளது வாழ்வினையும், ஸ்ரீ பகவானின் அன்பர்கள் அனைவரும் இந்நூலின் வாயிலாய் நன்குணர்ந்து வீட்டுப் பேற்றில் திளைத்து இன்புற ஸ்ரீ ரமண பகவான் அருள் புரிவாராக.

சென்னை-15.

நா. த. கணேசபாஸ்கரன்

K. சுப்ரமண்யன்

H. வைத்யநாதன்,

உள்ளுறை

பிழைத் திருத்தம்

பக்கம் எண்	பாட்டு எண்	பாட்டில் வரி எண்	பிழை	திருத்தம்
1	3	4	வுல்லஞே	வல்லஞே
3	9	4	மான	மாண
6	26	3	தன் சொருய்	தன் சொருப
8	41	4	மானபி	மாறுபி
14	90	1	விளைந்தது	விளிந்தது
	96	1	பாசமான	பாசமன
15	104	2	மயற்சர்ப்	மயற்சற்
16	112	4	தெள்ளந்	தெள்ளத்
18	133	3	விசித்திரப் பொய்	விசிந்திரப் பொய்ம்
39	276	2	ருருப்பரன்	குருப்பரன்
71	566	1	வொளி வொளியா	வொளிவெளிடா
74	581	2	பிழை: (பொருள்விளக்கமாகப்புணர்ந்தான்)	திருத்தம்: பொருள்விளக்க மாகப் புணர்ந்தான்
78	605	1	பிழை: கள்ளமனத்தாலடியேன்	திருத்தம்: கள்ளமனத் தாலடியேன்
	,,	2	தெள்ளியசற்	தெள்ளிய சற்
86	665	2	தாழ்சொருப	வாழ் சொருப
99	749	1	தாழ்வாத்	வாழ்வாத்
129	934	4	உணர்வு	உணர்வு
	937	1	பசாசப்	பசாசாப்
142	1034	3	யிடும்டை	யிடும்பை
148	1079	5	மதும்றிவா	மதுவறிவா
153	1116	2	பிழை: மென்னென்ருேர்ந்தோர்ந்துணர்வு	திருத்தம்: மென்னென் ருேர்ந்தோர்ந் துணர்வு
164			1 இதயம்	21 இதயம்
174	1281	1	சிற்கணமா	சிற்கனமா
177	1300	1	சிற்சடத்தை	சிச்சடத்தை
	1303	2	பகலத்	யகலத்
197	1441	4	மறவி	டிறவி
205	1495	4	கைவல்யத்	கைவல்யந்
267	1912	4	பிழை: காணொன்னரண்	திருத்தம்: காணென் னரண்
273	1948	1	முடியா	முடிபா
276	1967	5	நட்டழிற்	தட்டழிதல்
279	1991	4	பிழை: யிரங்கியவாரும்	திருத்தம்: யிரங்கிய வாரும்

ஓம்

நமோ பகவதே ஸ்ரீ அருணாசல ரமணாய

ஸ்ரீ ரமண ஞான போதம்

ஐந்தாம் பாகம்

அநுபவ விளக்கம்-III

பாயிரம்

1. அவனே பாடுகின்றான்

(வெண்பா)

1. நாவா யுறைந்துமெய்ஞ் ஞானானு பூதியிசைத்
தோவா வுளப்பே ரொளியாக—வாழ்வான்
பரஞ்சோதி யானவருட் பார சொரூபப்
பெருஞ்சீ ருடைய பிரான்.

2. ஊனமத்த னுமென் னுளத்தை யலர்த்தியமெய்ஞ்
ஞானசத்தி நண்ணியென் னுளூடு—ஞான
நயப்பா டுடைய நறுந்தமிழ்வெண் பாவா
வுயிர்ப்பதன்றி நானே திலேன்.

3. என்னதே யன்றிமற் றென்னையுந்தான் கொள்ளை [கொண்டு
மன்னியமெய்ப் பூரணமாய் வாழ்வித்தான்—நன்னர்ச்
செழித்தவருட் செம்மலாந் தெய்வப் பிரான்சீர்
வழுத்தவும் வல்லனோ யான்.

4. ஆண்டான் சொருப வருட்பரா சத்தியே
ஈண்டென் னிதயத் தினிதிருந்து—மூண்டுமூண்
டென்னறிவைத் தூண்டி யெழுப்பலாற் பொங்கு
பன்னுமனு பூதிவெண் பா. [வதே

(கொச்சகக் கலிப்பா)

5. ஒள்ளிய வாழ்வா வுளத்திலென் னுருயிர்க்குத்
தெள்ளிய ஞானஞ் சிறக்கவளித் தாண்டவன்சீர்
வள்ளிய வாசை வசப்பட் டிசைப்புற்றேன்
அள்ளிய சுத்த வருட்சத்தி யாலினிதே.

6. அன்னியமல் லாதசுத் தான்மசொரு பானுபவந்
தென்னை யழுத்தியடே ரின்பப் பிரானடியிற்
சென்னி யுறவணங்கிச் சிந்தை கசிந்துருகித்
துன்னியமெய் யன்புணர்வாற் சொல்லுமென்வாய்
[நல்லிசையே.

2. இறைவனே கரி

(வெண்பா)

7. ஆண்டவனை நான்சென் றடைந்ததற்குந் தானு
[முவந்
தாண்டருளி யென்னை யணைந்ததற்கும்—காண்டலரு
விண்ணு விருந்தொளிரும் மிக்க சொருபவருட்
கண்ணுன தானே கரி.

3. அவையடக்கம்

(வெண்பா)

8. எனக்கா வவதரித்த வெந்தை ரமணன்
றனக்கே யுரியநான் *சாற்றல்—எனக்குள்ளே
யான்பிதற்றி யானடைபே ரின்பவுரை யன்றிமற்றன்
றியான்பிறருக் கோதயா ஞர்.

* சாற்றல்—சாற்றலுற்ற (இவ்வனுபூதி) நூலுக்குத்
தொழிலாகு பெயர்; 'வற்றல்' என்றுற்போல.

9. குருபதத்திற் கூறுங் குதலைமொழி கேட்கப்
பெருவிருப்புக் கொள்வர் பெரியோர்—பெருமிதத்
தேணிப் பெருமானே பிள்ளை மழலைகளில் [தாற்
மான மகிழ்கொள் வதால்.

4. நூற் பொருள்

(வெண்பா)

10. ஒப்பாக வுள்ளத் தொளிபெறவே யான்யானென்
றெப்போது முள்ள வியல்பாமோர்—சற்போத
மோதக் கடலான மோனமே யிந்தவருட்
*போதப் பனுவற் பொருள்.

* போதப் பனுவல்—ஸ்ரீரமண ஞான போதம்.

5. நூற் பயன்

(வெண்பா)

11. கட்டுத் தெறிக்கவகங் காரமுடி கற்பனையாஞ்
சுட்டற் றொளிர்தன் சொரூபமாய்—மட்டற்
றனுபவமா மோன வருட்பரமே ஞானப்
பனுவலிது கற்கும் பயன்.

6. மங்கலம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

12. பருவர லானவெம் பாசப் படர்தீர்
திருவருள் வாழ்வு செழிக்க வுளத்திற்
குருவுரு வாகக் குலாவு சொரூபம்
மருவு மியற்பர மங்கல மாமே.

நூல்

1. பிறவேண்டாமை

(குறள்)

13. ஆண்டான் பதத்திலெனக் கார்வங் கிளர்தலால்
வேண்டேன் பிறிதோர் விழா.

(வெண்பா)

14. அகத்தா மரைமே லகமகமென் றுள்ளோன்
இகத்தோ பரத்தோ வெதிலும்—அகத்தே
செறிதலாத் தூன்று சிவாத்துவிதச் சீர்மை
யறிதலா லில்லே னவா.

2. பிறவின்பம் நாடாமை

(வெண்பா)

15. ஆண்டான் சொரூப மளைந்துமகிழ் சித்தமினிப்
பூண்டிடுமோ வேட்கைபிற போகத்தே—ஈண்டுசிவ
கங்கைநீ ருண்டு களித்தோ னுளத்தாசை
பொங்குமோ கானற் புனற்கு.

16. ஆண்ட சிவத்தோ டளைந்துமகி ழென்னறிவுக்
கீண்டலெவன் மற்றோ ரியைபுடைமை—ஈண்டவொளி
தூண்டுபர மான சொருபமன்றி வேணவாப்
பூண்டொழுக வெங்கே பொருள்.

17. ஆசையென்ன வாசையெனக் காண்டான் பதத்திலுறு
நேசமன்றி நீசப் புலத்திலே—வேசையாய்க்
கற்பற் றெழியக் கடவதோ வாண்டவன்பாற்
பொற்புற்ற பத்திப் புலம்.

18. அன்புக் குரிய வருட்பரமாந் தன்சொருப
வின்பத்தி லன்றிமகி ழிச்சையிலேன்—தன்பர
[மெய்த்
தண்ணிழலில் வஞ்சமனத் தாபமறச் சாந்தசுக
நண்ணியதா லன்னியத்தே நான்.

19. ஒருமை யுணர்ச்சி யுதவியவென் ஞண்டா
னருமைசே ரன்பே யமைக—இருமைசே
ரெந்த நுகர்ச்சியுமற் றெம்மையிலும் யான்வேண்
சொந்தசொரூ பங்காண் சுகம். [டேன்

20. ஊனவாழ் வான வுலகவாழ் வெம்பர்வாழ்
வேனையோர் வேணமட்டி லெய்துக—மோனமாய்
மீதொன் றிலாதசிவ மீதான வாழ்வன்றி
யாதொன்றும் வேண்டிலேன் யான்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

21. சுத்தவருட் பார சொருபமா மோனவுணர்
வுத்தமவாழ் வாக வுதவியவென் னுண்டவன்ருட்
புத்தமுத போகம் புசித்தலால் வேட்கையறக்
கைத்தனகாண் மற்றைக் களிசேர் புலன்களே.

22. ஆண்டகுரு நாத னருட்பே றளாதுமற்
றீண்டவெதன் பாலுமோ ரிச்சையிலேன்; எனனி
[னெனிலோ
காண்டகுமெய்ஞ் ஞானவருட் கண்ணு ரமுதமே
வேண்டலுற்றே னுக்கு வெறுங்கான லாம்பிறவே.

23. துட்ட வகப்பேய்த் துடுக்கறவென் னுள்ளத்து
நட்டமா டுற்றமெய்ஞ் ஞானப் பிரானடியே
இட்டமாப் பெட்டபே றின்பமெய் யன்புணர்வால்
விட்டதுவெம் பாசவிடாய் வேற்றுப் புலங்களிலே.

3. பிறபோகம் உவர்த்தல்

(வெண்பா)

24. புத்திக் கொளியாகப் பொங்கு சொரூபசிவ
பத்தி ரசானுபவம் பற்றலால்—மந்தமனக்
கற்பனையூ டாடிக் கலங்குலக போகமெனக்
குப்பறுகூ டூரயிற் *றுவர்த்து.

* உவர்த்தல்—வெறுத்தல்.

25. சொருபவுண் மை யாகத் துலங்கலுற்ற நான்மற்
றொருபதத்தை மோகித் துழலேன்—குருபதத்து
நோக்கமா மோனவொளி நுட்பவோட்ப வாழ்வாகத்
தேக்கியதவ் வுண்மைத் திறம்.

26. முகத்தலா நின்றெளிர்தன் மோனமே தன்னை
யுகத்தலா முண்மை யுணர்ந்தேன்—சுகத்தியல்பு
தன்சொருப மாகவொளிர் சாந்தியே யாகலினெ
கெஞ்சியதி லின்ப மிலை.

4. ஞான வைராக்கியம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

27. அறிவை யறிவா லறியலுற் றுங்கே
மறவிசேர் மோக மனக்கலக்கம் மங்கப்
பிறிவறவுள் ளத்திற் பிறங்கு சொருப
வுறவாற் பிறவா முறவற் றனவே.

5. துறவு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

28. புராதனமா வுள்ளசிவ பூரணநோக் கத்தாற்
றுராலெனமற் றெல்லாந் துறந்தேன்; சொருபப்
பிரானருளே யன்றியென்னுற் பேணலுறத் தக்க
வொரானுருபே றெவ்வெவ் வுலகிலுங்கா ணேனே.

29. அவத்தையைத் தேருந்தா ஞெரெனத் தேர்மெய்த்
தவத்திலே கண்டு தரித்த சொருப
சிவத்திலே யன்றிச் செகத்திலே யாதோர்
விவத்தையில் லென்றுகை விட்டனம் யாமே.

30. தொடர்ந்தபரி சுத்தத் துறவே துணையா
வடைந்தேன் கடந்த வருட்சிற் பரத்தை;
இடைந்தழிவே னல்லேன், இருட்பா மூலக
படந்தருபொய்ம் மாஞுபி மானவலைப் பட்டே.

குறிப்பு :—விரத்திவடிவான அகத்துறவு பரிசுத்தத் துற வெனப் பட்டது, 'தூய்மை யென்ப தவா வின்மை' யென்பரா கலின்.

6. அறல்

க. மய லறல்

(குறள்)

31. உள்ளமுறு மோன வுணர்வுரத்தா லோய்ந்ததே
துள்ளுமன மாயைச் சுழல்.

32. இருள்விலா சஞ்சேர்ந்த வெல்லாமும் போயிற்
றருள்விலா சத்தி லகன்று.

33. அறியாமை யென்ப தறியாமை யாக
வறிவாண்மை யுற்ற தகத்து.

(வெண்பா)

34. அளத்தலரு மோன வருட்கடலிற் சித்தந்
திளைத்தலுறு சாந்தித் தறத்தால்—இளித்துழன்ற
வாழ்வு விசித்திரப்பொய்ம் மாயா விலாசமாப்
பாழ்பட் டதுசிற் பரத்து.

35. திளைத்தலா லன்புசிவச் சிற்பரத்தே சிந்தை
களைத்தலறு சாந்தி கலக்க—இளித்துழன்ற
மாயா விலாச மயக்கமறப் பொங்கியது
நேயானு பூதி நிலை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

36. பீடுசேர் சுத்தப் பிரம்ம சொரூபமா
நீடுதன் னுண்மை நிலைதெளிந்த மோனவியல்
வீடுகை வல்லியமா மிக்கு விளங்கலால்,
மூடியபா மூாவரண மோகங் கலைந்ததே.

37. புத்திக் கொளியாகப் பொங்கு சொரூபவருள்
வித்தகத்தாற் பாச விகற்ப மயக்கமற்றேன்,
சித்தஞ் சிவமாத் திகழ்தலால் யானென்னும்
மத்தமனக் கற்பனு மாயங் கரந்ததே.

38. அருள்விளக்க மாக வமைந்த சொரூபப்
பொருள்வளம்புந் திப்புலத்திற் பொங்கலான் மங்கி
இருள்வளஞ்சேர் கற்பனையா லேங்கி யழுங்கும்
மருள்வலிசேர் பாச மனப்பேய் மயக்கே.

39. தானேதா னுகத் தழைத்தொளிர்சாட் சாற்கார
மோனனு பூதியே முத்தி பெருக்கமா
ஆனப்பே ரின்ப வருள்வாழ் வடைதலான்
மானபி மான மயக்கற் றொழிந்ததே.

40. உய்வகையா தொன்று முணரா தூழன்றேற்குத்
தெய்வகதி யாகத் திருத்தக்க சுத்தவருட்
கைவல்ய வாழ்வு கலத்தலா லுள்ளத்திற்
பொய்வல்ல மாயைப் புணர்ப்பற் றொழிந்ததே.

41. யானு ரெனத்தன் னியல்பறிந்த வுள்ளத்துத்
தானு வொளிர்சொருபத் தத்துவமாஞ் சித்துவமே
மோனனு பூதியா முற்றலா லற்றதுபொய்ம்
மானபி மான மயக்கக் கலக்கமே.

உ. மோக மறல்

(குறள்)

42. சத்திநிபா தத்தாற் சதிர்த்தவென் னுள்ளத்திற்
பொய்த்ததுமோ கப்பாழ்ம் புலம்.

43. ஒளிவெளியா வுள்ளவென் னுண்மையிலே காமோ
னிளிவரல்சேர் மோக விருள்.

44. விளங்கு சொரூப வெளியொளியிற் காணேன்
களங்கமா மோகக் கருத்து.

45. சுத்தவுணர் வான சொரூபவொளி யாலகத்திற்
பொய்த்ததுமா மோகப் புணர்ப்பு.

46. உரவுசே ருண்மை யுணர்வா லொழிந்தேன்
கரவுசேர் மோகக் கருத்து.

47. சுத்தவறி வானவருட் சூழலிலே சூனியமாப்
பொய்த்ததுமா மோகப் புலம்.

48. கண்டுகொண்ட வாற்றாற் கடவுளியற் கைவல்யாம்
விண்டதுமா மோக விகற்பு.

(வெண்பா)

49. அத்துவித மெய்யன் பறிவொளிசே ரின்பவருட்
புத்தமுத மானசிவ போகமாத்—துய்த்தலால்
வித்தகசற் பத்தி விலாசவொளி வெள்ளத்திற்
பொய்த்ததுபுன் மோகப் புலம்பு.

குறிப்பு—மெய்யன்பே சிவபோகமாத் துய்த்தலால் என்க.

50. சாந்திநான் கண்டு தரித்தேன் சொரூபவருட்
காந்தியிலே சித்தங் கலத்தலால்—நீந்திக்
கடக்கருமா மோகக் கடலினின்று தப்பி
நடக்கலுற்றேன் ஞானவொளி *நாட்டு.

குறிப்பு :—* நாட்டு – நாட்டில்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

51. அவ்வதனுக் கவ்வதுவா வாங்காங் கியன்றுபோந்
செவ்விதினென் னுள்ளத்திற் சிற்பரமாச் சேர்ந்த [பிரான்
செவ்வியமோ னனுபவச் சீர்துலங்கு சாந்தியாற்
பொய்வளர்மோ கக்கலக்கப் பொல்லாங் கொழிந்ததே.

௯. புலனறல்

(குறள்)

52. சுத்தவறி வாகத் துலங்கு சொரூபத்திற்
பொய்த்ததுமற் றெல்லாப் புலம்.

(வெண்பா)

53. பாழ்க்கையுறு மோனப் பரசொருப மென்னுயிர்க்கு
வாழ்க்கைவிருந் தாவகத்து மன்னலால்—ஊழ்க்கை
மூனப் புலன்களையே யுண்டுண் டுயிர்த்துமகி [யுற
மூன மகன்ற துணர்வு.

54. அறிவிலா மூட வகப்பட்டி யாகச்
செறிவிலா தைம்புலத்திற் சேர்ந்தேன்—பிறிவிலா
உள்ளொளியாய் நின்ற வொருத்தன் வெளிப்பட நான்
உள்ளதலாற் காணேன் புலம்.

௰. விஷய வேட்கையறல்

(குறள்)

55. பரத்தியல்காண் குற்றேன் பசுபாசத் தாடு
விரத்தியுற்ற வாற்று ளுளத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

56. மோனப் பரசிவ முத்திப் பயன்சுவைப்பால்
ஏனைப் பதச்சுவைநா னிச்சித் துழல்கிலேன்
வானப் பரசொருப வாழ்வா வழங்குமனத்
தானப் பிழைசே ருவப்புவர்ப்பு மாயமே.

57. இருட்பா முகல விதயத் தெழுந்த
புரிப்பான சுத்தவருட் போத சொரூபன்
கரப்பான மோன சொருபானு பூதி
விருப்பா லொழிந்ததயல் வேட்கை யெலாமே.

58. தொக்கபரஞ் சோதி சொருபமென் னுள்ளத்து
மிக்கபெரு வாழ்வா விளங்குமியற் பெற்றியாற்
பொக்கமனக் கற்பனை போகப் புலநசையற்
றுக்கதப சாந்த வுணர்வா மனுபவத்தே.

௫. அவாவறல்

(குறள்)

59. சுத்தமெய்ஞ் ஞான சொரூபானு பூதியால்
அற்றதயல் வேட்கை யகத்து.

60. தெளிந்த சொரூபவருட் செல்வமென் னுள்ளத்
தளைந்ததா லற்ற தவா.

61. சிலையாருளாற் சேர்ந்த சிவானுபவத் தற்ற
துலைவுகளின்மோ காசை யொழிந்து.

62. ஆசையறச் செற்ற வருட்பரையா லார்ந்ததெனக்
கோசையற்ற மோன வுணர்வு.

63. நீளப் படைத்தசிவ நேயமீக் கூர்தலான்
மாள்வுற்ற தாசை மயல்.

64. மாண்டொழிவ தாயிற்று மற்றவற்றி லாசையெனக்
காண்டவன்பா லன்பு வளர்ந்து.

(வெண்பா)

65. காக்குங் கருணைக் கடவுளாத் தன்சொரூப
நோக்கமளித் தாண்டதிப்ப நுட்பவிறை—தேக்கு
சிவானந்த போதத் தெளிவாலே மோக
வவாவைந் தகன்ற தகத்து.

குறிப்பு:—இறை – ஆண்டவன்.

66. சிவத்திலே வாழ்வு செழித்தலாற் சித்தத்
தவித்தைசேர் காம மகன்றேன்—சுவத்தமா
மோனத்து நானுகர்ந்தேன் மோக முனைப்பான
நானற்ற ஞான நலன்.

67. பற்றற்ற வாழ்வாம் பரமானு பூதியாம்
பற்றக் கிடைத்தவருட் பாக்கியத்தால்—சற்றுமுளத்
தூனமா மோக வுலகியற்பே ராசையறு
மோனநிறை வெய்திற் றுணர்வு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

68. நட்டே யொருகலின்மெய்ந் நம்பனடி யாரோடு
தொட்டே னவனடியென் சொந்த சொரூபமா
உட்டே ருணர்வா லொழிந்த வகந்தையால்
விட்டே னகிலவித வேட்கைத் திரள்களுமே.

69. கற்றிலேன் கேட்டிலேன் காதவான் மெய்வருந்திச்
சற்றுமோர் சாதனையுந் தக்காங் கியற்றிலேன்
பற்றற் றெழுகுமனப் பான்மையே நோன்மையா
முற்றலுற்றேன் மெய்ஞ்ஞான மோன விழுத்தவமே.

70. நிச்சிந்தை யாக நிலாவு சொரூபவருட்
சச்சந்த மான சமாதியுணர் வுள்ளத்து
நிச்சலுந்தன் னுண்மையா நீடலா லாசையோ
டச்சந் தவிர்ந்தொழிந்தே னத்துவிதச் செம்பதத்தே.

௬. **அவிச்சை யறல்**

(குறள்)

71. அருட்சிற் பரத்தி லறிந்தேன் அவிச்சை
யிருட்சர்ப் பனைதீ ரியல்.

௭. **மருளறல்**

(கொச்சகக் கலிப்பா)

72. அருள் விளக்க மானமெய்ஞ் ஞானனு பூதிப்
பொருள்வளக்கை வல்யம் புணர்ந்ததனு ளுள்ளத
திருள்வசப்பட் டேங்கி யிரங்கியநா னென்னும்
மருள்விட் டொழிந்ததுபொய் மாயமாத் தானே.

௮. **கற்பனை யறல்**

(குறள்)

73. அருள்வாரி யான வகத்திலே காணேன்
மருள்வா தனைசேர் மனம்.

74. மயக்கமனக் கற்பனையை மாற்றினன் பாதத்
தியற்கதிகண் டொன்றலுற் றேன்.

75. ஒன்றவுற்ற வுண்மை யுணர்வொளியாற் பொய்த்
றுன்றியவெம் பாசத் தொகை. [தறுமுற்

76. கண்டறிந்த வுண்மையாற் கற்பனையின் மோகமற
விண்டதுவெய் யின்மஞ்சள் போல்.

குறிப்பு:—வெய்யில் மஞ்சள் போல்—வெய்யில் கண்ட
மஞ்சள் வெளுத் தொழிந்தாற் போல்.

77. உள்ளம் வெளியா வொளிர்தலாற் கள்ளமனக்
கற்பனை நான் காண்கின் றிலேன்.

78. என்மெய் யுருவா விருந்தொளிர்மெய்ச் சிற்பரத்திற்
பின்னமொன் றென்று மிலை.

79. சீர்த்தவருள் வெற்றி சிறக்கவுற்றேர் கண்ணே
பார்த்தவெலாந் தெய்வப் பரம். [டுத்துப்

80. தெய்வப் பரமாத் தெளிந்த தெனைத்தன்பா
லுய்வித்த வாண்டா னுரு.

81. ஆண்டகுரு நாத னருட்சிற் பரவுருவா
வீணடியது காண்ப வெவாம்.

82. வெற்றறிவா முண்மை விளங்கலாற் கற்பனையிற்
சுற்றறிவின் சூதற் றது.

83. மாயமனக் கற்பனையை மாற்றி விளங்கியது
தூயசிவத் தன்மைச் சுடர்.

84. சிற்பரமா வுள்ளந் தெளிகவா லூனமனக்
கற்பனையோய் வுற்ற துணர்வு.

(வெண்பா)

85. திரண்டவனு பூதி சிறந்தொளிர வன்பா
லிரண்டுபடு மோக மிலையாய்—மருண்டமனக்
கற்பனு ஜாலங் கழன்றதுநாண் சுத்தவநட்
சிற்பரமா மென்மெய்த் திறத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

86. எந்தரமில் லாவிவ் வெளியே னிதயம்புக்
கந்தணஞ வாண்ட வருட்பிரான் கூட்டியதோர்
அந்தமிலாக் கண்ணு வவிர்சொருபக் காட்சியாற்
பந்தபா சக்கற் பனைகெட் டொழிந்ததே.

௬. மனமறல்

(குறள்)

87. ஊன்றலா வுள்ளத் துணர்வுருவாச் செத்ததுகாண்
மான்றவகங் கார மனம்.

88. ஆண்டவன் ருளி லடைந்த வருள்வாழ்வால்
மாண்டதுபுன் மாயை மனத்து.

89. மனக்கேத மற்றெழிய மாற்றினன் பாச
வினைக்கேடன் விஞ்சைப் பரன்.

90. விஞ்சைப் பரன்பால் விளைந்ததுநா னென்றெழுந்த
வஞ்சப் படிற்று மனம்.

91. வஞ்ச வகப்பாழ் மனமிறக்க வள்ளலருள்
விஞ்சை விளைந்த தகத்து.

92. ஆண்டபரஞ் சோதி யருள்வண்ண மாகமனம்
மாண்டடைந்த துண்மை வடிவு.

93. ஆதிக்க மான வருட்சிற் பதவுணர்வால்
வேதிக்க லுற்றேன் மனம்.

94. மருள்வஞ்ச மான மனங்கரந்த தான்ற
வருள்விஞ்சை சேர்ந்த வகத்து.

95. உள்ளங் கலந்த வுணர்வொளியாற் பாசமனக்
கள்ளங் கரந்தது காண்.

96. பாசமான வாதையறப் பற்றியது சுத்தசிவ
நேசவனு பூதி நிலை.

97. சுத்த வறிவுத் துலக்கத்தால் வெள்கிற்று
மத்த வெறிசேர் மனம்.

98. சுத்தசிவத் தன்மை துலங்கலான் மங்கியது
மத்தவகங் கார மனம்.

99. காண்டலுற்ற மோனவருட் கைவல் லியபதத்தில்
மாண்டொழிந்த தான மனம்.

100. விரிந்தபரஞ் சோதி விலாசத்திற் பொன்றக்
கரைந்ததுபொய்ம் மாயக் கருத்து.

101. அருட்பெருவாழ் வான வகத்தின் மகத்துவத்தில்
மங்கலுற்ற தான மனம்.

102. வாழ்வுசிவ மாக வளர்தலாற் றேய்ந்ததுகாண்
மாழ்குமகங் கார மனம்.

103. இயல்விளங்கக் கண்டாங் கிறந்ததுநா னென்னும்
மயல்சே ரகந்தை மனம்.

104. இயற்சிற் பரத்தி லிறந்ததுநா னென்னும்
மயற்சர்ப் பனைசேர் மனம்.

105. மூண்டமோ னுபவ முத்தியுணர் வாலகத்து
மாண்டதுவெம் பாச மனம்.

106. அருட்சிற் கலையா லழிந்த தகந்தை
மருட்சிக்க லான மனம்.

107. அருட்சிற் பரானுபவத் தற்றதுநா னென்னும்
மருட்கற் பனைசேர் மனம்.

108. அருட்சிற் பரத்தா லகன்றதுகாண் பாச
மருட்கற் பனைசேர் மனம்.

109. இயற்சிற் பரத்தா லிறந்த துலக
மயற்சர்ப் பனைசேர் மனம்.

110. பரந்தவெளி யான பரத்திற் கரந்ததுபொய்ம்
மாயவகங் கார மனம்.

111. காண்டல்கா ணுமையிலாக் கைவல்யச் சிற்பரமா
மாண்டதுநா னென்னு மனம்,

112. கள்ளக் கரவுமனங் காணேன் சொரூபமாத்
தெள்ளத் தெளிந்த சிவத்து.

குறிப்பு: — சிவமாகத் தெள்ளந் தெளிந்த சொரூபத்து
என மாற்றிக் கொள்க.

113. காண்டலரு மோனவருட் கைவல்யச் செம்பதத்தே
மாண்டொழிந்த தென்புன் மனம்.

114. கண்ணுருவே யாகவருட் கைவல்யங் காண்டலால்
எண்ணமற வொன்றிற் றியல்

115. *சிவகங்கை யாகத் தெளிந்த மனத்தால்
அவசங்கை யற்ற தறிவு.

* சிவகங்கை—சிவமாகிய கங்கை.

116. யானென்னுஞ் சொல்லுக் கிலக்கியமா வோங்குபர
வானமா மன்னுமன மாண்பு.

(வெண்பா)

117. வெளியாக வுள்ள விசுத்த சொரூப
வொளியான மோன வுணர்வால்—இளிவரல்சேர்
சிச்சடமா மோகத் தெருமரல்சேர் பாசபந்தத்
துச்சமனம் பொய்த்தது தூர்ந்து.

118. பாழிற் கிடந்து பதைத்தேன் அருட்பதத்தில்
வாழக் கிடைத்துமகிழ் மல்கினேன்—ஊழ்வினையின்
கட்டறுக்கு முண்மைக் கடவு ளுணர்ச்சியெழத்
துட்டமனம் பாழ்த்தது தூர்ந்து

119. ஆதியா நின்ற வருட்பகவன் மெய்ஞ்ஞான
நீதியிலென் னெஞ்ச நிறைதலால்—ஊதியமா
மிக்க சிவானுபவ வெள்ளத்தே நானென்னும்
பொக்கமன முக்கது பொய்த்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

120. கற்பனையிற் சித்தங் கலங்காது கைவல்யச்
சிற்பரமா முண்மை தெரித்தபிரான் காட்டியநல்
லற்புதமா மோன வருள்வெளியில் யானெனும்பா
ழுற்பமனம் பொய்ம்மாய மாகக் கரந்ததே.

121. வஞ்ச மனோமயத்தின் மாழ்கா தடியேனைச்
செஞ்செவே யாண்ட வருட் சிற்பிரான் கண்ணேக்
நுஞ்சியது கற்பனை சொப்பனவாழ் விற்சுழன்று [காற்
பஞ்சையாய்ப் புன்புலத்திற் பாழ்த்தவகப் பேய்மனமே.

122. அன்ன லருளியசத் தான்ம விசாரவழி
நன்னலுற்றே னுள்ளத்தந் நாட்டத்தின் கூர்மை
எண்ண வொணுத வியற்சிற் பரசொருப [யால்
வண்ணமா யூன மனஞ்செத் தொளிர்ந்ததே.

௧௦. எண்ணமறல்

(குறள்)

123. தனிப்பட்ட தன்மை தலைப்படலாற் பேத
நினைப்பற் றொழிந்ததென் னெஞ்சு.

124. எண்ணக் கடவதா யாதுமில்லை சுத்தவருள்
வண்ணவொளி சார்ந்த மனத்து.

௧௧. வேசறவறல்

(குறள்)

125. அனுபவமா மோன வருட்சிற் பதத்தில்
வினைதருவே சாறுதீர்ந் தேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

126. கள்ளப் படிற்றுக் கலக்கமென் றுருஞ் சேர்தலற்ற
வுள்ளப் பரவெளியூர் கண்டாங் குயிர்தளிர்க்கத்
தெள்ளத் தெளிந்தசிவச் சிர்பரமோ னுனுபவ
வெள்ளக் களிகூர்வால் வேசாட லற்றதே.

குறிப்பு :—உயிர்தளிர்க்கக் களிகூர்வால் எனவியையும்.

௧௨. மிடிமையறல்

(குறள்)

127. அடிமையாப் புக்கேன் அகந்தை மனப்பாழ்
மிடிமையறச் சிற்பொருள்பெற் றேன்.

கசு. உலகமறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

128. எங்கிருந்திங் குந்தியகோ விவ்வுலகெங் கும்தேஎ
றெங்கிருந்து மல்ல விதன்பிறப்பு யாதென்னு [மர்
மிங்கிருந்தென் றேர்ந்திதயத் தென்னை யொடுக்கி
அங்கமகம் புத்தியோ டற்றதுல கப்புலமே [னேன்

கஎ. உலகமயக்கமறல்

(குறள்)

129. ஆர்ந்தமைந்த மோன வருட்சிற் பராநுபவத்
தோய்ந்ததுவெம் பாச வுலகு.

(வெண்பா)

130. ஈனப் பிறவிக் கிடமற்ற மோனவருட்
பான சொரூபவியல் பற்றலால்—ஊன
விவகார வாழ்க்கை வெறுங்கனு வாயிற்
றவிகார மான வகத்து.

131. பொய்யாப் புலம்பவருட் போதத்தே கற்பனைய
மெய்போற்பல் பேதம் மிகவிரிந்து—கைதவப்பே
ரற்புதமாத் தோன்று மசைபடக்காட் சித்திரத்தல்
சற்பனைதேர் வுற்றேன் சதிர்த்து.

132. மோன சொரூப முகமூடி யாமுலகு
தானகலக் கண்ட தரிசனத்தால்—யானடைந்தேன்
ஜன்மசா பல்லியமாச் சச்சிதா னந்தவருட்
பொன்மயமாம் போகப் புணர்வு.

133. பரவொளியே யுள்ளமாப் பற்றலான் மோகக்
கரவென்று மில்லையாக் கண்டேன்—விரவு
விசித்திரப்பொய் மாயா விலாசமவ்வுள் ளத்தின்
மிசைப்படர்சிச் சாயையின்வே றன்று.

௧௫. ஈன மறல்

(குறள்)

134. ஈனக் கலக்கமெனக் கில்லைபே ரின்பவருள்
வானமா வாழ்வுமலர் வால்.

135. உணர்வாக வுள்ளவோ ருண்மைப் பிரானைப்
புணர்வா லொழிந்தேன் புலம்பு.

136. ஆனந்த மோன வருட்சிற் பதவெளியூ
டீனந் தவிர்ந்தொழிந் தேன்.

௧௬. ஊன மறல்

(குறள்)

137. வென்றிசேர் சுத்தவருள் வித்தகமோ னப்பதவாழ்
வொன்றினேன் ஊனமொன்றில் லேன்.

(வெண்பா)

138. தேனே யனையவருட் சிற்பரமா மோனவியல்
வானே யெனாது வடிவாக—மானாபி
மானமாம் பாச மயக்கமறக் காண்டலால்
ஊன மகன்ற துணர்வு.

139. தண்ணருளா லுண்டான சாந்தியா லவ்வருளின்
வண்ணமுற்று நின்ற மனத்தாலே—பண்ணுஞ்
செயலனைத்துஞ் சுத்த சிவமயமா யூன
மயல்வண்ண மற்றதென் வாழ்வு.

௧௭. ஏதமறல்

(வெண்பா)

140. மெய்யன் புணர்ச்சி விளங்குசிவ ஞானவருட்
சைவம் பழுத்த தயாதருமம்—பையவெனக்
குள்ளே சொரூப வொளியாப் பெருகலால்
* உள்ளேத மற்ற துணர்வு.

* உள்ளேதம்—உள்ளக்கவல். மனக்குற்றமுமாம்.

௧௮. ஆசார மறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

141. எனதியா னென்னு மிரண்டன் மயக்கற்
றினிதா விதயத் திலகு சொரூபப்
புனித வுணர்வு புணர்தலால், யான்மற்
றனியவா சாரங்க ளாற்றகில் லேனே.

௧௯. கர்ம மறல்

(குறள்)

142. ஆண்டவனை யெண்ணி யருட்பரந்தே வாழ்நாள்
மாண்டுவினை சாய்ந்தது மன்.

(வெண்பா)

143. பரமனருட் பாதவொளி பற்றலா லென்பாற்
கருமநிர்ப் பந்தங் கழன்றேன்—பரம
சிவதரும மாகத் திகழ்சொருப நிஷ்டைத்
தவவியல்பா மோனந் தரித்து.

144. புண்ணிய பாவம் பொருந்தாத சுத்தவருட்
கண்ணியமா மோனக் கருத்தியல்பால்—பண்ணினாற்
போலத் தெரிபடுமப் புண்ணியபா வங்களிலெக்
காலத்துங் கட்டுப் படேன்.

குறிப்பு.—கருத்தியல்பாற் கட்டுப்படேன் எனக் கூட்டுக. கட்டுப்படாமைக்குக் கருத்தியல்பு காரணம். பண்ணினாற் போலத் தெரிபடும் — நான் பண்ணினாற் போலப் பிறர்க்குத் தோன்று கின்ற; நான் உண்மையில் அகர்த்தாவாதலால்; கர்த்தத்துவம் என்னிடத்திற் கற்பிதம் என்ற கருத்து.

145. துள்ளுமுனைப் பான குழற்சியறச் சொக்கவெனக்
குள்ளபொருட் காட்சி யுளத்தூடு—வெள்ளவருள்
வாரியா வந்து மடுத்தலாற் கற்பனையிற்
காரியமேன் மாழ்கக் கருத்து.

௨௦. சேட்டையறல்

(குறள்)

146. இமைத்தலறப் பொங்கு மிறைவனருட் போதத்
*தமர்த்தலற்ற தென்ற னறிவு.
*அமர்த்தல்—சேஷ்டித்தல்.

௨௧. கள்ளங்கர வறல்

(குறள்)

147. உள்ளங் கிளரவொளி ரொள்ளியனு லற்றதுபொய்க்
கள்ளங் கரவென் கருத்து.

(வெண்பா)

148. ஆரக் கிடைத்த வருட்பெருமான் போதசுக
வாரக் கிளர்ச்சிபெரு வாழ்வாகக்—கூரவெனக்
குள்ளம்பூ ரித்த வுதார சிவாம்புதியிற்
கள்ளங் கரந்தது காண்.

௨௨. பேதமறல்

(குறள்)

149. வேறற்ற வுண்மை விளக்கத்தாற் பொன்றியது
மாறுபட்ட பேத மயக்கு.

150. ஒன்று விளங்கலுற்ற வுண்மையா லுள்ளத்திற்
பொன்றியது பேதப் புணர்ப்பு.

151. கண்டுகொண்ட சுத்தவருட் காட்சியாற் கற்பனையா
விண்டதுபொய்ம் மாய விகற்பு.

152. விந்தைசே ருண்மை விளங்கலால் வேற்றுமைதீ
ரெந்தையார் மெய்ம்மையறிந் தேன்.

153. மோனவியற் சிற்பரமா முற்றியகை வல்லியத்திற்
போனதுபல் வேற்றுப் புலம்.

154. சுத்தப் பரமாத் துலங்கு சொருபத்திற்
பொய்த்ததுகாண் பேதப் புலம்.

(வெண்பா)

155. பரவெளி யாகப் பரந்த சொருப
வுரவொளி பாய்ந்த வுளத்தால்—கரவுறுவெம்
பாழிற் படர்கற் பனுஜால பேதமகல்
வாழ்விற் றிளைத்தலுற் றேன்.

156. அருட்கே வலமே யனுபவமா வுள்ளத்
திருக்கநான் பெற்ற வியல்பால்—பொருக்கென்
றெழுந்தது பேத வுணர்ச்சிக் கலக்கம்
கழிந்ததுசம் சாரக் கதை.

157. புகலடைந்த வாழ்வுபரி பூரணவாழ் வாகப்
பகல்விளக்க மாமெய்ப் பதத்தே—இகல்படுபொய்ப்
பேத விகற்பமயற் பித்தலாட் டப்பிழைசே
ரேதமறக் கெட்ட தெனக்கு.

158. முப்பொருளி னென்றெனவே மோக வகந்தைமனக்
கற்பனையா லெண்ணிக் கலங்கினேன்—துப்புருளா
கற்பனு பேதக் கலக்கமறத் தான்றனித்துச்
சிற்பரனு நின்றான் சிவன்.

159. தஞ்சமா வுற்றேனைத் தட்டழியா தாண்டவனை
னெஞ்சமே புக்கு நிரம்பவுற்ற ஞானவருள்
விஞ்சையால் யான்றுனு விஞ்சலால் வேறுன
வஞ்சவே தாள மயக்கமறத் துஞ்சியதே.

160. அற்றமற்ற சுத்த வருள்வெளியே யுள்ளமா
முற்றவுற்ற வித்தகத்தே மோனனு பூதிபெற்றேன்
வெற்றறிவே மெய்யா விளங்கலாற் கற்பனையா
வற்றனமற் றெல்லா வறிவுத் திறங்களுமே.

161. சிற்பரமா வுள்ள சிவக்கே வலசொருபத்
தற்பரமே பூமாவாத் தங்கலாற் புந்தியிலே
புற்புதமே போலப் புலனுகத் தோன்றிமறை
கற்பனையே யாகக் கழிந்ததுகாண் முப்புடியே

உகூ. முரணறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

162. மருண்டவகங் கார மனங்கரக்க வுள்ளத்
திரண்டறத்தன் னுண்மை யினிது விளங்கத்
திரண்டியல்வாழ் வான சிவத்துவத்தே மோக
முரண்களுக்கெல் லாமோர் முடிவுகண் டேனே.

உச. விக்ஷேப மறல்

(குறள்)

163. அத்துவித சுத்த வருள்விளக்கம் பொங்கலாற்
பொய்த்ததுவிட் சேபப் புலம்.

164. வெருவரல்சேர் கற்பனு விட்சேபப் பாழ்ஆழ்ம்
பருவரலற் றேன்சிற் பதத்து.

உகு. அயலறல்

(குறள்)

165. ஊனைப் படாவுருவை யோர்ந்தொடுங்கி யொன்றலுற்
றேனுக் கயலறிவோன் றில்.

குறிப்பு—உரு - சொரூபம்
"தன்னை யறிந்திடிற்பின் னென்னையுளதறிய"
—பகவான

உசு. துவந்தமறல்

(குறள்)

166. தருமா தருமந் தணந்தேன் சொருபப்
பெருமா னருள்பெற்ற தால்.

167. ஒன்றும் பரமார்த்த வுண்மை யுணர்வொளியில்
இன்று வொழிந்த திரண்டு.

168. சொந்த சொருபத் துலக்கத்தாற் பொன்றியது
பந்தமோட் சக்கற் பனை.

(வெண்பா)

169. என்னை யணைந்தபே *ரின்பவருள் வண்ணமணிப்
பொன்னொளியிற் புக்கவென் புந்தியொளி—
[அன்னியம்போ
லெண்ணியபொய்த் தன்மை யிழந்து சொருபவருள்
விண்ணியல்பெற் றோங்கியது மெய்.

* இன்பவருள் வண்ணமணி என்றது குருசொரூபத்தை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

170. ஞான சொரூபமே நானென் றறிந்ததற்பின்
மோனவெளி யாமந்த முற்றமுழுத் தன்மையினால்
றேனேயெத னுனுமெனக் கின்பதுன்பம் யாதுமில்லை
தீனவகங் காரச் செருக்கற்ற வாற்றலே.

171. காய வகந்தை கரந்தொழியத் தன்னெடுமெய்ஞ்
ஞேய வொருமை நிலை நெஞ்சத் தொளிர்ந்திடலால்
மாய வுலக மனக்கற் பனைவிதம்
போயது சுத்த வருட்சிற் பொதுவெளிக்கே.

172. மிச்சைதீர் சுத்தவருள் விச்சையா லுச்சிதமாப்
பிச்சையேற் றுண்ணும் பெரும்பாக் கியத்தேறக்
கச்சயமாப் பொங்கு மனந்தசிவத் தன்மையால்
இச்சை யனிச்சை யிரண்டுமறப் போய்த்ததே.

173. அங்கணனு வாண்டா னருள்விலா சத்திலெனக்
கங்கமகம் புத்திசே ராணவப்பா ழற்றொழியப்
பொங்கியசற் போதப் பொலிவுசே ருள்ளத்தூ
டங்கியது மோக மனக்கற் பனைவிகற்பே.

௨௭. சலனமறல்

(வெண்பா)

174. கதிபலவற் றுக்கும் பரம கதியாய்ப்
புதியவற்றுக் கெல்லாம் புதிதாய்ப்—பதியெனத்த
னுள்ளசிவ பாத வொளியாலே யுள்ளமலர்ந்
துள்ளசைவு தீர்ந்த துயிர்க்கு.

175. நிர்க்குணமா மோன நிலைவிளங்கு மென்சொரூபச்
தெக்குணமும் பற்று வியற்கையால்—சிற்கனமாத்
தூன்றுசிவக் கேவலமாத தொக்கசொரூ பானுபவத
தின்றசைவு சற்று மெனக்கு.

உ-அ. முப்புடி யறல்

(குறள்)

176. சுத்தவறி வாகத் துலங்குமியற் செம்பதத்திற்
பொய்த்ததுபல் பேதப் புடி.
குறிப்பு:—பல் பேதப்புடி—பலதிறப்பட்ட திரிபுடி பேசும

177. சுத்தவெளி யான துரீய சொரூபத்திற்
பொய்த்ததுமுப் பேதப் புடி.

(வெண்பா)

178. ஆட்சியுறு மெய்ப்பதத்தா டத்துவித மானவுரு
காட்சியுறு மோனக் கனிகூரச்—சாட்சியாங்
கேவலசச் சித்தாக் கிளர்தலான் முப்புடிதீர்
வாழ்வலரப் பெற்றேன் மனத்து.

179. நிலையான வுண்மை நிறைவான மோனக்
கலைஞான மோர்ந்த கருத்திற்—புலையான
மோகப் புரளிசேர் முப்புடியின் பேதமகல்
றேகத் துலங்கிற் றியல்.

180. என்னி லெனக்க நம்பே ரின்பவருட் பாதவொ
தன்னிலே பாழகந்தை சாதலால்—பின்னிட்
புலப்படூஉ முப்புடிகள் போதவள வாகக்
தலைப்படலா யொன்றின தாம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

181. மாயவிரு ளான மயக்கமற வுள்ளத்துத்
தூய சொரூபவருட் சோதி படர்தலாற்
பாய வருட்சிற் பரவெளியாத் தன்னில
போயதுபல் பேதப் புடிக்கலக்கக் கட்டோ?
குறிப்பு:—பாய - பரந்த.

182. தேக மயக்கச் செருக்கறச்செற் றுண்டவனுல்
ஏக சொரூப வியல்விளங்கப் பெற்றேற்கு
மோகவகப் பேயறிவா ஷுண்டபல முப்புடியின்
பாகங் களுங்கற் பனையாக் கரந்தவே

183. மோன வெளியே சொரூபமா முற்றவெனக்
கூனவகப் பாழை யுடற்றியென் னுள்ளொளிர்மெய்ஞ்
ஞான சொரூபகுரு நாதனருட் சிற்பதத்திற்
போனதுமா மோகப் புடிக்கலக்கப் பூசலே.

௨க. சுட்டறல்

(குறள்)

184. சுத்த வருள்வெளியாத் துன்றுவிழிப் பார்வையார்
பொய்த்ததயற் சுட்டுப் புலம்.

185. வெற்றறிவா வுண்மை விளங்கலாற் கற்பனையிற்
சுற்றறிவு கெட்டது சோர்ந்து.

(வெண்பா)

186. அருட்கண்ணே யாக வவிர்சொருப மோனப்
பொருட்காட்சி யாலே பொலிந்தேன்—மருட் கலக்கச்
சுட்டறிவுக் கேதுவாச் சூழுமனப் பாழவிச்சை
கெட்டொழிய வுள்ளங் கிளர்ந்து.

187. இயற்சிற் பரவாழ் விதயத்தே பாசச்
செயலற் றெழியத் திகழ்வால்—அயற்சுட்
டறிவான மோக வனர்த்தக் கலக்கம்
அறவே கழன்ற தகத்து.

188. உறக்கவிழிப் பொன்று வொளிர்சொருப மோனம்
சிறக்கவெனக் குள்ளஞ் செழிக்க—மறக்கமிலாச்
சிற்பரமா வோங்குசிவச் செம்பொற் பரஞ்சோதிச்
கர்ப்பணமா மென்சுட் டறிவு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

189. கட்டுக்கட் டானமனக் கற்பனையை முட்டமுட்ட
வெட்டுறுமெய்ஞ் ஞான விசாரவருள் வாள்கொண்டு
சுட்டறுததேன் சுத்தத் துரீய சொரூபவியற்
பட்டனையல் லாது பரம்வே றறியேனே.

குறிப்பு:—முட்ட முட்ட – முற்ற முற்ற;
சுட்டறுத்தல்—முன்னிலைச் சுட்டறிவை மோசித்தல்

190. அத்தகநிற் பித்த வருள்வல் லபத்தால்யான்
சுத்த வறிவே சொரூபானு பூதியாத்
துய்த்தலுற் றேனுக்குச் சுட்டறிவா மைம்புலனும்
மத்தமனக் கற்பனையா மாறிக் கழிந்ததே.

191. நினை மயக்கச் செருக்கான சிச்சடப்பா
ழுனக் கலக்கமா வுற்றயனச் சுட்டுணர்வு
தானற் றெளிர்சொருப ஞானமா மோனவியல்
வானத்திற் கற்பனையா மங்குற் றொழிந்ததே.

192. எல்லாமொன் றூன வியற்சிற் பரவெளியிற்
கல்லாமை யாகக் கழிந்திட நான் கற்றவெல்லா
அல்லா னை லப்பா முகந்தை முனைப் பற்றேனுக்
கில்லா தொழிந்த செதிர்புலப்பாழ் மாயையே.

௩0. பாச மறல்

(குறள்)

193. அறிவு தெளிந்தமைந்த வாற்றுற் பிறவுற
றுறவு குலைந்த துளத்து.

194. மோனவருட் செம்பதத்து முத்தியுணர் வுற்றதால
சனமயற் பாச மிலை.

195. முத்திக் குலக்கமா மூண்டவருட் சிற்சுகத்தின்
பொய்த்ததுவெம் பாசப் புணர்ப்பு.

196. களிவளர்வெம் பாசக் கருத்தற் றொழிந்த
தொளிவெளியா வுள்ள வுளத்து.

197. கட்டற் றொளிர்சொருபக் காட்சியா லுள்ளத்தில்
விட்டதுவெம் பாச விடாய்.

198. முனைப்பற் றெழிந்தசுப மோன வுணர்வால்
வினைப்பற்று விட்ட துளத்து.

199. பரமசிவத் தன்மையகம் பற்றலா லற்றேன்
வெருவரல்சேர் பாச வினை.

200. நெஞ்சி லியன்றசிவ நேய வுணர்வொளியாற்
றுஞ்சியது பாசத் துயக்கு.

201. வெளியாக வீடு விளங்கலா லுள்ளத்
திளிசேர்வெம் பாசமற் றேன்.

202. உடலுயிராக் கட்டுண் டுழன்றநான் சுத்தச்
தடவெளியாப் பாசமகன் றேன்.

203. பாச மகன்றபின்பே சுத்தப் பரமசிவ
நேச மறிந்ததென் னெஞ்சு.

204. சுவானுபவ மாகத் துலங்குசிவ சத்திக்
கவானிலுறை கின்றேன் களித்து.

205. பற்றற்ற வாழ்வு பலித்தலாற் சிற்பதத்து
டற்றமற வொன்றிற் றறிவு.

206. அகந்தையறற சுத்த வறிவுருவா முள்ளத்
திகந்ததுவெம் பாச விகல்.

(வெண்பா)

207. புத்தியவிர் போதப் பொருளான தன்சொருப
சித்தியுறு வாழ்க்கைத் திறத்தாலே—நித்தியமா
மோனப் பரபத்தி மூண்டொளிரப் பாசபந்த
வூனக் கலக்கமொழிந் தேன்.

208. ஒளிநிறைந்த மோன வுளத்திலே சற்று
மிளிவரல்சேர் புன்கலக்க மின்றுய்த்—தெளிவுசால்
சுத்தவருட் போத சுகானுபவங் கூர்தலாற்
பொய்த்ததுவெம் பாசப் புணர்ப்பு.

209. உள்ளத் துறைந்தே யுயிருணர்வாற் காணவொண்
கள்ளத் தலைவனருட் கண்கொண்டு—தெள்ளக் [ளைக
தெளிந்த சொரூபத் திறத்தா லொழிந்த
துளைந்துழல்வெம் பாச வுணர்வு.

210. பாச மனக்கடலைப் பற்றிப் பருகினன்
ஆசமன மாக வருட்கடலான்—பாசமயல்
வெட்கிநா னுட்க வெதுப்புவதா யுட்குழறிக்
கொட்குமா லென்னைக் குடைத்து.

211. மத்தவகப் பேய்கரப்ப வாழிசிவ சாந்தியொளிர்
சுத்தவருட் போத சொரூபத்தே—வித்தகமெய்க்
கைவல் லியமியல்பாக் காண்டலாற் பாசபந்தப்
பொய்வல் லபம்பொய்த் தது.

212. பன்னுவதோ ருண்மை மனத்தே தலைப்படலாற்
பின்னியபொய்ம் மாயப் பிணக்கறவே—என்னதுநா
னென்னு மிரண்டுமெனக் கேதிலவாட் போகவாற்
றன்னலில்லை பாசத் தொடர்பு.

213. ஆனந்த மான வறிவூறிப் பாசபந்த
வூனந் தமியேற் கொழிந்ததுகாண்—தானாந்த
மற்ற சதாசிவமா வான்ற சொரூபவநு
பற்றுன மோனப் பதத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

214. ஐம்புலத்தின் மோக மகற்றிடத்தன் சுத்தவருட்
செம்புலமென் னுள்ளத்துத் தேற்றினன் காண்டிறசிற்
றம்பலமெய்க் காட்சியா லுற்றதுகாண் சிற்பரமாப்
பப்பலுற்ற டல்வகைய பாசத் திரள்களே

215. உய்வுள்ளித் தன்னை யுறுகதியா வுற்றேற்கு
மெய்வல்ல சுத்தவருள் வித்தகன்காட் டிக்கொடுத்த
கைவல் லியபதத்திற் கற்பனையாத் தப்பியது
பொய்வல்ல மாயைப் புணர்ப்பான பாசமே.

216. என்றுமோ ரின்றுக வெங்குமோ ரிங்காகத்
துன்றுபர மார்த்த சொரூபனருட் சிற்பதத்தில்
வென்றிசேர் கைவல் லியந்துலங்கப் பெற்றதாற்
கன்றியவெம் பாசபந்தக் கற்பனைபொன் றுற்றதே.

217. மருளா லகங்கரித்த மத்த மனத்தேற்
கருளா லறிந்தடைந்த வான்ம சொரூபப்
பொருளே பொருளாகப் பொங்கலாற் பொன்றிற்
றிருள்சே ருலகொடெனக் கேய்ந்த வியைபே.

218. ஊனவகப் பேய்நா னுதித்தலறப் பொங்குசுப
மோனவருட் பூரணமே முத்திப் பரவாழ்வா
நானறியத் துன்றியமெய்ஞ் ஞானனு பூதியாற்
போனதுபொய்ப் பாசப் புலமா முலகியலே.

219. மோனப் பதமே முழுமுதலா மத்துவித
ஞானவருட் செம்பதமா நானறிய, நானெனுமவ்
வூனமுனைப் பைச்செற் றொளிர்சொருப வாண்டவன்
ஈனமயற் பாச வியற்கையறக் கெட்டதே. [பால்

220. மாசுமறு வற்றகுரு மாண்பதத்திற் சிற்பரமெய்த்
தேசுபெறு சுத்த சிவானுபவஞ் சேர்தலால்,
ஊசு மகப்பேய் முனைப்போடு மற்றதன்பொய்ப்
பாச மயக்கப் படருங் குலைந்ததே.

உக. பசுத்துவ மறல்

(குறள்)

221. விசுத்தமோ னத்தால் விளங்கலுற்ற மெய்யிற்
பசுத்துவம் பாழ்பட் டது.

222. உள்ளந் துணர்வா வொளிர்சொருப வுண்மையிற்
கள்ளப் பசுத்துவங்கா ணேன். [பொய்க்

குறிப்பு:—காணே னென்று ரேனும், காணுமையாற்
பசுத்துவம் பொய்க் கள்ளம் என்பதே கருததாசக்
கொள்க.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

223. அளைந்தபசு பாசப்பா மாசையற நன்றுத்
தெளிந்தசிவ பத்தித் திறத்தால் இயல்பா
விளைந்ததுகை வல்ல விளக்கமா மோன
வளந்ததும்பு சுத்தவருள் வாழ்வென் னுளத்தே.

224. ஊனப் பசுபாச வுத்தையுணர் வோய்ந்தொழிய
ஞானப் பரசொருப நாட்டமகம் பற்றலால்
யானென்னும் மோகமுனைப் பிற்றெழிந்த வெள்
மோனப் பரமசுப முத்தியாய்ப் பொங்கியதே. [னியல்

௧௨. சுற்ற மறல்

(வெண்பா)

225. ஆண்டவனை யன்றியெனக் கான்மாவந்து வாகமா
நீண்டவொரு சுற்றத்தார் யாவருளர்?—பூண்ட
மையற்றனையாத் தேறி மறுத்தேன் மனத்தி
லையற்பசுபா சங்க ளற.

௧. பற்றறல்

(குறள்)

226. சந்தியா நின்ற சதாசிவத்தாற் சிற்பரத்து
பந்தியா நின்றவகப் பற்று.

(வெண்பா)

227. பிளந்ததாற் பாசம் பிரம்ம சொரூப
மளைந்ததகத் தான்மாவே யாக—விளைந்த
வுபசாந்த வெள்ளத் துறையுணர்வு மாளச்
சவிசாய்ந் தகந்தைச் சதிர்.

228. தூரியவெளி யாகச் சுடர்சொருப வாழ்வை
யுரியதாப் பெற்ற வுணர்வால்—விரயுமனச்
கற்பனை பேதமயற கட்டற் றொழிந்ததுசச்
சிற்பரமே தானுத் தெளிந்து.

229. பற்றற்ற சுத்தவெளி பார்வையளித் தாண்டபிரான்
பற்றன்றி மற்றுமோர் பற்றில்லேன்—பற்றற்ற
பற்று மதுவே பரமபத சோபனமா
வுற்றே னுணர்வா லுளத்து.

230. பற்றற் றுளசொருபப் பற்றே யலாமலெனக்
குற்றவகப் பற்றுமற றொன்றுமில்லை—உற்றபற்றும்
பற்றறுதி யான பராற்பரமா முத்தியா
வற்றதுரு வாக வலர்ந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

231. மூசு மயக்க முரண்சேர் பசாசமனப்
பாசமறச் செற்றவருட் பட்டன்பாற் பற்றியமெய்
நேச மெனக்கு நிரதிசயா னந்தமா
வீசியெழப் பொங்கலால் வீந்ததுபா ழாசையே.

குறிப்பு: முரண் – ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட சட
சடங்களின் கிரந்தி.

232. முறையாக யாதும் முயன்றிடா மூட
வெறியேனை மோனவருள் வித்தகக்கண் ணோக்க
வறிவே சொரூபமா வாண்டவன்சீ பாத
வுறவே யலாமலெனக் கோர்பற்று மின்றே.

233. கன்பதமே யுன்னைச் சரணுகச் சார்ந்தேனுக்
கின்பவாழ் வாக விளைந்தவருட் சிற்பரன்பா
லன்பு தழைத்தலா லாசையறப் பொன்றியது
நன்மை ஈன் மணிமுதலா ஞாலப் பொருள்களிலே.

234. கல்லாத வெம்பாற் கருணைகூர்ந் தாண்டபிரான்
பொல்லாத மோகப் பலக்களியேற் கூட்டியதோர்
நல்ல சுவைப்படியெய்ஞ் ஞானனு பூதியால்
எல்லாப் புலன்களினு மிச்சை யொழிந்ததே.

235. தானவிர்சற் போத சமாதியே தன்மனமாய்
மோனவருட் பார்வை முதிர்ந்து பழுத்தவிறை
ஞானவகப் பாசமற வெற்றியதா லென்னகத்திற்
போனதுவெம் பாசப் புணர்ப்பான பந்தமே.

௩௪. மாயை யறல்

(குறள்)

236. ஒன்றாத வற்றையெலா மொன்றுவிப்ப தன்னியமா
வின்றான மாயை யியல்.

237. மோனவெளி தானே முழுமுதலா வுள்ளபரம்
ஏனையவை *மாயமலா தில்.

* மாயம்—மாயா சத்தி விலாசம்.

(வெண்பா)

238. வாழ்வுசிவ மாக வளர்தலால் வாழ்விலுற்ற
தாழ்வுமனக் கற்பனையாச் சாய்ந்ததே—பாழ்வளர்
[பொய்ம்
மாயா விலாச மகத்துவத்தை மாய்த்ததுமெய்ந்
நேயானு பூதி நிறைவு.

239. அருள்வடிவா வுள்ளவென் ஞண்டவனை யெண்ணித்
தெருள்வடிவா வுள்ளந் தெளிந்தேன்—மருள்வடிவ
மாயை வெளிவாங்க மாளுவ மானவகப்
பேயகன்ற தென்னைப் பிரிந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

240. தெய்வப் பிரானைச் சிவாயநம வென்றுநினைந்
தய்வகையா வுள்ளத் தொடுங்கலுற்ற வுள்ளுணர்விற்
கைவல் லியசொருபங் காண்டலாற் சிற்பரமாப்
பொய்வல்ல மாயைப் புணர்ப்பற் றெழிந்ததே.

குறிப்பு:—சிற்பரமாக் காண்டலால் எனக் கூட்டுக.

241. சித்தக் கலக்கந் தெளிந்த சிவானுபவ
முத்திப் பெருக்கமா மூண்டவருட் பேராளன்
சுத்தத் துரீய சொருப வொளிவெளியிற்
பொய்த்தத் துவங்கள் புலம்பிக் கழிந்தனவே.

242. உடையா னுதவியதோ ருண்மை யுணர்வாற்
கடையான மோகக் கடியனே னுக்குப்
படையான கற்பனு பாசஜா லங்கெட்
டுடையா தின் றெங்கோ வொழிந்ததோ ரேனே.

கூகு. **அவித்தை யறல்**

(கொச்சகக் கலிப்பா)

243. காண வரிய கடவுள்வாழ் வாவகத்து
மாண வவிர்ந்தசிவ மாட்சியிலே மாய்ந்ததுகாண்
வீணவ மான வியாகுலஞ்சேர் நானெனும்பா
ழாணவ மான வவித்தை மயக்கமே.

கூ௬. **பிரமாத மறல்**

(குறள்)

244. மயக்க வகப்பாழ் *மனப்பிரமா தங்கெட்
டுயிர்க்கவுற்ற துள்ளத் துயிர்.
* மனப்பிரமாதம் - மனோரூபமான பிரமாதம்.

(வெண்பா)

245. உடையா னருட்பெருமை போதுந் தரமோ!
அடியே னநுபவமா வார்ந்தேன்—இடையே
மடுத்தாலே போன்றபிர மாதமென்மாட் டென்றும்
அடுத்ததில்லா வுண்மைத் திறம்.

246. அங்கணனு வாண்டா னருளின் விலாசமே
யெங்கணுநான் காணு மெலாமென்னின்—துங்க
ஞான சொரூபகுரு நாதன் பதவொளியை [மெய்ச்
யானயர்த்த லெங்ஙன மே.

247. ஆவரண மற்ற வகண்டவ நுட் சிற்சொருப
வாழ்வரண மாவகத்தில் வாய்த்தலால்—பாவநண
மாக்கலக்க மான மரணப் பிரமாதத்
தாழ்க்கலற வுய்ந்தே னுயிர்.

குறிப்பு—பாவ ரணம் -எல்லா வுலகந் தகையவ்விய ரத்,
"பொல்லாவினைகள் நணமாம்......"—பகவான்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

248. வேற்று விகார விடக்குடம்பை நானென்று
கூற்றுக்கே யாளாக் குலைந்தேன், குருவருளாற்
றேற்றலான் ஞானத் திருவடியென் னுள்ளத்திற்
கூற்றமா மோகக் கொடுமறலி பேர்ந்ததே.

249. தெள்ளத் தெளியத் திருவருட்சத் தித்திறத்தால்
உள்ளத் தொடுங்கி யுணர்ந்தசொரு பத்திறத்தில்
துள்ளுமன மாய்மாலச் சூதாம் பிரமாதக்
கள்ளமொடு காலுங் கலந்தநின்றுக் கண்டேனே.

குறிப்பு.—சொருபத்திறம் - சொருபவியல்பு.

கஎ. காலதேச மறல்

(குறள்)

250. எங்கணுமோ ரிங்கா வியல்வதன்றி, அங்கெனவொன்
றெங்கணுநான் காண்கின் றிலேன்.

கஅ. பொய் மறல்

(குறள்)

251. சுத்தப் பரசிவத்திற் சொக்கலாற் சற்றுமில்லை
பொய்த்தப்பென் புந்திப் புலத்து.

252. ஆண்டவன்மெய்ப் பாதவொளி யார்தலா லென்ன
மாண்டதுபொய்ம் மாய மயக்கு. [சுத்து

கக. சித்த மல மறல்

(குறள்)

253. அத்துவித மோனநா னனுபவத் திட்பத்தாற்
சித்தமல மற்றொழிந் தேன்.

254. அறிவிற் பிறந்த வமுதானு பூதிச்
செறிவிலில்லை சித்தச் செருக்கு.

(வெண்பா)

255. சுத்த மனத்திற் சுடர்சொருப மோனவருட்
பத்தியுணர் வூறப் படைத்தலால்—சித்த
மலம்போய்ப் புடத்தின் மடுத்தபொன் போல
நலம்பெற் றொளிசிறந்தேன் நான்.

சo. கவலை யறல்

(குறள்)

256. நம்பனருட் செம்பதத்து நாட்டமிக் கூர்தலால்
இம்பரும்பர்ச் சிந்தை யிலே.

257. சிந்தை யிலாத சிவச்செம் பதத்தூரிய
விந்தையுணர் வோங்கிற் றுளத்து.

258. சிவத்திலே யன்றித் தெரிவரிய சுத்தத்
தவத்திலே தன்னியல்சார்ந் தேன்.

259. சார்ந்தது சாந்த சதாசிவமே யாகவகங்
கூர்ந்த சொரூபக் குலா.

260. உரையுணர்வுக்கெட்டா வொளிவெளியா முண்மைத்
தரையடைவுற் றுய்ந்த துயிர்.

(வெண்பா)

261. சிதானந்த மோனவருட் செல்வமெனக் குள்ளத்
ததாவந் தடைந்தவாற் றாலே—எதானுங்
கவல்வதற்கோர் சற்றுங் கருத்தின்றித் தன்மெய்
யவிர்வதற்கே யாயிற் றது.
குறிப்பு:—அது-கருத்து.

262. ஊனப்பொய் யான வுடலகந்தை சுத்தவருள்
வானப் பாவொளியின் மாய்தலால்—ஞானப்
பொருளாக வுள்ளசிவ போகமன்றி யுள்ளத்
திருள்சேர்சிந் தாகுலமில் லேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

263. உள்ளதனை யுள்ளபடி யுள்ளத் திருந்துதேற்
றெள்ளியோ ஞான வுடையான் சொரூபவருள்
வெள்ளத் தமிழ்ந்தும் மிதந்துந் துளைதலாற்
கள்ளமனத் தாடக் கவலை கழன்றதே.

264. உள்ளமா வுள்ள வொருத்தன் சொரூபவருள்
வெள்ளமே யாக விளைந்தஞா னுடைவத்
தெள்ளமுத முண்டு திளைத்தலால் யானெனும்பொய்க்
கள்ள மனக்கவலை கட்டோ டொழிந்ததே.
குறிப்பு:—ஒருத்தன்-ஏகான்மாவாக விளங்கு மிறைவன்.

சக. இருளறல்

(குறள்)

265. அருள்வெளி யான வகத்தே யறிந்தேன்
இருளென்றும் பற்று வியல்.

(வெண்பா)

266. மங்கலமாம் போத மவுன மலர்ப்பதத்தே
தங்கலா லெல்லா னறிவு சாந்தமாய்த்—துங்க
வருள்வண்ண முற்ற வனுபூதி யாலே
யிருள்வண்ண மென்று மிலை.

சஉ. இடரறல்

(வெண்பா)

267. வாழ்வே நிவேதனமா வள்ளலடிக் கானதால்
ஊழ்வினையை வென்றுங் கொளிபெருகி—வாழ்வுதாழ்
வெல்லா மொருபடித்தா யின்பவுணர் வூறவுளத்
தில்லா தொழிந்த திடர்.

268. அன்றிநின்றே யொன்று மகிலமாத் தோன்றுபெரு
வென்றிசேர் மாய விசித்திரமெய்—மன்ற
வகந்தெளிந்த மோனஞா னுபவத் தாலே
இகந்தொழிந்த தென்றன் னிடர்.

௪௩. **துயரறல்**

(குறள்)

269. தனக்கே யுரிமையாஞ் சாசனத்தால் என்பார்
றுனற்குவழி யில்லை துயர்.

270. மலட்டறி வாக மலர்ந்த மனத்தால்
அலத்த லகன்றொழிந் தேன்.

குறிப்பு:—மலட்டறிவு-கேவல வறிவு, சுத்த வறிவு. அலந்தலகன்றொழிதல்-அவ்வறிவின் மயக்க விகற்ப மற்ற சுத்தாத்துவித சொரூப வியப்பால் என்க. அலத்தல்-வருந்தல்.

271. மெய்ஞ்ஞான வாழ்வு விளைதலாற் போன்றிடுமே
பொய்ஞ்ஞால துக்கப் புணர்ப்பு.

(வெண்பா)

272. அருவமா வைத மறிவுண்மை தானே
யுருவமா யிவ்வுலகிற் றோன்றிக்—குருவடிவச்
செம்மலையா நின்றசிவச் செம்மலருட் சிந்தையான்
மம்ம ரொழிந்தேன் மனத்து.

௪௪. **கலக்கமறல்**

(குறள்)

273. பகுக்கலற்ற சுத்தப் பரசிவபோ தத்தால்
அகக்கலக்க மற்ற தறிவு.

274. முகக்கலந் தோர்சொரூப மோனவருட் பேற்றால்
அகக்கலக்க மற்ற தறிவு.

(வெண்பா)

275. உள்ளமா யுள்ள வுணர்வே சொரூபசுகத்
தெள்ளமுத பாகத் திளைத்தவாற்—கள்ளமாங்
கற்பனை துக்கக் கலக்கமற்ற தன்புரையச்
சிற்பரமா மோனந் தெளிந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

276. பருப்பதமா வூன்று பரஞ்சோதி யான
குருப்பரன் மோனக் குறிவழியே கூடி
இருப்பே பியல்பா விதயத் தொவிர்வாற்
கருப்படர்மோ கப்பாழ்ங் கலக்கமற் றேனே.

277. பாதமே சற்கதியாப் பற்றினே னுற்றமனக்
கேதமற வாண்டான் கிளர்வித்த சுத்தவருட்
போத சொரூபானு பூதியால் யானெனுமுன்
மாத வகந்தை மனக்கலக்கம் பேர்ந்ததே.

௪௫. அச்ச மறல்

(குறள்)

278. விஞ்சும் பரசொருப மெய்யுணர்வால், வேற்றுமைகண்
டஞ்சுங் கலக்கமற் றேன்.

குறிப்பு:—மெய்யுணர்வாற் கலக்கமற்றேன் என வியையும்.

279. அஞ்சுவே னல்லேன் அயிர்ப்பே னலேனுலகை
விஞ்சலா லாண்டவருள் வீறு.

(வெண்பா)

280. அச்சமொன்று மில்லை யடியேனுக் கத்துவித
விச்சையொன்று மோன விளைவாலே—எச்சமொன்று
மின்றித் துவித மியற்பரமாங் கைவல்ய
வென்றியிலே யொன்றி விடும்.

281. அருளே வடிவா வமைந்தசிவ பாதப்
பொருளா லகம்பொலியப் பெற்றேன்—தெருளாற்
புரணவியல் பொங்குமனு பூதியாற் சற்றும்
மரணபய மில்லேன் மனத்து.

௪௬. ஊழறல்

(குறள்)

282. திருவருள்வாழ் வாகத் திளைத்தவா வுள்ளத்
தொருவியதூழ் வாதை யுணர்வு,

(வெண்பா)

283. ஆண்டகுரு நாத னருட்பதத்தே தன்னியல்பாப்
பூண்டவனு பூதியுளம் பொங்கலால்—மூண்டெழும்
பாழகந்தை மையலறப் பாழ்த்தொழியப் பற்றின்றி
யூழவிந்த தென்னு ருயிர்க்கு.

குறிப்பு:—பொங்கலாற் பாழ்ந்தொழிய எனக்கூட்டுக.

௪௭. கடமை யறல்

(வெண்பா)

284. கடமை யுணர்ச்சியறக் கர்த்தத் துவங்கூர்
மடமையறப் பேர்ந்த மனத்தால்—கடமைநீர்
தன்னிழப்பா மோன சதாசிவமாந் தற்பரவார்
வென்னியற்கை யாயிற் றிகத்து.

௪௮. அன்னிய மறல்

(குறள்)

285. வெற்றறிவு தானு விளங்குசொரு பத்திலெனக்
குற்றறிய மற்றொன் றிலை.

(வெண்பா)

286. தன்னிலென் னைப் பேதமறத் தான்கண்ட வெம்பெரு
றன்னையே நானுந் தரிசித்தேன்—துன்னியசற் [மான்
போத சொரூபவருட் பூரணமாந் தற்பரத்திற்
பேதவுணர் வெல்லாம் பிழை.

287. யாதுமினி யென்று லியற்றலா காதுமனஞ்
சாதலுறக் கண்ட சதிராளன்—பேதமறு
போதானு பூதியிற் புத்தி யழுந்தலால்
யாதானு ஞானமொழிந் தேன்.

௪௯. அயற்கல்வி யறல்

(குறள்)

288. கற்பதற்கு யாதொன் றுங் காண்கிலேன் கைவல்யச்
சிற்பரமா வுள்ள சிவத்து.

(வெண்பா)

289\. வெற்றவெளி யாக விளங்கு சொரூபவருட்
பற்றன்றி மற்றுமோர் பற்றிலேன் — கற்றவெல்லாங்
கற்பனையா முற்றுங் கழன்றொழியக் கைவல்யச்
சிற்பரமாச் சிந்தையற் றேன்.

௯௦. **நானறல்**

(குறள்)

290\. சிற்பரமாந் தன்சொருபத் தேற்றத்தே நானெனுமவ்
வற்பமாந் தன்மையகன் றேன்.

291\. மோனவருட் சால்பு முயங்கலால் யானெனும்பா
ழீனவசைப் பாசமற் றேன்.

292\. மோனமா நிற்றலே முக்திக் கலப்பெனக்கென்
றீனமுனைப் பற்ற துணர்வு.

(வெண்பா)

293\. மங்களமாந் தன்சொருப மாட்சிமையைக் கண்டுநிற்
கங்கரையற் றுக்கலந்தக் காற் — றெங்கும்
மகண்டசிவா னந்தவருள் வெள்ளத் தாலே
தகர்ந்ததுநா னென்னுந் தலை.

294\. மறந்தொழிய வொண்ணா வகையா யுணர்க்கு
சிறந்தொளிர்சச் சித்தாஞ் சிவத்தை — அறிந்தறிந்து
நானதுவாய் வேற்றுநினைப் பற்றொழிந்த வாற்றாலே
போனதுநா னென்னும் புணர்ப்பு.

295\. தானென மோனர் உரைத்ததுமென் றுள்ளத்து
நானெனும்பொய்ந் நான நழுவியதே — ஊனமுடற்
பற்றன பேயகந்தைப் பாழறிவெல் லாமுநிர்க்கம்
முற்றுன சிற்பரத்தின் முன்.

296\. ஆண்டான் சொரூப வருள்வெள்ளப் பூரணத்திற்
பூண்டோ டகந்தையறப் பொன்றலால் — ஆண்டா
னருட்குறியா வன்பர்க் கநுபவமா மோனப்
பொருட்புணர்வால் வாழ்ந்தேன் பொலிந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

297. சேறுக் கலக்கச் செருக்காம் பசுத்துவத்தை
நீறாக்கும் ஞான நெருப்புருவா நெஞ்சகத்தே
வீறுக் கலந்து விளங்குசிவ பூரணத்தில்
வேறாக யானொருவன் மேவல் அசங்கதமே.

298. மனோமயத்தி னன்றி மனமற்ற சுத்த
இனோதயமாங் கேவலத்தில் யாதுமறப் பொங்கும்
எனாது சொரூப மியல்விளங்கப் பொன்றிற்
றெனாதுநா னெனனு மிருட்பாழ் மயக்கே.

299. யார்யானென் றெண்ணி யிரங்கலுற்றே னுள்ளத்துத்
தான்றானே முற்றமுழுத் தத்துவஞ்சார் வுற்றதால்,
யானென்ற வெண்ணையான் காணேன்பே ரின்பவ நள்
வாறு வளைத்தெழுந்த வைப்பான தன்னிலை.

300. சாந்தமா வென்னைக் கவர்ந்தபிரான் கூரருள்கொண்
டோர்ந்துநா னுரென் றுசாவுதலுந் தற்பரமாச்
சார்ந்த சொரூபசாட் சாற்காரந் தாலகந்திற்
பேர்ந்ததுநா னென்னுமகப் பேய்முனைப்பாம்
[பீடையே.

301. கலக்கமனக் கங்குல் கழன்றொழிய வுண்மைத்
துலக்கமா வுற்ற சொரூபன்சீ பாத
நிலக்கணே யூன்றலுற்ற நிஷ்டானு பூதி
நலக்கணே பொன்றியது நானெனும்பொல் லாங்கே.

302. தெளிந்தவருட் பார்வை சிறக்கவென் னுள்ளத்
தளைந்துநிற் கின்றநல் லங்கனன் றுளில்
விளைந்தநா னனுபவ வேகக் கடுப்பால்
விளிந்ததுநா னெனனும் வியாமோகப் பேயே.

௫௧. **ஆணவமறல்**

(குறள்)

303. உடையா னருட்சீ ரொளியா லொழிந்த
தடியே னகத்தா ணவம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

304. இல்லா ததனை யிருப்பதுபோற் றோற்றுவிக்கும்
பொல்லா மயக்கமறப் புல்லியே யுள்ளத்து
நல்லான் புகட்டியமெய்ஞ் ஞானானு பூதியால்
அல்லா ணவப்பா ழறக்கெட் டொழிந்ததே.

305. அல்லதுவே றில்லா வதீதப் பரமார்த்தன்
சொல்லருமோ னத்தாற் றுரியமாத் தூற்றுவித்த
நல்லதோ ரத்துவித ஞானானு பூதியாற்
புல்லியமோ காணவட்பாழ்ம் புன்கலக்கம் போனதே.

306. எத்தகைய வூனக் குறையுமெனக் கின்றாக
அத்துவித மோன வருள்வெளியாய்ப் பொங்குமப
வித்தகமெய் வாழ்வு விளைத்தான் பகவானிற்
செத்தது நா னென்னுஞ் செருக்கான வாணவமே.

கஎ. **செருக்கறல்**

(வெண்பா)

307. செருக்கற் றிடலே சிவாய நமவென்
றிருக்க வுபசாந்த வியலென்—றிருக்குமுறச்
சிந்தந் தெளிந்து சிவானுபவச் செம்பரந்திற்
செத்ததுநா னென்னுஞ் செருக்கு.

கஅ. **யானற்றுத் தானுதல்**

(வெண்பா)

308. என்றநு நீவே யாக விநடந் தொளிர்ப்ரதிர்,
நன்னியல்பா மோனந் தரித்தலால்—அனாதியம்போல்
யானென்றுந் தானென்று மெண்ணுமோனங் கற்பனையா
மூனமற்ற தென்னுள் ளுணர்வு.

309. யானென் றொருவ னிருட்டினன் றே வென்மதியாங்
யானவனென் றோர்சொல் லியம்பவொண்ணார் —
[மோனவருள்
விண்ணாக வென்னை விழுங்கினா னந்தமிலாக்
கண்ணாகக் கண்டேன் கலந்து.

310. என்செயலென் னென்னறிவில் யாதுமில்லை முற்றுமவன்
றன்செயலே யாகச் சரிப்பதுயிர்—தஞ்சமெனத்
தன்னருளே பற்றித் தலையடைந்த தக்கணமே
யன்னவன்மெய் யாயிற் றறிவு.

311. யானோ வவனடிமை யென்றா லவனன்றி
யானென னுயிர்த்தெழுவா ரேதுவுண்டோ—ஊனென்
றுயிரான பொய்த்தன்மை யோயவுணர்ந் தியானென்
செயலின்றி வாழ்வன் சிவத்து.

312. நெஞ்ச மெனக்குத்தன் னேசவுணர் வேயாக
விஞ்சியமெய்ஞ் ஞான விழிப்பாலே—சஞ்சலத்துக்
கேதுவா முன்னெழுந்த யானெனதென் னுஞ்செருக்
பேதகன்ற தென்னிற் பெயர்ந்து. [கின்

313. ஞானானு பூதி நடத்தலாற் பேரின்ப
வானாக வாழ்க்கை வழங்குவதாம்—ஊனை
நானெனும்பொய்த் தன்மை நழுவவுறா நல்ல சிவந்
தானெனுமெய்த் தன்மை கழைத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

314. ஞானவொளி யாவகத்து நண்ணரியது சுத்தசிவ
மோனவியல் பான முழுமுதற்பே ராட்சியால்,
ஈன வெளிமைசேர் யானெனதென் னும்மனப்பேய்
வான வருள்வெளியா வைகிதயத் தல்கியதே.

௫௪. **அகங்காரம்-ஆணவம் அறல்**

(குறள்)

315. கருணா விலாசங் கலத்தலா லற்ற
திருளா ரகந்தை யிளி.

316. சாவாத சுத்தசிவத் தன்மையா லாண்டவனுக்
காவா வகந்தையற் றேன்.

317. சுத்தச் சித்தாத் துலங்கனுபூ தித்திறந்தால்
மத்தவகம் மாய்ந்தது மன்.

318. கழல்விளங்கப் பெற்ற கருத்திற் கழன்ற
தழல்வுறுவெம் பாச வகம்.

319. சுட்ட வொணாத சொரூபவருட் பார்வையார்
கெட்டதகங் காரக் கிறி.

320. வெளியா மலர விரிந்த வுளத்தால்
இளிசே ரகந்தை யிலேன்.

321. வெறிசே ரகந்தை விரிதளா லுள்ளத்
தறிவா வொளிர்ந்த தகம்.

322. தேறத் தெளிந்தசிவச் சிற்பரத்தில் வேறற்
றொழிந்ததகப் பேய்மா லுணர்வு.

323. உண்மை யுணர்வா லொழிந்த கனாப்போற்
திண்மைசேர் வஞ்சச் செருக்கு.

324. சொரூப வொளியாற் றொலைந்தது நானென்னுங்
குரூப வகப்பேய் குலைந்து.

325. மோன வுணர்வே முழுமுதல்வாய் வாழ்வொளிர்வால்
யானென்னு மீனமற் றேன்.

326. மோனந் தெளிந்த முகூர்த்தமே நானெனும்பா
ழூனந் தவிர்ந்த துயிர்க்கு.

327. மோன வசீகரஞ்சேர் முற்றுமுழுச் சிற்பரத்திற்
போனதுநா னென்னும் புலம்பு.

328. தானான வுண்மை தழைந்தலா லுள்ளத்திற்
போனதுநா னென்னும் புணர்ப்பு.

329. தூவுறுஞா னத்தாற் குலைந்ததுநா னென்னச்
சுவவுறுபாழ் மோகச் சுழல்.

330. சுத்தவருட் போத சொரூபானு பூதியாற்
பொய்த்ததுநா னென்னும் புணர்ப்பு.

331. சிற்பரமா வுள்ள சிவத்திலே செத்ததுபொய்க்
கற்பனை மோகக் கருத்து.

332. இடற்பரமா வுள்ளத் திலகலால் யானென்
மயர்ப்பறப்யோன் றிற்று மனத்து.
குறிப்பு:—யானென்மயரப்பு - யானென்னும் மயக்கம்.

333. விசார ஞா னத்தால் விளிந்தது நா னென்னு
மசார வகப்பா முறிவு.

334. யானற் றெழுந்தாங் கிலகியது சுத்தவருள்
வானப் பெருமிதமெய் வாழ்வு.

335. நானதுவா நின்றொளிர்மெய்ஞ் ஞானனு பூதியாற்
போனதுதே கோகப் புணர்ப்பு.

336. சுத்தவருட் பார்வை துலங்கலாற் செத்ததுபொய்ம்
மத்தவகப் பாழ்ம்பேய் மனம்.

337. யானவனு வுள்ளத் தியல்சொருப மெய்யுணர்விற்
போனது நா னென்னும் புணர்ப்பு.

338. அனுபூதி ஞானத்தா லற்றதகத் தூனத்
தனுவாதி மோகத் தடை.

339. தெளிய விளங்குசிவச் சிற்பரத்தா டாழ்வால்
விளிந்தது நா னென்னும் வெறி.

340. தெளிந்தமெய்ஞ் ஞானத் திறத்தா லகத்தில்
விளிந்தது நா னென்னும் வெறி.

341. பரந்த வருட் சிற் பரத்திற் கரந்தது காண்
பேத மயக்கவகப் பேய்.

342. விசுத்த சொரூபம் விளங்கலால் வெட்கி
முசித்ததுபாழ் மோக முனைப்பு.

343. சுத்தசிவத் தன்மை துலங்கலா லுள்ளத்திற்
பொய்த்த தகப்பேய்ப் புணர்ப்பு.

344. விளியதுற்ற தாணவப்பேய் வித்தகமெய்ந் நோக்காற்
றெளியவுற்ற சுத்த சிவத்து.
குறிப்பு:—சிவத்து ஆணவப்பேய் விளியதுற்றது எனக் கூட்டுக.

345. சுத்தவெளி யாகத் தூலங்கு சொரூபத்திற்
செத்ததுமா மோகச் செருக்கு.

346. அருள்வெளியா வாண்டா னடிக்கூறு வற்ற
திருள்வளர்யா னென்னுஞ் செருக்கு.

347. குருபரன்பால் வாழ்வு குலாவலா லில்லேன்
பருவரல்சேர் மாயப் பதைப்பு.

348. தெளிந்தபரஞ் சோதித் திறந்தா வகத்தில்
விளிந்ததகங் கார வெறி.

349. திரண்ட விசுத்தவருட் சிற்பரத்தைச் சாரக்
கரந்ததகங் காரக் கருத்து.

350. கள்ளவகங் காரக் கடுப்பற்ற துள்ளெணர் [illegible]
தெள்ளவிளங் குற்ற சிவத்து.

351. பரிச்சிட்ட சொந்தப் பரவொளியா லு [illegible]
தொளிச்சதகப் பாழ்ம்பே யுரு.

352. தேறத் தெளிந்தசிவச் சிற்பரமோ ன [illegible]
பாறிற் றகந்தைமனப் பாழ்.

353. வாலறிவா வுள்ளம் மலர்வால் அகந்தை [illegible]
மாலறிவு மங்குற் றது.

354. புகலாக வுற்றவருட் போத சொரூபம்
பகலாக அறறதகப் பாழ்.

355. அத்துவித போன வருட்சிற் பரவெளியி
செத்ததுநா னென்னுஞ் செருக்கு.

356. மெய்யறிவா லுண்மை விளங்கலால், ஞானவகப்
பொய்யறிவு வெள்குற் றது.

357. வெள் குற்ற தொன்றோ விரிந்தே யொழிந்ததகக்
கள்ளத் தனப்பேய்க் கலி.

358. சுத்தத் துரீய சொரூபவியற் காட்சியிற்
பொய்த்ததுநா னென்னும் புணர்ப்பு.

359. சிவத்திலென் னுண்மை தெளிதலாற் றீர்ந்த
தவத்தமா மோகவகப் பாழ்.

360. சிவசொருப வுண்மை திளைத்தலா லுள்ளத்
தவசவகப் பேயற் றது.

361. அத்துவித மோன வறிவுண்மை காண்டலாற்
செத்ததுநா னென்னுஞ் செருக்கு.

362. போதமா வான்றசிவ பூரணமே நானெனதாச்
சேர்தலா லற்றேன் செருக்கு.

363. விசுத்தசிவத் தன்மை விளங்கலால் அற்ற
தசுத்தவகப் பேயா ணவம்.

364. துங்கவியற் சிற்பதத்திற் சொக்கலால் உக்கதுபா
ழுங்கமகப் பாசா ணவம்.

365. துங்கக்கை வல்ய சொரூப வுணர்வொளியாற்
பங்கமுற்ற தாணவப் பாழ்.

366. பற்றப் படாதவருட் பார்வையகம் பற்றலால்
அற்றதகப் பாழா ணவம்.

367. ஆணவப் பாழை யறக்குலைத்தான் டான்சொருபம்
மாணவென் சொந்த வடிவு.

(வெண்பா)

368. ஒப்பிலி யப்ப னுடையான் பதவொளியிற்
கற்பனை முற்றுங் கழிந்தொழியச்—சிற்பரமா
மோனந் தெளிதலான் மோகவகப் பேயாட்ட
வூனந் தொலைந்த துளத்து.

369. அருட்பூ ரண மா வவிர்சொரூ பத்தில்
விருப்பூர்பே ரின்ப விளைவால்—இருப்பாக
வுள்ளவுணர் வாமல் வொருகடவுட் செம்பதத்திற்
கள்ளமன மற்றது காண்.

370. அற்றமற்ற வுண்மை யறிவொளியா லிவ்வுலகைச்
சுற்ற முற்றுஞ் சூழ்ந்த சொரூபமாய்ப்—பற்றுமுற்றத்
தன்னடிக்கே யாகவெனைத் தான்கவர்ந்த தற்பரத்து
முன்னிலைக்கே முற்றவிளிந் தேன்.

371. இருத்தலே ஞான விபல்பன்றி நானென்
றுருத்துணர்தல் கற்பனையன் றேய்ந்தேன் —
உருத்துணர
வன்னியம்போய் சுத்தரூ ஞான சொரூபமோ
வன்ன விரண்டிலா வொன்று.

372. இருப்பதா மொன்று மிலதும்பே ரின்பந்
தொருப்பட்டு வாழ வுவந்தேன் — உருப்பதாம்
பொய்யகந்தை யானமருட் புன்மதிபோய்ந் தன்புமய
மெய்யகந்தா னைமறிவு மிக்கு.

373. என்னை யழித்தலா லென்னையளித் தாகரங்
கரன்னியல்பா லென்னி லியல்செய் தநல — பன்னரிய
[செம
பொற்பதத்தில் வாழ்வு பொருந்தியதே பூரணச்
சிற்பதவாழ் வாயிற் றகத்து.

374. செழிக்குமுற்ற வாழ்வெனக்குச் சற்பதமே மோன
வொழுக்கமா வுள்ளத் துறலால் — பழிக்கிடமாத்
தன்றியமோ காணவங்கூர் சொப்பனவாழ் வூரகந்தை
பொன்றியது சிற்பரத்திற் புக்கு.

375. ஞானவெயிற் செஞ்சுடரா நன்னனைவி ப்பாதவொளி
மோனவிடம் பார்வையா மூண்டதே — ஊனவசு
பேயறிவா போகப் பெருங்கழ் பனுஜாலச்
சாயமஞ் சள்வெளுக்கத் தான்.

376. மங்கலவாழ் வாக மனத்திலேசாந்தசுகத்
துங்க சொரூபஞ் சுடர்தலால்—அங்கமாக
மான மயக்க வனர்த்தவகைப் பேயறிவு
போனதுமெய்ஞ் ஞானப் புகத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

377. ஆண்டவனுக் கேநா னடிமையா வுள்ளத்து
மூண்டொழுகப் பெற்றவென் முற்றவத்து நற்றிறக்
காண்டலுற்ற சுத்தவருட் கைவல்யக் காட்சியிலே [தான்
மாண்டதுநா னென்னும் மயக்கப்பா பூரணவபே!

378. களந்தருபொய்ம் மோகக் கருத்தற் றொழிந்தோர்
உளந்ததும்பும் மோன வுணர்வொளியா முற்றத்
தெளிந்த சொரூப சிவாத்துவித வுண்மை
அளைந்ததா லற்ற தகந்தை முனைப்பே.

குறிப்பு:—ஒழிந்தோர் தெளிந்த உண்மை அளைந்ததால் அற்றது என வியையும்.

379. விந்தைசே ருண்மை விளங்கவென் னுள்ளம்புக்
கந்த ரியாமியா வாண்டவனைக் காண்டலுமென்
புந்தியிலே பூமாவாப் பொங்கலுற்ற சிற்பரத்திற்
சிந்தியது மோகச் செருக்கா மனர்த்தமே.

380. அனர்த்தங்கட் கெல்லா மடிப்படை யாக
முனைத்த வகந்தையா மோக மனக்கார்
தனித்தொளிர் சுத்த சதாசிவ மான
கனத்தற் பரத்திற் கரந்த துருவே.

381. திறந்தவெளி யாகச் சிறந்தசிவந் தானே
நிறைந்தபர மார்த்த நிலையாக வுள்ளத்
துறைந்தொளிர்சாந் தானுபவ வுண்மை யுயிர்ப்பால்
இறந்ததுநா னென்னு மகப்பேய் முனைப்பே.

382. ஆன்ம சொரூப வருட்பார்வை யாலகத்துத்
தான்மலிந்த ஞான சகஜ சமாதியால்
ஊனமகன் றோங்கு முதாரப் பரசொரூப
மோனமய வாழ்வில் முனைப்பற் றொழிந்ததே.

383. நாயனு ளுள்ளவர்ந்த நாட்டத்தா லென்னகத்து
ஞேயமா நின்றொளிசெய் நிஷ்டானு பூதிநிலைத்
தாயகமா மன்னுமியற் றற்பரமாங் கேவலத்திற்
போயதுமா மோகமனப் புல்லறிவாங் கற்பனையே.

384. பற்றெழிவு தானே பரசொருப ஞானவருள்
வெற்றிதரு கைவல் லியவியல்சேர் முத்தியாப்
பற்றியநீள் சுத்தப் பரபோக சாந்தியா
லற்றதுநா னென்னுஞ்சிந் தாகுலங்கூர் பொய்ம்
[முனைப்பே.

385. இருட்புலங் காணு விசயத் தலத்துத்
தெருட்பிழம் பான சிவானுபூ திச்சீ
ரருட்பர சித்தி யடைந்தவாற் றெற்பொய்ம்
மருட்கற் பனைசத்தி மாய்ந்துபோ யிற்றே.

386. பொதுவெளியா(ம்) மோனவருட் போத சொரூப
மதுவருந்த வூற்ற மனத்தால் உலகத்
ததுவதுவென் றன்னியச்சுட் டேன்ற வகந்தை
மதிகுலைந்து நான்கே வலப்பொருளா னேனே.

387. கலக்கமற வென்றுட் கலந்தியன்ற மோனத்
துலக்கமாம் போத சொரூபமே என்று
மிலக்கமாக் காட்சிக் கியல்வதால் உள்ளந்
துலக்கழிவாஞ் சிந்தைதநீ ராக்கமுற் றேனே.

388. அடர்வதா(ம்) போக வகந்தையறச் செத்துப்
படர்வதா(ம்) மோனவருட் பார வுணர்வாற்
கடவதா வொன்று(ம்)நான் காணேன் கருத்திற்
சுடர்வதாம் போத சொரூபம் பரமே.

389. யானற்ற நானே யெனக்குறுதி யாகவுணர்ந்
தானப் புலவுலகோ டொட்டுமனச் சுட்டறந்தேன
தீனக் கருத்தாஞ் செருக்கற் றெழிதலால்
வானப் பெரும்பதமே வாழ்வாக வைகியதே.

390. தெள்ளத் தெளிந்த சிவானுபவஞ் சேரவெனக்
கள்ளிக் கொடுத்தஞா னாசிரியன் காட்டியமெய்
யுள்ளமா வுள்ள வுணர்வுருவில் யானெனும்பொய்க
கள்ளவுணர் வானமனக் கட்டற் றெழிந்ததே

391. இங்கங் கெனலறவெங் கெங்கும் பரந்தொளிர்மெய்த்
துங்கப் பிரானே சொரூபமா வுள்ளுணர்விற்
பொங்கக் கிளர்தலாற் பொக்கமனக் கற்பனையா
மங்கியது நானென்னும் பந்த வகந்தையே.

392. சுட்டறிவா மோகச் சுழற்சியற வுள்ளுணர்விற்
பட்டனருட் பார்வை பதிந்தாங் கியற்பரமெய்ந்
நிட்டையாச் சேர்சொருப நேயானு பூதியாற்
பட்டதகங் காரப் பசாசமன மாயமே.

393. என்றுமொன்று வுள்ள விறையோன் சொரூபமாந்
துன்றுணர்வா லற்றதுபொய்ச் சூதா மகந்தைமயல்;
மன்ற விளங்குசிவ மாட்சிசேர் சுத்தவருள்
வென்றியிலென் மோகமனே வேகவிடங் கெட்டதே.

394. ஒன்றாக வுள்ளத் தொளிர்சொருப வுண்மையின்முன்
றன்று தொழிந்ததுபொய்ச் சூதாந் துவிதமயல்;
குன்றாத சுத்தவருட் கோமானைச் சென்றடைந்த
வன்றே யகன்ற தகப்பேய் மயக்கமே.

395. இரந்தமெய் யன்பர்க் கிரங்கி இறையோன்
சுரந்தருள்வாழ் வான துரீயவிலா சத்திற்
பரந்தமோ ஹைபவப் பற்றால் அகத்திற்
கரந்ததுநா னென்னுமகங் கார முனைப்பே.

396. என்னு ருயிரா விசயந் தொளிர்சொருபச்
செந்நா யிறுபரப்புந் தேசொளியிற் காண்கிலேன்
இன்னுமைக் கெல்லாமோ ரேதுவா யானென்று
முன்னு லியன்ற முனைப்பான பொய்ம்முகமே.

397. கட்டென்று மில்லாக் கடவுட் பரததிலுயிர்க்
குட்டுறவு பற்றலுற்ற வுள்ளுணர்வா லுள்ளத்தில்
விட்டதுநா னென்னும் வியாமோகப் பீடைமதி
பட்டனருட் பார்வை பதிந்தவடி யேனுக்கே.

398. பூண்டபசு பாசப் புணர்ப்பறவென் னுட்புக்குக்
காண்டலரு சுத்தவருட் கைவல் லியவொளியா
லாண்டவன்பா தத்தி லடைக்கலம்புக் கேனுக்கு
மாண்டதுநா னென்னும் மயக்கப்பா மானவமே.

399. தொடர்ந்து விளங்கு சொருபானு பூதி
யடைந்ததா லுள்ளத் தகன்சிற் பரமாப்
படர்ந்தியல்சற் போதவருட் பார்வையிலே பொன்றிற்
றடந்தருமோ காணவப்பா மானவகப் பேயே.

400. காரா ணவத்தாற் கலங்கிமலங் குற்றமனப்
போராட்டந் தீரவருட் பூரணமாப் பொங்குசிவச்
சீரா லகந்தைமனஞ் செத்தொழியப் பெற்றதால்
ஆரா வமுதசொரு பானுபவங் கூடியதே.

401. அன்னியமா மாய வறிவுகளே மெய்போலப்
பின்னியவெம் பாசப் பிணக்கா மகந்தையறத்
தன்னறிவே சுத்தப் பரமார்த்தத் தத்துவமா
மன்னியதா லுள்ளத்து மாட்சி மலர்ந்ததே.

402. சொல்லவொணு மோனத் துரியவியல் பாகவொளிர்
நல்லவே தாந்தமெய்ஞ் ஞானனு பூதியாற்
புல்லவொணு தூனமனப் புன்கலக்கம் போகவகத்
தல்லியல்சேர் மோக வகப்பா முகன்றதே.

குறிப்பு:- ஞானனுபூதியால் அகப்பாமுகன்றது எனக் கூட்டுக.

403. கயங்குமகங் காரக் கருத்தற் றெழிவால்,
தியங்கலோ வன்றித் தெளிதலோ சிந்தை
யுயங்கலோ வன்றி யுவத்தலோ ஓராங்
கிடங்கலோ வன்றி யிருத்தலோ வின்றே.

404. அவிசார மான வகப்பா முளைவால்
அவஞான மாக வனைத்து மறக்காண்
சிவஞான மோனத் திறத்தாற் செருக்கோ
டவஞால மோகப்பா ழாசையற் றேனே.

405. இரண்டற்ற வுண்மை யிதயத் தலத்துத்
திரண்டு விளங்கு சிவோகத் திறத்தால
மருண்டவகங் கார மனஞ்செத் திடவின்
வெருண்டு கலங்கு விதிர்ப்பொன் றிலேனே.

406. சார்ந்தே னறிவுலகில்; தட்டுளுப்புப் பட்டழியா
தார்ந்தே னகத்தி லமுதசொரு பானுபவம்;
தீர்ந்தே யொழியத் தெருமரல்சேர் பொய்த்துவிதம்,
பேர்ந்தே யொழிந்ததுநா னென்னுமகப் பேய்மனமே.

407. கட்டுப்பா டாகக் கலந்தமயற் சிச்சடத்தை
வெட்டலுற்ற ஞான விசாரவருள் வாட்கிரையாய்க்
துட்டப் படிற்றுத் துராசாரப் பேயகந்தைப்
பட்டிமனங் காணப் படாது கரந்ததே.

408. போதவடி வாஞ்செம் பொருளே பொருளாக
ஆதனே னுள்ளத் தருளா லனுபவமாச்
சேர்தலா லெல்லாமே சின்மயமாய், யானிதுவென்
பேத மயக்கமனப் பிழையறப் பேர்ந்ததே.

409. விவத்தைசே ரான்ம விசாரத்தா டாழ்ந்து
சுவத்தமா வுள்ளந் துலங்கு சொரூப
சிவத்திற் பரமார்த்தந் தேறலான் மோக
வவத்தைக் கலக்க வலமரலற் றேனே.

குறிப்பு:- ஆழ்ந்து தேறலால் எனவியையும்.

410. மூடார்ந்த பாச முனைப்பா லெதிர்தோன்றும்
கேடார்ந்த மாயக் கிறிசே ருலகமயல்
பீடார்ந்த வுண்மைப் பெருவெளியா மோனவுணர்
வூடார்ந்த வாழ்க்கை யொளியா லொழிந்ததே.

411. மோனவியற் கைவல்ய முத்திப் பரசொருப
ஞானவொளி யுள்ளத்து நண்ணலால், யானெனும்பா
ழூனமயற் பேயுணர்வற் றேய்ந்ததுசுத் தத்துரிய
வானவெளி யாக மலர்ந்திடவென் வாழ்க்கையே.

412. அறப்பொய்த் தொழிந்த வவித்தையால் வேற்று
மறப்புநினைப் பான மயக்கவிகற் பற்றேன்;
இறப்புப் பிறப்போ டியைந்த வகந்தைப்
பிறப்பற் றொழிந்தேன் பிரம்மப் பதத்தே.

413. களிவளர்பொய்ம் மாயமனக் கற்பனைதீண் டாவெய்
யொளிவளர வுள்ளத் துறுசொரூப வாழ்வாத்
தெளிவளர்சற் போதத் திருவருளிற் பாச
விளிவரல்சேர் தன்மை யிகந்ததுதோன் றுதே.

414. ஒள்ளியபே ரின்ப வுணர்வு நவா முண்மையே
வள்ளியதோர் சுத்தவ நள் வாழ்வா மனுபவத்தால்
எள்ளினேன் யானென்ற வென்னை, இடையூறுத்
துள்ளி யெழுந்து துடித்தலா லுள்ளத்தே.

குறிப்பு:—யானென்ற அகந்தை வடிவான நான் இடையூறுத் துடித்தலால் அவ்வென்னை எள்ளினேன் என்பதாம்.

415. கொல்லவே தக்கயற் கோலா கலவகப்பே
யல்லலினின் றுய்ந்தேன் அதுதானே விட்டொழிவால்
வெல்ல வொண்ணாதவருள் வீறப் பளிப்பதோர்
நல்ல சிவபதந்து நாமழுந்த லுற்றுங்கே.

குறிப்பு:—அழுந்தலுற்றுங்கு அதுதானே விட்டொழிவால் அல்லலினின் றுய்ந்தேன் என வியையும்.

416. உள்ளபரஞ் சோதியா வோங்கு சொருபத்திற்
கள்ளமனக் கற்பனைசேர் காரா ணவங்கழன்றேன்;
தள்ள வொண்ணாதசிவ தத்துவத்திற் பொன்றியது
துள்ளி யெழுந்தகைச் சூதாஞ்சீ வத்துவமே.

குறிப்பு:—சொருபத்திற் கழன்றேன் என வியையும்.

417. அத்துவித வுண்மை யறிவா லகந்தையமல்
செத்தொழிந்த வாழ்வே சிவானுபவ மோனமென்பர்;
மத்தவகங் காரமதை மாயா விலாசமறப்
பொய்த்தொழிய வாழ்வுசிவ பூரணமாய்ப் பொங்கியதே.

418. அருளால் வளம்பட்டா லல்ல துமற் றெந்தப்
பொருளாலும் வாழ்வு பொலிவுறா தென்று
தெருளா லறிந்தொழுகு செந்நெறிக்கட் சேர்ந்து
மருளா ணவப்பாழ் மனக்கவலற் றேனே.

419. பன்னருமோ னனுபவம் பற்றவென் னுள்ளத்துத்
தன்னியலே யாகத் தழைத்தொளிர்மெய்த் தத்துவத்தில்
அன்னியமே நோக்கி யபய ரல்சேர் சுட்டுணர்வாத்
துன்னுமகங் காரமயற் சூதற் றொழிந்ததே.

குறிப்பு:—மெய்த்தத்துவத்தில் சூதற்றொழிந்தது என வியையும்.

420. சுத்தப் பரவெளியாத் துன்று சொரூபவருள்
வித்தையாற் கைவல் லியமகத்தில் விஞ்சுதலும்,
மித்தையாத் தோன்று விசித்திரமா யாஜாலம்
பொய்த்ததுமோ காணவப்பாழ்ம் பூசல்சே ராசை
[யொடே

421. ஆனியில் லாத வநட்பரமார்த் தப்பதத்தில்
யானெனதில் லாத வியல்விளங்கப் பெற்றதாற்
போனதுமா மாயப் புலக்கலக்கப் போராட்டம்
மோனவெளி யாக முடிந்த சொரூபத்தே.

422. உயக்கக் கலக்கத்துங் கேதுவா வுற்ற
மயர்க்கற் பனையற மாற்றித் தெளிவா
வியற்சிற் பரவாழ் விகயந் துலங்க
முயற்சிசேர் மோக புனைப்பகன் மீறனே.

423. என்றென்று மொன்று வியல்சிற் பரசொரூப
நன்றென்ற வூற்றமெய்ஞ் ஞானனு பூதியாற்
பொன்றியது மோகப் புலக்கலக்கக் காரணமாம்
துன்றியநா னென்னுமனச் ஆகாய கற்பனையே.

424. சித்தக் கலக்கச் செருக்கா வுந்தெழுந்த
கர்த்தத் துவப்பாழ்ங் கலிக்கார் கரந்ததனால்
சுத்தப் பரசிவமாத் துன்று சொரூபவருள்
வித்தைத் திறந்தால் விளங்கலுற்ற மெய்யகத்தே.

425. அன்றியொன் றற்றகத் தாத்துவித மெய்ம்மையாத்
துன்றியமெய்ஞ் ஞான சொரூபானு பூதியாற்
கன்றியவெம் பாசமனக் கற்பனை பேதமறப்
பொன்றியது சுத்தவருட் பூரணமாந் தன்னிலே.

(குறிப்பு:— அநுபூதியாற் பொன்றியது என வினையுட்

426. பவமா மனக்கற் பனைதீர் பரதத்
துவமா முடிந்த சுவாநுபவச் சீர்சால்
சிவமான சுத்தவருட் சிற்பரத்திற் செத்த
தவமான மோக வகப்பேய் முனைப்பே.

427. சித்தத் திலகு சிவத்திலென் னுண்மைதெளிந்
தத்தகநிற் கின்ற வநுபூதி வாய்த்தலாற்
கர்த்தந் துவத்தாற் கலங்கியபாழ் மோகமதி
பொய்த்துக் கழிந்ததுசற் போத சொரூபத்தே.

428. சுத்தசிவ போதந் துலங்கலா லுள்ளத்திற்
செத்ததுநா னென்றபாழ்ஞ் சிவபோ தக்கலக்கம்;
வித்தகமா மோன விசுத்தப் பரசிவத்தில்
மத்தவகங் கார மனைவேகம் மாய்ந்ததே.

429. கற்றறிய யாதுமிலாக் கைவல் லியமாகப்
பற்றலுற்ற வாற்றுற் பரஞான மோனவொளி
சுற்றுமுற்றுந் தோன்றுந் துவிதமனக் கற்பனையே
டற்றதுமா மோக வகப்பேய்க் கலக்கமே.

430. நஞ்சமாத் தன்னையே சார்ந்தேன் சொரூபவருள்
விஞ்சையா லுண்மை விளங்கலுற்றேன்; கற்பனைகள்
டஞ்சி யவாவி யலமந் தழல்வுற்ற
வஞ்ச வகந்தைமனம் மாய்ந்ததுசச் சிற்பரத்தே.

431. வீணிற் கலங்கலுற்ற சிந்தையைக்கொல் வித்தையா
காணக் கடவருட் கைவல்ய வாழ்வாக
மாணத் துலங்குசிவ மாட்சியின்முற் றுனுயிர்க்க
நாணக்கா வூட்டி நசித்ததகப் பேய்முனைப்பே.

432. யாறுற் றெழுந்தகொடு மாயைப் படையடங்க
வீறுற் றெழுந்தவருள் வெற்றிமீக் கூரகத்துத்
தேறத் தெளிந்த சிவானுபவந் திட்பத்தாற்
பாறுற் றெழிந்ததகப் பாழ்ங்கலக்க வாதனையே.

433. முழுதுமாக் துன்று சிவ மோனநுபூதி
இழுதையே னுள்ளத் திறையருளாற் சேர்வாற்
பழுதுபடா வுண்மைப் பதந்தே சொரூபத்
தழிதலுற்றேன் மோக வகப்பேய் முனைப்பே.

434. சுத்தவருள் வானைத் துலங்கு சொரூபமே
முத்தியா வுள்ளத்து மோனநுபூதிவளர்
வித்தகவாழ் வுற்றேன் விசுத்தசிவச் செம்பதத்தின்
செத்ததுநா னென்னும்பாழ்ஞ் சீவபோதச் செருக்கே.

435. தெள்ளத் தெளிந்த சிவச்சிற் பரசொருப
வெள்ளக் கடலா விளைந்தவருட் பார்வைசே
ருள்ளம் பரவெளியா வுற்றதால் யானெனும்பொய்க்
கள்ளக் கருமாயக் கட்டற் றொழிந்ததே.

436. வெற்ற வெறும்பாழ் வெளியிலே கற்பனையாற்
சுற்றி யலைந்துழன்ற சுட்டறிவு கெட்டொழியப்
பற்றியதோர் சுத்தவருட் பார்வையின் கூர்மையா
லற்றதுநா னென்னு மகப்பாழ் மயக்கமே.

437. காண்பான் முதலான கற்பனா பேதந்தீர்
மாண்பான சுத்தவருள் வைப்பா மிதயமாக்
காண்டலுற்ற வுண்மைக் கடவுட் பரசிவத்தில்
மாண்டதுநா னென்னும்பொய்ம் மாய மயக்கமே.

438. சுத்தவருட் கேவலமாத் தொக்க துரீயமே
வித்தகமெய்த் தன்மையா விஞ்சலா லுள்வந்த
மித்தையா வெல்லா விகற்பங் களுங்கரக்கப்
பொய்த்ததுநா னென்னு மகப் புன்கலக்கப் பூசலுமே.

439. வஞ்சவிருட் கப்பாலே வைகும் பரமார்த்த
விஞ்சைசே ருண்மை வெளியொளியே தன்னுருவாச்
செஞ்செவே யென்னகத்திற் சேர்ந்து விளங்கலாற்
றுஞ்சியது நானெனும்பாழ்ஞ் சூனியக்கா ராணவமே.

440. நானற்ற வுண்மை நலனே நலமுகை
மோனப் பரவெளியா மூண்டதுபே ரின்பநிலை;
யானெனதென் றேங்கி யிரங்கலுற்ற வாணவம்பா
மூன வகப்பே யுருக்கரந்த மாயமென்னே.

441. அயர்ச்சிதீ ருண்மை யனுபவம் பொங்க
வியற்சிற் பரவாழ் விதயத் தொளிர
முயற்சிசேர் மோக முனைப்பா மகப்பேய்ச்
செயலறச்செத் துய்ந்தேன் சிவச்செம் பதத்தே.

442. இரண்டற்ற வொன்ற னியைபென் னுளத்துத்
திரண்டொளிர்வாழ் வான சிவக்கே வலத்து
டிருண்ட வகப்பா மிகந்தமையா லில்லை
மருண்ட வகந்தை மனக்கற் பனையே.

௪௫. ஜீவோபாதி யறல்

(குறள்)

443. தெளிந்தசிவ போதத் திறத்தா லகத்தில்
விளிந்ததுஜீ வப்பேய் வெறி.

(வெண்பா)

444. கலந்தசிவ போதமுகங் காணப் பொருமற்
புலந்தகன்ற தென்ஜீவ போதம்—புலர்ந்து
துயிலுணர்ந்த பின்னுந் தொடருமோ மோகத்
துயிலிடைத்தோன் றுற்ற கனு.

445. தெளிந்து விளங்கு சிவானுபவ மோன
மளிந்தபெரு வாழ்வா லகத்தே—உளைந்துவருந்
தூள மயக்க வுணர்வா மகந்தையறப்
போனதுஜீ வோபாத *பொய்த்து.

*ஜீவோபாதியான அகந்தை அறலே பொய்த்துப் போனது எனக் கூட்டுக.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

446. மதத்தவகங் கார மனக்கற் பனையினின்று
சித்தம் பரம சிவசொருப மாகவெனக்
கத்தன் பணித்த வருட்சீ ரனுபவத்தாற்
செத்ததுபொய்த் தோற்றமாஞ் சீவபோ தப்பிழையே.

௪௬. அக-மமதைக ளறல்

(குறள்)

447. தன்னுண்மை யாகத் தழைத்தசிவா னுபவத்
தென்னதுநான் சற்று மில்லை.

448. தானே தனதே யலாம லெனக்கென்னோ
யானே தெனதோ வில்லை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

449. இல்லதுள தென்னு மிரட்டையிற்சே ராதகத்துத்
தொல்லையே தானாருஞத் துன்றுவதோர் சிற்பரத்தைப்
புல்லியே சுத்தவருட் போதானு பூதிபெற்றேற்
கில்லையே யானெனதென் றேங்குமனக் கற்பனையே.

௯௭. கர்த்ருத்துவ மறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

450. நயக்கவெனைக் குள்ளி நந்து நாதனே யென்னை
இயக்குமவ் வுண்மை யினிதுணர்ந்த வாற்றல்
மயக்க வகந்தைமனக் கர்த்தத் துவங்கூர்
உயக்கமிலேன் எல்லா முடையான் பரமே.

451. சுவச்சமாத் துன்று துரீய சொரூபக்
கவர்ச்சியாற் பாசக் கவர்ச்சி யகன்றேன்;
சிவச்செய லாகத் தெளிந்த மனத்தால்
அவச்செய லான வனர்த்தமற் றேனே.

குறிப்பு:- கர்த்தத்துவ புத்தி வடிவான ஜீவபோதச சேஷ்டையாற் செய்யுஞ் செயல் பந்தவேது வாகலின் அனர்த்தமான அவச் செயலாம்.

452. நயக்கலுற்ற ஞானகுரு நாதனருட் சத்தி
இயக்கலுற்ற வாறே யியங்குகின்றே னுக்குத்
* துயக்கமொன்று மில்லை தொழிற்படலால் யாது
மியற்றிடுகர்த் தத்துவமெற் கில்லாமை யாலே.

*துயக்கம் - பந்தம்.

453. இயல்பாக வுள்ளத் திருந்தொளிரெம் மான்மாட்
டயலற்ற சுத்தஞா னனுபவ மார்வால்
முயல்சே ரகங்கார மோகமுனைப் பான
செயல்விட் டொழிந்ததுசச் சிற்பூ ரணத்தே.

454. சுத்தசிவ மாகத் துலங்கு சொரூபவருள்
வித்தகனுக் கென்னை விலைப்படுத்தி விட்டதாற்
செத்தொழிந்த மோகச் செருக்காலே யானெனதெல
நித்தனுவைப் பற்றவெனக் கில்லை சுதந்தரமே.

௩௮. அபிமான மறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

455. இடம்பச் செருக்குக் கிடமா வியன்ற
வுடம்புநா னல்லா தொழிய வுளத்துத்
திடம்படுமெய்ஞ் ஞானஞ் சிறந்தலா லில்லேன்
மடம்படுபொய்ம் மாஞுபி மானப் பிழையே.

௩௯. பிறவியறல்

(குறள்)

456. இன்பவீ டாமெய் யிதயவுணர் வாற்பிறவித்
துன்பமகன் றுய்ந்தேன் சுபம்.

457. மாயவழக் கான மயக்கப் பிறவியினின்
றோயவுற்ற தென்னு ருயிர்.

458. அறிவே யகமா வறிந்தாங் ககந்தை
பிறிவாற் பிறப்பிறப்பற் றேன்.

குறிப்பு:—அகம்-ஆன்மசொரூபம்; அகந்தை-சித்துரு
வாந் தனையோச் சடவுடல் வடிவாகக் கருதுஞ்
சிவபோதச் செருக்கு-சிச்சடக்கிரந்தி.

459. அறிவா லடியே னகப்பாழ் மயக்கப்
பிறவிதீர் வாழ்வுபெற் றேன்.

460. சிவத்தி லழுந்தச் செறிந்த மனத்தாற்
பவத்துயர் பாழ்பட் டது.

461. சிவத்திலே தேறத் தெளிந்தவென் மெய்யாற்
பவக்கிலே சங்கெட் டது.

(வெண்பா)

452. உயிர்க்கும் பொழுதே யுளத்தே மரித்து
விடக்கத் தகவாழ்ந்த மெய்யன்—மடக்க
விருட்காரியமா வெழுந்த வகந்தைச்
செருக்காம் பிறப்பறச்செற் றான்.

463. நாடக் கிடைக்க நமெய்ஞ் ஞான திரவியமாக்
கூடக் கிடைத்த குருமணியே—தேடிக்
கிடைத்த சொரூபவருட் கேமநிதி யாகப்
படைத்தேன் பிறவிப் பயன்.

குறிப்பு :— கேமநிதியாகக் கண்டு என, அவாய் நிலையால் வருவித்து முடிக்க.

464. தனிப்பெரிய மோன சதாசிவமென் னெஞ்சில்
நினைப்பரிய நாக நிறைவால்—முனைப்புற்
றெழுஞ்சீவ போத மினிப்பிறக்க வொண்ணா
தழிஞ்சதுவாழ் வான வகத்து.

465. எங்கு நிறைந்தொளிர்பே ரின்பவருட் சிற்பரமாந்
தங்கு சொரூப சதாசிவமே—துங்கமுற்
றனுபவ வாழ்வா வகத்திற் சுடர்தலாற்
போனதுவெம் பாசப் புணர்ப்பு.

466. ஆண்டா னளித்த வருட்காட்சி யென்கருமக்
காண்டா வனமெரியக் கண்டதால்—மீண்டாகா
தீண்டவோ ரேதுவில்லை யிப்பொழுதே சிற்பரமாம்
பூண்டதனு பூதிப் புலம்.

467. அருளாள ஞனபே ராண்டா னருட்செம்
பொருளான போதப் பொலிவால்—தெருள
வொருங்கெனக்குத் தீர்ந்த தொழிலிற் பிறவி
வருங்கணக்கு மன்ற மனத்து.

468. ஊறுபடா வுண்மை யுணர்வொளியாற் சற்றுமிப
வேறுபடாக் கைவல்யம் மேவலால்—மாறுபடு
வஞ்சச் சதிசெய் மயக்கப் பிறவியிடர்
துஞ்சிற் றதுவே சுகம்.

குறிப்பு:—உணர்வொளியாற் கைவல்யம் மேவலால் எனக் கூட்டுக; கைவல்யம் மேவல், கண்டத்தில் நழுவாதிருக்கச் செய்தே மறதியால் இழந்தாற்போன்ற கண்டாபரணம் அம்மறதி நீக்கமான ஞாபகத்தாற் பின்னை யடையப் பெற்றாற்போல்வது.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

469. வெறிசே ரகந்தைமயல் வேட்கையற வுள்ளத்
தறிவான வுண்மையா வான்ற சொரூப
நிறைவான மோன நிலையொளிர்வால் ஊனப்
பிறவி மயக்கமறப் பேர்ந்தொழிந்த தாமே.

470. துரியவெளி யாகத் துலங்கு சொரூப
வுரவொளியா லற்ற துடல்வடிவ மோகம்;
பரம சிவானுபவம் பற்றலா லுள்ளத்
தொருவியதவ் வூன வுடற்பிறவித் துன்பே.

471. அவிச்சை யிருட்பா றகல வகத்திற்
சுவச்சமாத் துன்று சொரூபமே சுத்த
சிவச்செம் பொருளாத் தெளிந்தியல் வாழ்வாற்
பவச்சுழ லாங்கற் பனைகழன் றேனே.

472. யானற் றெழுநிய வெழுந்த சிவானுபவ
மோனவருட் செம்பதத்தே முத்திநலன் கண்டுகொண்
வானப் பரசொருப வாழ்வான சாந்தியிலே [டேன்;
போனதுபொய்ம் மாயமாப் பொல்லாப் பிறப்பிறப்பே.

473. உண்மை விளக்கமா வுள்ள சொரூபவருள்
வண்மையே மிக்கசுப வாழ்வா விதயத்துத்
திண்மைசேர் சுத்த சிவானுபவஞ் சேர்தலால்
உண்மயல்சேர் வெம்பிறவித் துன்ப மொழிந்ததே.

474. மிக்க வருளே விழுத்துணையா வுள்ளத்திற்
சிக்கெனநா னூன்றிச் சிவாயநமச் செம்பொருளாத்
துய்க்கலுற்ற சுத்த சொரூபானு பூதியின்முற்
பொய்க்கலுற்ற தூனகப் புன்பிறவித் துன்பமே.

475. யானற்ற தானும்பே ரின்பவியற் சிற்பூரண
மோனத்தி னின்று முகூர்த்தமு(ம்)நான் பேர
ஞானத் தகவுகுரு நாதனுற் சேர்தலால் [வொண்ணு
தீனப் பிறவி மயக்கமறத் தீர்ந்ததே.

476. ஆதிக்கங் கொண்டென்னை யாண்டபிரான் சுத்த [வருட்
போதக் கழல்காட்டிப் புன்கலக்கம் போக்கினான்
மேதக்க வுண்மை விலாசத்தில் வாழ்தலாற்
சாதற் பிறவியறத் தப்பியதென் றருயிரே.

477. பொறுக்க வொணாத புழுக்கமாந் துன்ப
மறுக்கஞ் செயும்பிர மாத மனத்த
மறப்பற் றொழிய வடுத்த வுணர்வாற்
பிறப்பென்னும் பேதைமை பேரக் கழிந்ததே

குறிப்பு:—

"பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு". —குறள் 36-8

478. கள்ளமனப் புன்கலக்கக் கற்பனைபோய்ச் சற்றுமு
உள்ளதே தானா யொளிருமென் னுள்ளத்திற்
றெள்ளியவாழ் வான சிவானுபவ மன்றியோர்
றெள்ளளவு மில்லை யினிவரவுந் தூண்டமோ.

479. என்புருக மனம நெக்கவுமென் பாவிரங்கிப்
புன்பிறவித் துன்பப் புழுக்கமுந் தள்ளினனே
அன்பறிவு சான்றவென் னாண்டா னருட்பதத்தி
னின்புணர்வு பொங்கவகத் தேசறவு தீர்ந்ததே.

480. அருட்சிற் பரத்தை யலாமல் எனக்கோ
ருருச்சற்று மின்றி யுணர்ந்தா னகப்பே
யுருச்செத் தொழிய ஒழிந்தது பொய்யா
மருட்சொப் பனமா மயக்கப் பிறப்பே.

481. சிவத்தில் விளங்கியவென் னுண்மைத் திறத்தாற்
பவத்திற் கலங்கியவெம் பாசமறப் பெற்றேன்
விவத்தையே யில்லா விவகார மோக
வவத்தைநோக் கங்கூ ரனர்த்தமற் றேனே.

482. விவசாய மான விருத்தி சிவத்திற்
சுவிசாரத் தாலழுந்தத் தோய்தலாற் சுத்த
சிவமே சொரூபமாத் தேர்ந்தேன் மனத்திற்
*பவமோக மாயப் படர்விடுபட் டேனே.

*பவமோக மாயப் படர் - மாயாமோகமான பிறவித் துன்பம்.

483. வெளியான மோனமே வீடுபே ருகத்
தெளிவா வியல்சொரூப சித்தியா லுள்ளத்
திளிவா மகப்பே யியக்கமாம் பாசக்
களிசேர் பிறவிக் கலக்கமற் றேனே.

484. மோனவெளி யாக முடிந்தபர முத்திநிலை
நானடையக் கூட்டியமெய்ஞ் ஞானப் பிரானடியில்
வானப் பரசொருப வாழ்வு மடுத்தலாற்
போனதுவெம் பாசமயற் புன்பிறவித் துன்பமே.

485. ஊறுபா டற்றவுணர் வுண்மை விளங்கலால்
வேறுபா டற்ற விசுத்தசொரூ பானுபவப்
பேறுபெற்றே னுக்குவெறும் பேதைமையாத் தீர்ந்தது
மாறுபா டாவுழன்ற மாயப் பிறவியே. [முன்

குறிப்பு:—உ ணர்வுண்மை – உணர்வுருவான வுண்மை.

486. தெளிந்த சொரூபத் திருவருளா லுள்ளத்
தளிந்தபே ரின்ப வமைதிசேர் வாழ்வில்
விளிந்ததுகா ரணவப்பாழ் வேக முனைப்பால்
விளைந்த சுழற்சிசேர் வெம்பிறவித் துன்பே.

487. கள்ளக் கலக்கவகங் காரமறக் கண்ணேக்கா
லுள்ளத்து நீங்கா தொளிர்சொருபப் பெம்மானுற்
றெள்ளத் தெளிந்த சிவானுபவந் தேக்கலுற்றேற்
கெள்ளத் தனையு மிலைபிறவித் துன்பமே.

488. மித்தையாத் தோற்று வெறும்பா முடல்வடிவாஞ்
சித்த மலப்பாழ்ஞ் செருக்கைக் கரக்கலுற்ற
சுத்தமெய்ஞ் ஞான சொருபானு பூதியாற்
பொய்த்ததுமோ கக்கலக்கப் புன்பிறவித் துன்பமே.

489. தூண்டா மணிவிளக்காத் துன்றுபரஞ் சோதிபதந்
தீண்டாது மோக விருட்பா ழறக்கெடலால்,
வேண்டார்வ மான வியன்பரபோ கந்ததும்ப
மாண்டதகங் கார மயற்பிறவித் துன்பமே.

490. காண்டலரு சுத்தவருட் கைவல்யக் காட்சியா
மூண்டசொரூ பானுபவ முத்தி முகப்பவகத்
தாண்டகுரு நாத னருட்சிற் பதவாழ்வில்
மாண்டதுநா னென்னும் மயற்பிறவித் துன்பமே.

491. சுற்றிலுமிக் கார்ந்த துரீய விலாசவொளிப்
பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் குருரமணன்
வெற்றிசேர் சுத்தவருள் வித்தையான் மித்தையா
வற்றதுபாழ் மோக வனர்த்தப் பிறவியே.

492. ஆற்றப் பெரிய வரும்பிரான் றன்னடியர்
பாற்றற் கரியவெம் பாசமறப் பாற்றடியைப்
போற்றக் கிளர்ந்தவருட் போதத்தாற் பொன்றியது
மாற்றற் கரியவெம் மாயப் பிறவியே.

493. எம்பிரா முன விறைவன் சொரூபவியற்
செம்பிரான் சீரமணன் சேவடியே தாரகமா
நம்பலா லுற்றமெய்ஞ் ஞானனு பூதியால்
வம்பியல்வாழ் வான மயற்பிறவி தீர்ந்ததே.

494. சுட்ட வொணுத துரீய சொரூபமா
நட்டமா டுற்றமெய்ஞ் ஞானப் பிரானடியேற்
கிட்டமா நல்கியபே ரின்பவருள் வீட்டுணர்வாற்
பிட்டனேன் மோகப் பிறவித்துன் பற்றதே.

௬௦ அவத்தை யறல்

(குறள்)

495. சிவத்திலே சித்தந் தெளிந்தடங்க லுற்றுங்
கவத்தையினின் றுய்ந்த தறிவு.

496. சிவத்திலென் னுண்மை தெளிந்தேன் அருளா
லவத்தை கழன்றொழிந் தாங்கு.

(வெண்பா)

497. சிவத்தையே பற்றித் தெளிந்தசித் தத்தா
லவத்தைக் கலக்க மகன்றேன்—தவத்துக்
குருவான மோன வொளியாலே யுண்மை
யுருவேதா ஞயிற் றுணர்வு.

௧௩. அவித்தை யறல்

(குறள்)

493. சுவச்சமாத் துன்று சொரூப வுணர்வால்
அவிச்சையறக் கெட்ட தகத்து.

௧௪. அவச மறல்

(குறள்)

499. சிவசத்தி யாகத் தெளிந்த மனத்தால்
அவசத்தி னின்றகன் றேன்.

௧௫. மலமறல்

(குறள்)

500. அமலவறி வாமெய் யகமே பரமா
நிமலவாழ் வுற்றதென் னெஞ்சு.

௧௬. ஜனன மரண மறல்

(குறள்)

501. இறப்போ பிறப்போ வெதுவுமெனக் கில்லேன்
மறப்புநினைப் பற்றேன் மனத்து.

502. மறப்புநினைப் பான மயக்கமே துன்பப்
பிறப்பிறப்பாத் தூன்றும் பிணக்கு.

7. உள்ளத் துறைதல்

(குறள்)

503. போதவெளி யாகப் பொருந்திஞ ஞண்டவனில்
வாதஞ மென்ற னகத்து.

504. தாரகமா வாண்ட தலைவ னிரண்டிலா
வோரகமா வூற்று னுளத்து.

505. பிறிதாகக் கற்பனு பேதமனம் பெம்மா
னறிவாக நின்று னகத்து.

506. குன்றுத ஞானவருட் குன்றமா வென்னுளத்து
நின்றான் நெடியோன் நிமிர்ந்து.

507. *வடிவாக வென்னகத்தில் வந்து மடுத்தான்
படிவே றிலாமெய்ப் பரன்.
* வடிவு – சொரூபம்.

508. உள்ளமே கோயி லுணர்வேதன் சந்நிதியா
உள்ளலற வாண்டா னுளன்.

509. அருளா லகம்புக் கமர்ந்தான் சொரூபப்
பொருளான போதப் புமான்.

510. சிந்தையற்ற மோனவருட் செல்வஞ் செழிக்கவகத்
தெந்தையமர் வுற்று னினிது.

511. ஊற்றமா வுள்ளானென் னுள்ளத்தே மெய்ஞ்ஞானத்
தேற்றமார் சுத்த சிவன்.

512. உள்ளுணர்வா வுள்ளத் தொளிர்ந்தான் வெளியுலகக்
கள்ளமனங் காணு விறை.

513. ஓரன் புருவா வுளம்புக்கான் அத்துவிதப்
பேரின்ப மோனப் பிரான்.

514. மயற்சற் பனையறவே மாற்றியென் னுள்ளத்
தியற்சிற் பிரானிலகுற் றுன்.

515. உறங்கலுற்றே னுள்ளத் துணர்வுருவா வீண்டிப
பிறங்கலுற்று னுண்மைப் பிரான்.

516. தன்னிலே வாழ்வு தழைக்கவருட் பேரொளியா
என்னில்வாழ் கின்று னிறை.

517. அரியதோ ராருயிர்தா ஞை னகத்திற்
பெரியபே ரின்பப் பிரான்.

518. மருட்கலிசே ராதொழித்த வாலறிவன் சுத்த
வருட்கடலா வுள்ளா னகத்து.

519. அருட்பார்வை யாலென் னகம்புக் கமர்ந்தான்
விருப்பார்வம் பொங்கமேன் மேல்.

520. தப்பாத வுண்மையாத் தங்கெற் றிறைவனருட்
பொற்பாதம் புந்திப் புலத்து.

521. இருப்பாக வுள்ளா னிறைவன், சொரூப
வருட்பார்வை பொங்க வகத்து.

522. உள்ளா னுடையானான் னுள்ளத் துணர்வொளி
கள்ளாத வாழ்வு தழைத்து. [யாத்

523. எக்காலு முள்ளா னிதயத் தருள்வடிவா
எற்கார்வம் பொங்க விறை

524. தானுன தம்பிரான் சச்சிதா னந்தவுருள்
வானு மலர்ந்தான் மனத்து.

525. எண்ணற்கு முன்னே யிடைச்சு நாமனெனத்
தண்ணிக்க வுற்று னவன்.

526. வெளியமா வென்னுள் விளங்குற் றன் சுத்த
வொளிமயமா வுள்ள பிரான்.

527. மறக்க வொருநாதே மனக்கோயி லாகச்
சிறக்கவாழ் கின்றான் சிவன்.

528. பொங்குசிவ பூரணமே போற்றவென் னுள்ளத்துத்
தங்கியது சற்குருமெய்த் தாள்.

529. தற்பரமா மோனந் தழைக்கவென் னுள்ளத்திற்
சிற்பரமா நின்றான் சிவன்.

530. அன்பறிவா வான்ற வநுபூதி யாவிதயத்
தின்புருவா வுற்று னிறை.

531. ஊதியமா வுள்ளா னுடையான் சொரூபவ நட்
பூதியாற் புந்திப் புலத்து.

532. ஊதியமா வுற்ற னுடையானென் னுள்ளுணர்வி
பேதைமைசே ரேதங் கடிந்து.

533. மோனவெளி யாவகத்து மூண்டொளிர்கின் றூனமயே
னீனமறக் கண்ட விறை.

குறிப்பு:- ஊனமாவது யானென்னுஞ் செருக்கு.

534. நிசிக்கண்ணே வந்தொளியா நெஞ்சினுற்றான் சற்று
மிசைக்கவொண் ணாத விறை.

535. ஆண்ட பிரானே யருந்தெய்வ மாகவெனக்
கீண்டதுற்று னுள்ளத் தினிது.

536. அணவு சொரூபமா வாண்டபிரான் மெய்யன்
புணர்வுருவா வுள்ளா னுளத்து.

537. அருட்பு ரணமான வம்மானென் னுள்ளத்
திருப்பதே சாலு மெனக்கு.

538. உறுதிசே ருண்மை யுணர்வொழுக்க மாக
வுறைதலுற்று னண்டா னுளத்து.

539. பேரின்ப மோனவருட் பெம்மானென் னுள்ளுணர்வு
டோரன் புருவா வுளான்.

540. உண்ணு மமுத வொளிப்பிழம்பா வுள்ளதகத்
தண்ணு மலையா னடி.

541. அழுந்தலுற்றே னுள்ளத் தருட்பரமெய்ஞ் ஞானக்
கொழுந்தா யெழுந்தான் குரு.

542. குருபதமா மோனக் குறிப்பே யலான்மற்
றொருதவமோ ராதென் னுணர்வு.

543. நன்றிசேர் வாழ்வா நடப்பதென் னுள்ளத்துத்
துன்றுசீ பாத வுணர்வு.

544. தெளிவுறுஞா னனுபவஞ் சேர்த்தபிரான் சுத்த
வொளிவெளியா வுள்ளத் துளான்.

545. கள்ள மயக்கமனக் கட்டழிய வாண்டவனென்
னுள்ளொளியா வுள்ளத் துளான்.

546. அருள்வெளிகாட் டிக்கொடுத்த வங்கணன் சுத்த
வருள்வெளியா நின்று னகத்து.

547. அகத்தே விளங்குசுத் தான்ம சொரூபத்
துகைத்தே னுணர்வை யொருங்கு.

548. இருள்வழங்கு மோகமறக் கென்றுமின்மை கண்
அருள்வெளியா முண்மை யகத்து. [டேன்

549. மோக வகந்தையற முற்ற வகங்கலந்தான்
ஏக சொரூப விறை.

550. அருட்போத வாழ்வுடை வாண்டான் இதயத்
திருப்பாக வுள்ளா னினிது.

551. ஏழைமையே னுள்ளத் திருந்திற் பரசொருப
மாழையா வுற்றதருள் வாழ்வு.

552. அகந்தையற வென்னகத்தென் னுண்மையே யகப்
புகுந்தனன்பே ரின்பப் புமான்.

553. கள்ள மனக்கார் கழன்றொழியக் கண்பிரான்
உள்ளமே யாக வுளான்.

554. தடையான பாசமறத் தங்கியதென் னுள்ளத்
துடையான் சொரூப வொளி.

555. அருட்போத மாக வமர்ந்தவென் னுள்ளத்
திருப்பாக வுள்ளா னிறை.

556. உலகைக் கடந்த வொளிவொளியா வென்னுட்
டலைவனுற் றுன்சற் குரு.

557. வாழ்வுதாழ் வென்ற மயக்கமறப் பொங்குசுட
வாழ்வொளியா நின்றான் மனத்து.

558. நெஞ்சமே யாக நிறைந்ததுசற் போதவருள்
விஞ்சையா லாண்டவன் மெய்.

559. அறிவே சொரூபமா வாண்டபரஞ் சோதிக்
குறையுளென் னுள்ளத் தவிசு.

560. உள்ளங் கலந்த வுணர்வா மொருதனவ்
வுள்ளமே யானு னுரு.

561. தருமநிதி யாகத் தழைத்தோ ஏரவ தென்னுட
குருமணியின் கோலப் பதம்.

562. அருள்வெளியா முற்ற வலர்ந்ததென் னுள்ளத்
திருளறவாண் டான்மெய் யடி.

563. தேடரிய வுண்மைத் திருவாம் பரவடிவே
ஊடுருவ லுற்ற துளத்து.

564. கண்டறிந்த வாற்றாற் கடவுட் பரவடிவை
விண்டதுபொய்ம் மாயை விகற்பு.

565. உண்மைப் பரவடிவா வுள்ள சொரூபத்திற்
கண்மயல்காண் பல்கற் பனே.

566. கற்பகமா வுள்ளக் கருத்திற் கலந்ததுசச்
சிற்பரமா வுள்ள சிவம்.

567. உள்ளமே கோயிலா வுள்ளுணர்வே தன்னுருவா
தெள்ளவொளிர் கின்றான் சிவன்.

568. விழவொரு மென்னுள் விளங்கியது கண்ணூர்
கழலின் சொரூபங் கலந்து.

569. ஒழிவுரு துள்ளத் துணர்வுருவா வுள்ளான்
பிழைபடா வுண்மைப் பிரான்.

(வெண்பா)

570. உள்ளினேன் யாரே வுடையானை யென்னுள்ளத்
துள்ளலாத் தானே யொளிர்கின்றான்—வெள்ளமாத்
தானே விளங்குமொளித் தற்பரமா மோனவருள்
வானேற வென்றன் மனத்து.

571. அருட்சத்தி யாடலென் னுருயிர்மேற் காட்டி
மருட்சத்தி யாடலற மாற்றிப்—பொருட்சித்தி*
பொங்கிப் பொலியவென் புந்தியுள்ளே புக்கியல்பாத்
தங்கிற் றபராசிவந் தான்.

*பொருட்சித்தி — உண்மையான சொரூ சித்தி

572. யவரும் யவையுந்தா னாக விரண்டற்
றவிரும் பரஞ்சோதி யண்ணல்—அவரமா
மங்கவவை தன்சிற் பரசொருப மாட்சியாற்
பொங்கலுற்று னென்னுட் பொலிந்து.

573. யாது மினியிதயத் தென்னுந் தாவின்றி
போதரவொண் ணாதுட் பொருந்தினான்—சூதுசூ
மூனவசத் தெவ்வையடர்த் துள்ளுணர்வா வாண்ட
மோனவருட் சிந்முத் திரை. [குரு

குறிப்பு:-யாதும் - எவ்விஷயமும்; போதர (புகுதர என பதன் விகாரம்) உட்புக; சூதுசூழ்தல் - சதி யெண்ணல்; அகத்தெவ் - அகந்தைப் பகை, காமாதி உட்பகையுமாம்.

574. ஆண்டவா வாண்டவா வாண்டவா வென்னகத்
துண்டவா வென்றென் றிறைஞ்சினேன்—ஈண்ட
வருதலெவன் முன்னமே மன்னியுளேன் சும்மா
விருதுலங்கு மென்று னிறை.

575. பூண்டபே ரின்பவருட் போதசொரு பஞ்சுடரத்
தூண்டுகோ லானவொரு சொல்லிலனே -யாண்
எங்குற்று யென்றே னிசயத் திதயமா [டவா
விங்குற்றே னென்று னிறை.

குறிப்பு:-''பங்கத்தை மாற்றிய'' என்னும் ஸ்ரீ ரமணநூ பூதி இரண்டாம் பாகச் செய்யுள் ஒத்து நோக்கற்பாலது-(பாடல் 396.)

576. தருமதயா மூர்த்தி சதாசிவமாப் பொங்கும்
பெருமிதமா மோனவொளிப் பெம்மான்—அரு
[கதையா
தொன்று மிலாமவுமென் னுள்ளத் தநட்செம்பொற்
குன்றமாக் கூடிநின் றான்.

577. ஆடாதே யாடுமென் னம்மா னநட்கூத்தாற்
கூடாத யோகங்கை கூடநான்—நாடாத
நாட்டமாந் தன்சொருப ஞானமோ னுனுபவ
வீட்டமா நின்றா னிறை.

578. அன்புமீ தூர வடியேன்பால் வற்கடமாத்
துன்பவினை யென்றுந் தொடராதே—இன்பப்
பிழையா வினையுள் பெருக வளிக்கும்
மழைவளமா நின்றான் மனத்து.

579. அறிவிற் கலக்கமுறு தாண்டா னயிருக்
குறவுத் துணையா முடையான்—பிறிவுற்
றெழியாது நின்று னுளத்தே யுணர்விற்
பிழைபா டுறுமற் பெயர்த்து.

580. அழகான போதசொரு பானந்த மோனக்
குழகனெனைத் தன்னடிக்காட் கொண்டோன்—பழு
றுற்ற வினிக்கு மகிமதுர சாந்தவுணர் [குந்தோ
வூற்றுக வுள்ளா னுளத்து.

581. அருளா லகத்தே யகம்பதத்தி னுண்மைப்
பொருள்விளக்கமாகப் புணர்ந்தான்—அருள்வெளியா
வெங்குமுளா னென்றுமுளா னென்னிதய கேந்திரத்
பங்கமிலா னுண்மைப் பரன். [தான்

582. அருட்பித்துக் கொண்ட வடியேனைத் தன்பா
லிருப்பித்து வாழ்வளித்த வீசன்—விருப்புற்றுத்
தோன்றுத் துணையான சொந்த சொருபமா
வான்று னடியே னகத்து.

583. வெளியாக வுள்ள விசுத்த சொருப
வொளியாக வாண்ட வுடையான்—எளியேற்கு
வற்றுப்பே ரின்பவருள் வைப்பாம் பெருவளமா
வுற்று ரெளிசே ருளத்து.

584. விடத்தற் கரிய வியன்பே ரருட்கோர்
ஜடத்தம்ப மாகவகஞ் சார்ந்தான்—பயர்த்தனமாம்
பாழைக் கடந்தவருட் பார சொருபமா
வேழையரைக் காக்கு மிறை.

585. மோனக் கரும்பா முளைத்தென் னுவத்திலே
வானமுற வோங்கி வளர்ந்துநின்றான்—போனகமாத்
தக்க சிவாநுபவ சாந்திரசம் பொங்கவகம்
புக்கொளிர்சற் போதப் புமான்.

586. மெய்ஞ்ஞான சத்தி விலாசம் பரக்கவியல்
சுஞ்ஞான மோன சொருபகுரு—அஞ்ஞானப்
பாழிருளை மாற்றும் பதவொளியாற் சற்சொருப
வாழ்வருளி நின்றான் மனத்து.

587. வாறாய் வளைத்தவருள் வாரியா வுள்ளொளிநும்
மோனானு பூதியே மூர்த்தியாய்—மானபி
மானமா மோகமற மன்னு சொருபவதிஷ்
டானமா நின்றா னகத்து.

குறிப்பு:— மூர்த்தி - வடிவம்; சொருப வதிஷ்டானம் - அதிஷ்டான சொருபம்.

588. வண்மைசேர் தன்சொருப மாட்சிநான் றேறாது
மண்மயலாற் சிந்தை மயங்கினேன்—உண்மைப்
பொருள்விளக்க மாகவுளம் பொங்கினான் மைய
லருள்விளக்கத் தாலே யழித்து.

589. மூட ரினத்தின் முதன்மைசேர் மூர்க்ககுண
ஏட னிதயத் தெழில்பெறவே—ஓடவிட்ட
செம்பொன் னொளிசேர் சிவஞான மோனபதத்
தம்பமா வாண்டவன்நின் றான்.

590. பொன்முத்த மாதிப் பொருள்பலவுந் தானேயா
வென்மனத்தி னுள்ளா னிறைரமணன்—கன்மனத
முற்றக் கனிவித்து முத்திப்பே ரின்பவொளி [ரை
பற்றக்கண் ணேைக்கும் பரன்.

591. மனத்தாலே சற்றும் மதிக்கவொண்ணு மோன
கனத்தாலே யோங்குங் கழலான்—மனத்தாட
மற்றொழிய முற்று மமுத சொரூபமா
வுற்றொளிர்கின் ருனென் னுளத்து.

592. பொலிவான வாழ்வுசிவ பூரணத்தி லன்றி
யிலையாவ துண்டாக வென்பால்—கலியாண
சுந்தரமாம் போத சொரூபவாநட் பூரணனே
மந்தணமா வாழ்ந்தான் மனத்து.

593. பொய்யல்ல மாயை புலம்ப விளங்குசிவக்
கைவல் லியமெய்க் கடவுளான்—பொய்யல்ல
கற்பனு மோகக் கலக்கமற வென்கருத்திற்
சிற்பரமா நின்ருன் சிறந்து.

594. மண்ணேைக்க மாக மடுத்தமனம் புன்புலம்விட்
டுண்ணேைக்க மாகவுளத் தூடுருவிக்—கண்ணேைக்கார்
காரா ணவங்கடிந்தான் கள்ளந்தீ ருள்ளமே
யூராக வுள்ளா னுறைத்து.

குறிப்பு: - உண்ணேைக்கம் ஆக (-ஆகும்படி) க் கடிந்
தான் என இயையும்.

595. பொய்யலா வுண்மையே பொங்கவொளிர்ந் தாற்போல
வையுணர்வுங் கூடியனுபவிக்கத்—தெய்வ
வருள்வடிவா லாண்டா னடியே னறிவிற்
பொருள்வடிவா வுள்ளான் பொலிந்து.

596. புலனென்று மோகவுடற் பொய்யகத்தை மீதூர்
நிலனென்று வாழ்க்கை நினைவால்—இலனென்னு
மெவ்வமனப் பான்மையற வென்னகத்து மன்னிடது
செவ்வியமெய்ஞ் ஞான சிவம்.

597. பரங்கருணை யான பரஞ்சோதி யென்பால்
இரங்கியருள் வாழ்வளித்த வீசன்—பரங்கிளர
நோக்கினுன் கண்ணிமையா நோக்காவென் னெஞ்
நீக்கமற நின்று னிறைந்து. [சத்து

598. நீதி தழைக்கவென் னெஞ்சத்தே தன்சொருப
சோதியா நின்று துலங்கிறுன்—நேதியால்
ஆன்றோர் பிறவற்றை யன்றென் றொதுக்கியநுட்
பூன்றமாக் கண்ட புமான்.

599. நீக்கமறு மோன நிறைவாகி யுள்ளத்தூ
டாக்கமா நின்று னறிவகமா—நோக்கலுற்ற
எங்கு மெலாந்தன்பே ரின்பநிறை வாகவொளிர்
துங்க சொருபமாத் தொக்கு.

600. தெள்ளத் தெளிந்த சிவாநுபவச் செம்பதத்திற்
கள்ளவகங் காரக் கருவழிய—உள்ளத்
திராப்பகலா வுள்ளா னிலிச்சற்றும் பேரான்
பிராப்பியமா வுள்ள பிரான்.

601. துறவாக வெல்லாத் தொடர்புமற நெஞ்சி
லுறவாக நின்று னொருவன்—அறவே
மறந்தொழிய யாவும் மனத்தினின்று தானே
சிறந்தொளிர்கின் றுன்சிற் பரன்.

602. துலக்கங் கிளர் தன் சொருபதிட்டி யாலே
நிலைக்கநெஞ் சூடுருவி நேரே—கலக்கந்தீர்
வாழ்வுக்கு வாழ்வா மருவினு னென்னகத்துத்
தாழ்வுக்குத் தாழ்வுறவே தான்

603. தானந்த மற்ற சதாசா ரியரமணன்
மோனந் தமியேற்கு முற்றவளித்—தானந்த
நேசாநு பூதியா நின்றுனென் னெஞ்சிலிகல்
கோசபா வத்தைக் குலைத்து.

604. களந்ததும்பு மோகக் கருத்தா லடியே
னுளைந்தழுங்கி மாழ்க வுருது—வளந்ததும்பு
வாழ்முதலா வென்னுளத்து மன்னினன் மோகபனட்
பாழ்முதலாம் பாசம் பறித்து.

605. கள்ளமனத் தாலடியேன் கண்கலங்கா தென்னருமைத்
தெள்ளியசற் போத சிவசொருபம்—வெள்ளவருட்
பாற்கடலா வெங்கும் பரந்தெழுந்தெல் லாந்தானை
நீக்கமற நின்றதென் னெஞ்சு.

606. தாயிற் பெரிதுந் தயாவுடையான் றன்னருமைச்
சேயிற் பெரிதுமெனைச் சீராட்டி—நாயிற்
கடைபட் டிழிந்த கருத்தூடு நானு
வடைபட் டணைந்தா னவிர்ந்து.

607. தன்னையே கற்றறிந்த தன்சொருபச் சிற்பரத்து
மன்னியான் மல்குவழி காட்டினேன்—பின்னியபல்
தொந்தங் களைந்து துலங்குசிவக் கேவலமா
வந்தங் களைந்தான் மனத்து.

608. கலிவசப் பட்டுக் கலங்கிய வென்னை
நலிவகற்றி யாண்டகுரு நாதன்—உலைவகல்சற்
போதவொளி யானவருட் பூரணவாழ் வோங்குசோர
*பாதவனை நின்று னகத்து.
*ஆதவன் சண்டு ஞான சூரியன்.

609. கலியி னுழன்ற கருத்தைக் கழற்கே
பலியாக்கிக் கொண்டவருட் பார்ப்பான்—உலைவில்சச்
சிற்பரா னந்த சிவசொருப வாழ்க்கையுளத்
துற்பவமா வோங்கவுற் றுன்.

610. தற்பரமாந் தானைநீ சாந்த சதாசிவமாய்க்
கற்பனையற் றுள்ளங் கலந்திடென்றே—சிற்பரமாந்
தன்சொருபக் காட்சி சதாவிளங்கத் தன்மயமாய்
நெஞ்சுருவி நின்று னிலைத்து.

611. கருக்கொண்ட வென்னுயிரைக் கட்டறுக்கத் தானே
குருக்கொண்ட வென்மெய் யுடையான்—கருக்
பாசக் கலக்கமறப் பாற்றிப் பரசொருப [கொண்ட
வோர்சத்தா நின்றா னுளத்து.

612. சோதியா நின்ற சொரூபமன்றித் தோக்கபிற
நீதியொன் றின்றியென் னெஞ்சகத்தே—ஆதியோ
டந்தநடு வற்ற வதீத வருட்பரமாப்
புந்தியிடை யொன்றினேன் புக்கு.

613. கண்மூடி யாகக் கலங்கியவென் பாழறிவிற்
கண்மாய மான கலக்கமறக்—கண்மணியா
மெந்தை ரமண னிரண்டற் றொளிர்சொரூபத்
தந்தையாத் தானொளிர்கின் றான்.

614. சொல்லவொணா போத சொரூபவருட் போதத்தா ற
கல்லாக் கடையேன் கருந்தொளிர—நல்லசிவ
புண்ணியத்தாற் கன்றிப் புலப்படாச் சிற்சொருப
வண்ணமாத் தோய்ந்தான் மனத்து.

குறிப்பு:- போதத்தாற் கருந்தொளிர என இயையும்

615. கன்றாகை யுள்ளங் கலந்தபிரான் மெய்ஞ்ஞான
வின்றாக நின்று விளங்குபிரான்—எண்ணாத
வண்ணமா மோன விலக்கியமா வென்சொருப
வண்ணமா வுள்ளான் மகிழ்ந்து.

616. கன்றாக நின்றவென் கண்ணாளன் மெய்யுருவைக்
கண்ணாலே காண்ட லெவன்கொலோ—பெண்ணா
ணலியல் லானோர் கேவலஞா னன்ப சொரூபன்
உலைவில்லா னுள்ளா னுளத்து.

617. சநங்க வுரைக்கிற் சுடர்வெளியாத் துன்று
பெருங்கடவுட் காட்சி பிறங்கத்—தரங்கமிலாத்
தண்ணாங் கடல்போன்று சாந்தியுறத் தற்பரமா
வெண்ணாங் கலந்தா னிறை.

618. ஓதாதே யோது முடையா னுயிர்த்தொகைக்கு
மூதாதை யானமுழு மூத்தப்பன்—சூதான
மோகமில்கசுத் தாத்துவித மோன வருட்பரமாய்.
ஆகமிசைத் தானிவர்ந் தான்.

619. ஊனமின் றுக வுழையே னுளத்திலருள்
வானமா மன்னுபெரு மாட்சியான்—ஞான
நிதியமா நெஞ்சை நிரப்பியே சாந்த
மதியமா வூர்ந்தான் மனத்து.

620. உள்ளமா வுள்ளத் துள்ளு மொருத்தனருள்
வெள்ளமா மிக்கு வெளிப்பட்டான்—கள்ளக்
கரவான மோகமனக் கற்பனைதீ ருண்மைப்
பரமான மோனம் பழுத்து.

621. உள்ளமா மென்றன் னுடையா னுணர்வூடு
கள்ளமாத் தோன்றுங் கனுநனவா—வுள்ளி
வெருள்வதா மோக வெளிற்றுமனம் பொய்ப்ப
வருள்வெளியா நின்று னகத்து.

622. ஒருவண்ணா மற்ற வுணர்வே சொருபப்
பெருவண்ண மாகவொளிர் பெம்மான்—குருவண்ண உ
கோலவொளி யாலே குணங்கடந்த மோனவருள்
வாலறிவா நின்றான் மனத்து.

623. ஏதமில்லை ரின்ப நிறைவா வியல்வதன்றி
யாதுங் குறைவில்லை னிச்சையிலேன்—போத
வருள்வெள்ள மாக வடியே னகத்தா
டொருவள்ளி யான்மிக் குளன்.

624. உலகளந்தாற் போலே யுலாவும் பெரியா
னுலகடங்க வுக்கு முடையான்—உலகப்
புலந்தன் சொருபவருட் போதமாப் பொங்க
வலர்ந்தென் னகத்துநின் றான்.

625. என்பா லிரங்கி யெழில்சேர் குருவுருவாய்
அன்பா வகம்புக் கமர்ந்துள்ளான்—இன்பாப்
பதம்பரவு மெய்யன்பர் பாக்கிய மான
சிதம்பர நாத சிவன்.

626. எங்குநிறை மோன வியற்பரமா யன்பரகம்
பொங்குசிவ மானவநட் போதரவி—மங்குமனப்
புல்லியே யுள்ளுமொக்கப் பொங்குசிவக் கேவலமா
யல்லையுண் டாவிநிறைந் தான்.

627. உய்விச் செனையாண்ட வுத்தமனென் னுள்ளத்தே
தெய்வச் சிலையாச் செறிந்துநின்றான்—மெய்விச்சை
வல்லவருள் வீரசிவன் மன்னுபரந் தாமவொளி
தொல்லமரர் சூளா மணி.

628. ஆரா வமுத வறிவா வகந்தெளிய
வாரா வரத்தாய்வந் தென்மனத்தான்—ஓரா
வுணர்ந்தா ருளத்தே யொளிசேர் களியாப்
புணர்ந்தருள்சற் போதப் புமான்.

629. ஆனந்த மான வருட்பெருங் காட்சியெனக்
கூனந் தொலைய வுதவினேன்—மோனந்
துலங்கு துரீய சொரூப விளக்காய்
மலங்குலைய நின்றான் மனத்து.

630. துணையாக வுள்ளசயஞ் சோதியென் புத்திக்
கணையாக நின்றா னகத்தே—புணையான
சுத்தவருட் பாதத் துணையா லடியாரை
முத்தியுறக் கூட்டும் முனி.

631. சிறப்புற்ற வாழ்க்கை சிவத்திலே சிந்தை
யுறைப்புற்று நின்ற வுணர்வே—மறப்பற்
றுளிரநா னுள்ளத் துணர்வுருவா மோனக்
களிரமணன் வாழுங் கதிர்த்து.

632. கைந்நழுவித் தன்னைக் கழன்றொழியா தென்னுளத்து
மெய்ந்நனவாத் தானே விளங்கலுற்றான்—எந்நிலையும்
தன்மயமே யாகத் தழைத்ததுதன் சிந்மயத்திற்
பொன்மயமாம் பொன்னணிகள் போல்.

633. அருட்பார்வை யாள னனாதிமல முத்தன்
விருப்புக் குரியவென் மெய்யன்—இருப்பான்
இலாதகலா னென்னெஞ்சத் தென்றுமெனக் கின்பன்
குலாவுங் குருரமணக் கோன்.

634. மிடிகூ ரவாவால் வெறும்பாழ் படாம
லடியே னகத்தே யமர்ந்தான்—படிமேற்
கழிவிலாச் செல்வக் கழல்விளக்கம் பொங்க
வழிவிலா மெய்ப்பொருளம் மான்.

635. நலந்தருந்தே ஞகமெய்ஞ் ஞானகுரு நாதன்
கலந்திருந்தா னுள்ளக் கருத்தில்—புலந்தொழிந்தேன்
மற்றப் புலவிடய வாழ்க்கையறப் புற்கென்று
பற்றற் றொளிர்சிற் பதத்து.

636. சுத்த வருட்பரமாத் தொக்கோ னிதயத்து
மெத்த விளக்கமா மேவலுற்றான்—புத்திக்
கலக்கமற வாண்ட கருத்தன் கருத்தே
துலக்கமா மோனச் சுடர்.

637. வேதப் பொருளா விளங்கும் பரசொருபன்
மேதக்க ஞான விபூதியால்—ஓதி
யுணர்ந்தடைய வொண்ணு வனுபூதி யாகப்
புணர்ந்திதய மானான் பொலிந்து.

638. பத்தியளித் தாண்டவருட் பாதப் பிரானுக்கென்
சுத்தவுளத் தேயோர் சுடர்க்கோயில்—மெத்த
விளக்கமா மோனவருள் வித்தகத்தாற் கட்டிக்
களிக்கலுற்ற தென்றன் கருத்து.

639. ஒன்றுமிலா னெல்லா முடையா னெனையாளாத்
தொன்றுடையான் சொந்த சொரூபமா—மன்ற [வெனக்
குள்ளுணர்வா மோன வொளியா லகமகமென்
றுள்ளமே யானு னுளத்து.

640. யானென்னுஞ் சிந்தை யிறந்தொழியப் பெற்றவவ்
யானே யிதயத் தியற்பொருளா—மோனஞா
னனுபவ வாழ்வென் னகத்திற் படரவருட்
பானுவா நின்றான் பரன்.

641. தனையன்றித் தானறியத் தத்துவம்வே றில்லான்
முனைவன் குருரமண மூர்த்தி—அனியமற்
றோங்கு சொரூப வுணர்வொளியாங் கைவல்ய
வான்கிளர்வாழ் வானான் மனத்து.

642. அங்கமகம் புத்தி யகன்று சிவானுபவ
மங்கலவாழ் வோங்கத்தன் மாணடியார்—எங்கணுஞ்
[செங்
கோலொவியா லோச்சுங் குறிப்பா லெனுதகத்து
வாலறிவா நின்றுன் மலர்ந்து.

643. அறிவான மோனவெளி யாவென் னகத்தே
நிறைவாக நின்ற நிமலன்—தறைவாழ்
உயிர்த்தொகையைத் தானே ருபசாந்த வாழ்வுக்
குயர்த்துமெய்ஞ் ஞான வொளி.

644. அயர்வகற்றி யென்னை யருட்பதத்துக் காண்ட
வுயர்பெருமை சான்ற வுடையான்—உயிருக்
கிருக்கையா மோன வியல்பான சாந்தி
யுருக்கிளர வுள்ளா னுளத்து.

645. உள்ளலரு மோன வுளமே சொரூபமா
வுள்ளா னுளத்திலெனக் கொண்பொருளான்—கள்ள
கேவலசச் சித்தாக் கிளர்சொருபப் பார்வையால் [மரு
வாழ்வலரக் கண்டவென்னம் மான்.

646. இனிதாக வென்னிதயத் தென்றென்று முள்ளான்
முனிதா ரகமான மூர்த்தி—அனியாய
மோகமருட் பார்வை முடிந்தொழியச் சிற்பரமா
மேகசொரூ பத்தா லிகந்து.

647. செறிந்திடிலே யன்றிமனஞ் சிற்பரமா மோனத்
தறிந்தடைய வாகா வதீதன்—அறிந்தடையச்
சற்றுமிரண் டில்லாச் சதாசிவமாங் கேவலவாழ்
வுற்றுளிர வென்னு டுளான்.

648. கோசமறக் காண்டதே கூர்மைசேர் ஞானமெனப்
பாசமெறிந் தோங்கு பரஞ்சுடராய்—நேசமெனக்
குண்மைசேர் பேரின்ப வூற்றுப் பெருக்காமவ்
வண்மைபெற வுள்ளான் மனத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

649. உள்ளமே கோயிலா வுற்றபிரான் புன்மயக்கக்
கள்ள வகந்தையறக் கண்டபிரான் பேரின்ப
வெள்ளமார் சாந்த வெளிப்பிரான் உள்வெளிநீர்
உள்ளமா(ம்) மோன வொளிவெளியா நின்றானே.

650. பிணக்குற் றெழுந்தவகப் பேய்முனைப்பைச் சாட
இணக்கமுற்ற மோன வியற்கையே உண்மை
வணக்கமாத் தன்னை வழிபட் டொழுகும்
கணக்கறிவித் தானென் கருத்துருவா னானே.

651. வெள்ளவுணர் வான விழுப்பதத்தில் யானென்னுங்
கள்ளவுணர் வான கருத்தே கரந்தொழியத்
தெள்ளமுத மான சிவானுபவச் சீர்மையால்
உள்ளமே யாக வொளிர்ந்தா னுடையானே.

652. உள்ளப் படாத வொருமைசே ருண்மையா
லுள்ளக் கருவா வுளசொருபன் சுத்தவருள்
வெள்ளக் கடலா வினோந்தானென் னுள்ளுணர்விற்
றெள்ளத் தெளிந்த சிவோகமாத் தேசுறவே.

653. குருக்களா வாண்டவருட் கோமான் அகந்தைச்
செருக்கழிவே யுண்மை வணக்கமாத் தேற்றி
உருக்கொளா வாற்ற லகந்தைமுனைப் போயத்
திருக்குருவா வுள்ளஞ் செழித்துநின் றானே.

654. கள்ளங் கலந்தமனக் கற்பனை சொப்பனந்தீர்
வெள்ளவொளி யான விசுத்தப் பரவெளியா
வுள்ளந் தெளியவுணர் வூடுருவி யாண்டவனவ்
வுள்ளமே யாக வொளிர்தலுற்ற னோராங்கே.

655. நன்னெறியாத் துன்றுமெய்ஞ் ஞான விசாரவருட்
செந்நெறியா லுள்ளத்திற் சேர்ந்தங் குறைகின்றான்
அன்னியமல் லாதசுத் தான்ம சொருபமா,
என்னில்யா னாகமற் றென்னையினி தாண்டவனே.

656. ஏங்கலின் ருக விதயத்திற் பேரின்பப்
பூங்கழல் காட்டியசெம் பொன்னுன வென்னம்மான்
வீங்கு துரீய வெளியா வுளம்புக்கான்
டாங்கனேன் சுத்தவருட் பார்வையால் வாழவே.

657. மலங்கலந்த வூத்தை மனத்தா லுலகத்
தலந்தொழிந்தே னுட்புக் கனுபவமெய்ஞ் ஞான
நலந்துலங்க வாண்டவிறை நல்லசிவப் பெம்மான்
இலங்கலுற்று னென்னையழித் தென்னுருவாத் தானே.

658. அத்தமன மற்ற வருட்சிற் பரவெளியா
மத்தமனக் கட்டறுத்த மாட்சிசே ராட்சியாற்
புத்தமுத போகமாப் புந்தியிலே பொங்கலுற்றுன்
சுத்தவருட் போத சொருபப் பெருமானே.

659. காண்டலரு நுட்பவொட்பக் கைவல் வியவுணர்வாய
வேண்டுதல்வேண் டாமையற வெற்றவெளிச் சிற்பரமா
வாண்டுகொண்ட சுத்த வருட்பிரான் பாதவொளி
யீண்டலா வுள்ளத் தியன்றதுசற் பத்தியே.

குறிப்பு:—சற்பத்தி யெனினும் பரபத்தி யெனினும்
ஒக்கும்.

660. மாயாதி கார வசப்பட்டு மெய்ஞ்ஞானத்
தாயான தன்னைச் சரண்புக்கேற் கான்றசிவ
நேயானு பூதி நிரம்பலுற நெஞ்சத்து
மேயா னருள்வெளியா வித்தகநல் லாண்டவனே.

குறிப்பு:—மேயான்–மேவினுன்.

661. உள்ளத் தொளிவெளியா வுள்ளான் மயக்கமனக்
கள்ளக் கலக்கமறக் கண்ணு ரமுதமாத்
தெள்ளத் தெளிந்த சிவானுபவ மோனவருள்
வெள்ளத் தமிழ்த்தி விடாய்தணித்த வாண்டவனே.

662. சிட்டரா லென்றுஞ் சிவாயநம வென்றிதயத்
திட்டமா நிட்டை யியற்றப் பெறுகின்றேன்
சுட்டுந் துவிதங்கள் சூனியப்பாழ்ங் கற்பனையாக்
கெட்டொழிய வென்னுட் கிளர்சொருபப் பெம்மானே

663. வெருளும் மருளும் விசாரத்திற் பொய்க்க
இருளினுந்தன் னுண்மை யிலகு சொருபன்
அருளே வடிவா வடியே னகக்கா
ரிருள்செற் றிதயத் தினிதமர்ந் தானே.

664. ஆனே நா னாக வொழுகலுற்ற வென்னை அருள்
வானே நா னாக வழங்கலுறக் கண்டபிரான்
தானே பரமார்த்தத் தத்துவமாந் தற்பரமாய்
யானே நா னாக விதயத்தி லுற்றானே.

665. உலப்பில்பே ரின்ப வுணர்வான மோன
நிலப்பரப்பில் தாழ்சொருப நேயனருட் காயன்
வெலட்டடா வெற்றியால் விஞ்சுந் துரீய
நிலைப்படர்வாழ் வாகவென் னெஞ்சிலுற் றானே.

566. கண்டவெனக் காண்டவனைக் கண்ணா ரமுதமா
உண்டுவக்க வுண்ணா ரமுதமா வுண்ணிறைந்தான்
விண்டொழிய வொண்ணா விகத்த சொருபன்மெய்த்
தொண்டருக் கன்றிமற் றண்டருக்குந் துல்லபனே.

667. எள்ளத் தகாதபே ரின்பப் பரசிவவாழ்
வுள்ளத்தே யுள்ளமா வுள்ளதைநீ யுய்த்துணரென்
றுள்ளத்தை நோக்க வுணர்த்தினன் பாதமென்
னுள்ளத்தே மோன வுணர்வொளியா வுள்ளதே.

668. கருப்படர்மோ கக்கலக்கக் கற்பனைதீர் சுத்த
வருட்பரவாழ் வாக வளைந்தென் னகத்தே
இருப்பதுபே ரின்ப வியற்பெற்றி யான
குருப்பதமோ னனுபவங் கூர்மெய்க் குலாவே.

669. உள்ளத்தை முற்றத் தனக்கே யுடைமையாக்
கள்ளத் தனத்தாற் கவர்ந்துகொண்ட தோடுதனை
எள்ளிக் கரந்து.நான் யாதோர் பிழையுமனத்
துள்ளவுமொன் றுமை லொளிர்ந்தா னிமையாதே.

670. வெற்றிசா தித்தருள் வேந்தன் சொரூபவியற்
பெற்றியா லென்னிதயம் பேரான் பிறங்குசிவப்
பற்றினா லெற்றிப் பசுபாசப் பற்றனைத்தும்
முற்றினான் மோன முழுமுதல்வாழ் வாகவே.

671. முகக்க வொணாத முழுமுதல்வாழ் வாகத்
தொகக்கிளர்சற் போத சொரூபன் அடியே
னுகக்கவென் னுள்ளத் தொரேமுதலா வுள்ளான்
அகக்கிலே சஞ்செய் யகப்பேய் கழிந்தே.

672. ஒன்றாக வுள்ளத் தொளிர்சொரூப மாட்சிக்குப்
பொன்று வுதாரணமாப் பொங்குங் குருமணைச்
நன்று வவிர்சொரூப ஞானப் பிழம்பாக
நின்றானென் னெஞ்சத்து நீநானென் றென்னவே.

673. அலந்து படாம லடியே னறிவிற்
கலந்த சொரூபக் கடவுட் பெருமான்
அலர்ந்த வருள்வெளி யாக வகத்தே
மலிந்துநின் றானை மறப்பதெவ் வாறே.

674. மறக்கவே யன்றி நினைக்கவு மொண்ணான்
உறக்க விழிப்போ டுடன்டடான் சற்றுந்
துறக்க வொணாத சொரூபமா வுள்ளஞ்
சிறக்க விளங்கு சிவக்கே வலனே.

675. குன்றாத மோனவருட் கோமான் எனக்குமிகத்
தோன்றாத சொந்த சொரூபன் சுயஞ்சோதி
நன்றாக நாளுமென் னுள்ளிதயத் தூடியல்பா
நின்றானோர் தன்மயமெய்ஞ் ஞேயமா நேர்படவே.

676. ஓரியல்பே யல்லா துபய வுணர் வின்மையாற்
கோரியடை யக்கடவ கோரிக்கை யொன்றுமின்றாய்
நேரியவாழ் வாக நிறைந்திருப்ப தென்னகத்திற்
கூரியமெய்ஞ் ஞானவருட் கோமான் சொரூபமே.

677. கடந்தொழிந்தா னல்லன் கடவுட் பிரானென்
னிடந்துலங்கா நின்று னிதயத்தில் யாறு
மடந்தருபா ழான மனக்கற் பனையை
யுடங்கிடந்து சுத்த வுணர்வொளியாத் தானே.

678. கண்ணு ரமுதமாக் கண்களிக்க முன்னின்றுங்
குண்ணு ரமுதமா வுண்ணிறைந்தான் சுட்டறிவா
லெண்ணவொண் ணாத வியற்பரமோ னுனுபவ
வண்ணவருள் வாழ்வா வளர்சொருப மாட்சியனே

679. *யானென் னறிவுக்கோ ரெல்லையா வுள்ளத்தில்
வானவடி வாக வளர்சொருப வாலறிவை
மோனவறி வூற்று முயங்குவித்த வாண்டவன்மெய்ஞ்
ஞானவடி வென்றுமென் னள்ளிதயத் துள்ளதே.

* யானெனனறிவு - கற்பனாபேதந்திற் கலங்குறு
அகந்தை அறிவு.

680. பரமனருட் பாரமா யாவும் பரிப்பான்
சிரமிசைநா மேற்கச் சிறிதுமிலை யென்னும்
உரமதிகூ ருள்ளுணர்வா லுய்வித்த வாண்டான்
இரமியவாழ் வாக விதயத் துளானே.

681. தேடவொண் ணாத திரவியமா வென்னகக்கிர்
கூடியமெய்ஞ் ஞான குருநாதன் மோனவியற்
பீடுசேர் சுத்தப் பிரம்மானு பூதிவளர்
வீடுவெளி யாக விளங்கலுற்று ளேர்தகவே.

682. சான்றுக வெங்குந் தழைத்தொளிர்சற் போதமாத்
தான்றோன்றி யானபெருந் தக்கான் சதாசிவமா
வான்றுன் றளப்பரிய வம்மான் அகத்தகமா
வூன்றுநின் றுளனென் னுணர்வூ டொருப்படவே.

683. தடுக்க வொணாதபர தத்துவமா மோனம்
மடுக்கலுற் றேனகத்தில் வாலறிவா வுள்ளான்
அடக்க வொடுக்கமா வாழ்ந்தறியத் தக்க
சுடர்க்கொழுந் தான சொரூபப் பிரானே.

684. சொந்தத் துரிய சொரூபமா வுட்கலந்தான்
பந்திக்க லுற்றவகப் பாசக் கலக்கமறச்
சிந்திக்கப் பெற்றதன்றிச் சிந்தையுவந் தன்புபொங்கப்
புந்திக் கமுதமாப் போற்றவும்பெற் றேனகத்தே.

685. கற்பனை காணாக் கடவுளாங் கைவல்யத்
தற்பர மாகத் தழைத்தசிவத் தம்பிரான்
சிற்பரமா வென்னுள்ளஞ் சேர்ந்தான் சிதாபாசக்
கற்பிதநான் வெள்கிக் கரப்பத்தன் சிற்பதத்தே.

686 கள்ளமற்ற சுத்தவருட் கைவல்யச் செம்பதத்தா
டுள்ளுணர்வா யென்னை யுணர்த்தவுற்ற வாற்றாலென்
னுள்ளமே யாக வொளிர்தலுற்றான் பேரின்ப
வெள்ளவெளி யான விசுத்த சொரூபனே.

687. ஆணவப்பா றான வகந்தை மயக்கமறச்
*சோணகிரி யான சொரூபசாட் சாற்காரங்
காணலுற்ற தெய்வக் கடவுட் பரசொருபன்
பேணலுற்றே னுள்ளம் பிறங்கவாழ் கின்றானே.

*"உண்ணுளொளிர்ந் தொளிரும் அண்ணாமலையெனுள் மா காணுமே" என ஆன்ம வித்தைக் கீர்த்தனத்திற் பகவானே கூறுதல் காண்க.

688. மண்டிக் கிடந்தவருள் வாழ்வாம் பரவெளியைக்
கண்டிக்க லுற்றமனக் கற்பனையாற் கெட்டொழிந்
தண்டர்க் கரியபரஞ் சோதியென் குருவுயிரிற் {தே}
மண்டிக் கலந்தமன மாயையறக் கண்டதே.

689. காருதன் மறத்தல் கழன்றொழிய வுள்ளத்
தொருதன் மயமா வொளிர்சொருபச் செம்மல்
விரிதலுற்ற சுத்த வெளியான மோனத்
துரிய மதீதமாத் துன்றலுற் றானே.

690. உறுதிப் பொருளாந்தன் னுண்மையையுள் ளோரா
தறிவு பறிபோ யயற்கற் பனையில்
வறிதிற் படர்சேர் மனப்பா ழிருள்செற்
றறிவொளியா வுள்ளவிர்கின் றானெம் பிரானே

691. அடர்ந்தமா மோக வகப்பா ழிருளைக்
கடந்தவருட் கைவல்யக் காட்சியால் என்றுந்
தொடர்ந்தொளிர்கின் றான்சிற் சொரூபமா வான்
படர்ந்த வபாரப் பரவெளியாத் தானே. [டான்

692. தொலைவிலா ஞானத் துரிய சொரூப
நிலையிலே யென்னை நிறுவியே உள்ளத்
தலகில்பே ரின்ப வருட்பெரு வாழ்வாக்
குலவலுற் றான்சற் குருமா மணியே.

693. எங்கெங்கு முள்ளான்மற் றெங்கும் புலப்படான்
செங்கேழ்வன் னத்தான் செழித்தவருட் கண்ணோக்
[கால்
இங்கே யிதயத் திலைந்தொளிரென் னாண்டவன்தன்
பங்கே ருகச்செம் பதமெங்கும் பேரானே.

குறிப்பு:—மற்றெங்கும்-இதயமல்லாதமற் றெவ்விடத்தும்.

694. கவிச்சமா மோகக் கரவுசேர் வன்பா
ழவிச்சையூ டாழ்ந்த வடியே னகத்திற்
சுவச்சமாத் துன்று சொரூபமெய்ஞ் ஞானத்
தவச்சுடராச் சார்ந்தான் சதாசிவப்பெம் மானே.

695. அவிரோத மானஞா னான்ம சொரூப
சிவமேவாழ் வாகத் திளைத்திடநான் ஞானத்
தவமா விநயத்துத் தங்கலுற்றான் பாழி
லவமே யுழன்றேனை யாண்ட பிரானே.

696. ஜீவபோ தங்கெடவே செற்றருளி யுள்ளுணர்விற்
பாவனா தீதப் பரசொருபங் காட்டினான்
யாவரா லுந்தன் னியல்கா ணொணாதசிவக்
கேவலமா வென்னுட் கிளராநிற் கின்றானே.

697. ஓங்கார மோதுபர வுண்மையே தன்னுருவா
நீங்கா துறைந்தானென் னெஞ்சத்து நானெனும்பா
ழாங்கார மோக மறக்கடிந்தாட் கொண்டபிரான்
பாங்கா வொளிர்சொருபப் பார்வை பரக்கவே.

698. ஏதுவேண் டாத வியல்பாங் கருணையாற்
நீதுசே ரென்னை யருட் செந்நெறிககே யாண்டவனைப்
போதுமே சுத்தசற் போத சொரூபமா
யாதுமோர் பேதமற வேய்ந்தா னிதயத்தே.

699. வென்றிசேர் சுத்தவருள் விஞ்சையா லென்னகத்திற்
கன்றியநா னென்னுமகங் கார மயலகடிந்து
துன்றினுன் சொந்த சொரூபமா நானுனென்
றென்று மொளிவளர்பே ரின்பவியல் பொங்கவே.

700. ஆண்டவனை யன்றியெனக் காருந் துணையிலையென்
ருண்டவனை முற்ற வருந்துணையாப் பற்றலுற்றேற்
காண்டவனென் னுள்ளம்புக் காருயிருக் கோருபிரா
யீண்டலுற்ருன் யான்யானென் றென்னுநத்தா
[ளுகவே.

701. வாலறிவா வுள்ளவருள் வள்ளற் பிரானெனக்குட்
சாலவொளிர் கின்ருன் சதோதயமா நானுனென்
றேவவே தன்னையன்றி யானென் றெருமுதலெக்
காலுமில்பே ரின்பவருட் கைவல்யம் பொங்கவே.

702. அருளொளியா லன்றிமற் றுராலுந் தன்னைத்
தெருளவொணு வத்துவிதச் சீர்மை விளங்க
மருள்வடிவ மான மனத்தே னகம்புக்
கருள்வெளியா நின்ரு னயற்புலமில் லாதே.

703. சோகக் கவலை தொடராது சுத்தசிவ
போகமார் சாந்தியென் புந்தியிலே பொங்குறத்தா
னேக சொரூபமா வேய்ந்தொளிர்கின் ருனடியேன்
மோக வகந்தை முனைப்பறச்செற் ருண்டவனே.

704. கள்ளமனக் கற்பனைசேர் காரிருளுக் கப்பாலா
யுள்ளவனை யாவரெவ்வா றுள்ளுவார்? சிற்பரமா
வுள்ளா னவனேயென் னுள்ளுணர்விற் பேரின்பத்
தெள்ளாறு பாயத் திருவருட்கண் ணேக்காலே.

705. தாழ்வான வெல்லாந் தவிர்ந்தொழியத் தற்பரமெய்
வாழ்வாக வென்னகத்தில் வைகலுற்றான் கற்டனையிற்
மாழ்காநின் றேனை மயக்க வகங்காரப்
டாழ்வா தனையின் பரிசறச்செற் றாண்டவனே.

706. ஆராதிக் கின்றமெய் யன்பிலாப் பேயேனைக்
காரா ணவப்பாழ்ங் கலியறச்செற் றாண்டபிரான்
சீரான சுத்தவருட் செல்வவாழ் வோங்கவுளத்
தோரா தொளிர்சொரூப வுண்மையா வுள்ளானே.

707. சீர்மைசேர் தன்செம்பொற் சேவடிக்கு மிக்கவநட்
கூர்மைசேர் நோக்காற் குறிக்கொண் டெனையாண்
[டான்
கார்மயல்சே ராணவப்பாழ்ங் கட்டறவென் னுள்ளு
[ணர்வு
டோர்மைசேர் சுத்த வொளிவெளியா வுள்ளானே.

708. ஆராத னைக்குரிய வம்மானென் னுள்ளத்து
நேராக வென்னுருவா நின்று விளங்குகின்றான்
ஓராதா ருள்ளத் தொளிக்கு மொளியாமந்
நாரா யணன்வடிவு ஞாலத்தார் காண்பரிதே

709. ஆக மகமென் றழுங்கலுற்ற வாணவப்பாழ்
மோக வகப்பேய் முசித்தொழியக் கண்டபிரான்
ஏக சொரூப வியல்விளங்க மெய்ஞ்ஞான
யோகவுரு வாக வொளிர்கின்றா னுள்ளத்தே.

710. ஆன்றபரஞ் சோதி யடிக ளருள்வாளான்
மான்றவகங் கார மயக்கமனக் கட்டறுத்தேன்;
ஊன்றியது சுத்த வொளிவெளியா வுள்ளத்திற்
பூன்ற சொரூபவருட் புண்ணியன்செம் பொன்னடி
[யே

711. எள்ள வொணாத வியற்பரமா வுள்ளுணர்விற்
கள்ளமில்சற் போதக் கழல்காட்டி யாண்டபிரான்
தெள்ளத் தெளிந்தவருட் சிற்பரமோ னனுபவ
வெள்ளக் கடலா விளைந்தா னுளந்தனிலே.

712. மயர்க்கலக்க மானபொய்ம் மாயப் பிறவித்
துயரக்கடலின் மூழ்கிநான் துஞ்சாது நாயே
னுயிர்க்கொளிசே ருண்மைப் புகலா வுளத்தே
நயக்கவொளிர் கின்றான்மெய்ஞ் ஞானப் பிரானே.

713. தன்னைத் தவிரமற் றெல்லாந் தணந்தொழியத்
துன்னும் பரமார்த்த சொந்த சொரூபவருள்
வன்ன வுணர்ச்சி வளம்படவென் னுள்ளத்து
மன்ன வெழுந்தருளி வாழ்கின்றா ணாண்டவனே

714. துன்று துரிய சொரூபானு பூதியெழ
வென்றபே றொன்றி யியல்பா விளங்கவுற்ற
நன்றிசேர் சுத்தமெய்ஞ் ஞானகுரு பாதமுளத்
தென்றுமென் னாருயிருக் கேமவருட் செல்வமே.

715. தாக்கறமற் றொன்றோடுந் தங்கலுற்ற சுத்தவெளி
நோக்கத்தா லென்னை நலித்தாண்டு கொண்டபிரான்
வாக்குக்கோ வன்றி மனத்துக்கோ சற்றுமெட்டா
மோக்கவுணர் வாக முளைத்தானென் னுள்ளத்தே.

716. கருணை விலாசக் கதிர்மா முகத்தால்
இருளா ணவப்பா றிகப்பவென் னுள்ளந்
தருணை சலசொருப வம்மா ணமர்ந்தான்
மருளா தடியேன் மனப்பொருளாத் தானே.

717. மாலறிவாத் தோன்றலுற்ற மற்றனைத்தும் மங்கவருள்
வாலறிவா வுள்ளொளிர்செம் மாண்பொருள்யா
[தென்னிலோ
ஏலவென் னுள்ளத் திலகுவது சுத்தவருட்
சீல குருநாதன் செல்வத் திருவடியே.

8. உள்ளத்துறைதலும் பயனும்

௧. அகந்தை யறல்

(வெண்பா)

718. பருப்பதமா ஞானப் பரஞ்சோதி யான
திருப்பதமே யென்னகத்திற் சிக்கென் — றிருப்பதால்
ஆணவமா மோக வகந்தைமுனைப் பற்றொழியத்
தானுவா நின்றதகந் தான்.

719. தனுவகம்புக் காண்ட சதாசிவமே நானை
வனுபவித்துச் சிந்தை யமைந்தேன்—எனதகத்தவ
வாண்டா னருளா லகந்தைநா னற்றொழிய
மூண்டா னகமா முனைந்து.

720. தொல்லையிருள் சாயச் சுடர்சொருபப் பார்வையா
லொல்லையுயி ரூடுருவுற் றுனுடையான்—நல்லசிவ ந்
தானென்று மோனந் தலைப்படலாற் கீழ்ப்பட்ட
நானென் றகந்தை யுணர்வு.

721. சாந்தானு பூதியாற் றன்னொடுநா னென்றுகச்
சேர்ந்தானென் சித்தத்துட் சிற்பரமாய்—வேந்தா
முடையான் சொருப வுணர்வு தலைப்பட்
டடியே னகந்தையற் றேன்.

722. சிக்கெனவந் தாண்டசிவச் செம்மலா னென்னுளத்த
மிக்கநன வாக விளங்கலால்—தொக்கபே
ருண்மையொளி யாமென் னுடையான் பதப்பகலில்
வெண்மதியாய் நான்வெள்கி னேன்.

723. என்னிதயத் தென்றுங் கொலுவீற் றிருக்குமிறை
சந்நிதியா வெங்குந் தழைத்தொளிர்வான்—மெய்ந்நித் [யாம்
பூரணமா வென்னுளவன் பொங்குங்கால் யானென
ரேரெணமுண் டாமோ வுளத்து. [தென்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

724. சஞ்சலமற் றோயவொரு தன்மயமா மோனவருள்
விஞ்சையாற் பொய்ம்மாய வேற்றுமையை மாற்றியே
நெஞ்சிலியல் பாக நிரந்தரமாத் தங்குமுன்
வஞ்சவியல் பானவரும் பாசமனம் மாய்ந்ததே.

725. கல்லா மனப்புன் கடையே னிதயத்து
நல்லான் குருரமணன் ஞான வொளிவளர்செந்
சொல்லாற் றுரீய சொருபந் துலங்கலால்
அல்லார்ந்த மோக வகப்பா ழகன்றதே.

726. முன்னு ளியைந்தமதி மோகக் கலக்கமறப்
பொன்னன சுத்தவருட் பூரணவாழ் வாகவகத்
தென்னுண் டவனங் கியைதலா லென்னோடு
துன்னு தொழிந்ததுபொய்ச் சூதா மகந்தையே.

727. செறிவாக வுள்ளசிவச் செம்பிரான் சற்றும்
மறவா நினையா மனோதீத வுண்மை
யறிவான சுத்த வருட்பிரான் என்னுட்
பிறியா துறைவாற் பிறிந்ததகப் பேயே.

728. இருட்கற் பனைமுற் றிகந்தொழியத் துங்க
வருட்சிற் பரவெளியா வாண்டபிரான் சேமப்
பொருட்பொலிவு சான்றசிவ பூரணமா வுள்ளத்
திருப்பதால் யானென்னு மேழைமையற் றேனே

729. விடுபே ருக விளங்குஞா னனுபவப்
பீடுசேர் மோனம் பெருகவளித் தாண்டவன்றுள்
ஊடுபே ராமலென் னுள்ளத் தொளிர்தலான்
மூடுமோ காணவப்பாழ் முக்காலும் பொய்த்ததே.

730. ஞான சொருப நலங்கிளர்மோ னத்திறத்தாற்
றனென்னை யாண்ட சதாசிவமெய்த் தம்பிரான்
வானமா முற்ற வளைத்தலா லுள்ளத்திற்
போனது நா னென்னும் புணர்ப்பா மகந்தையே.

731. புங்கமாப் பொங்குசிவ போகமென் னுள்ளத்துத்
தங்க நிரந்தரமாத் தானங்குத் தங்கலால்
எங்குமாப் பொங்கு மியற்சிற் பிரான்றிருமுன்
மங்கியது நானென்னும் மாயக் கலக்கமே.

732. ஒளிவெளியா வுள்ளவென் னுண்மைப் பிரான்சீ
ரளைதலா லுள்ளத் தருட்பூ ரணமா
விளைதலுற்றேன் பாழ்த்தமனோ வேகமற்ற சாந்தி
வளைதலால் யானென் வயமிழந் தேனே.

௨. இருவினை யறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

733. களைகணா வுள்ளான் கருத்தில்வெம் பாசம்
அளையொணா ஞான வருட்பெருங் குன்று;
எளியநா னல்லேன் இருவினை யான
விளைவினாற் சற்றும் விதிர்க்கிலேன் யானே.

௩. துன்ப மறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

734. ஆண்டவருட் பெம்மா னகத்தே யமர்தலாற்
றாண்டவேண் டாத சொருபானு பூதியாக்
காண்டலுற்ற சுத்தசிவக் கைவல்யச் செம்பதந்தி
மாண்டதகங் கார மனக்கலக்கத் துன்பமே.

௪. குறை யின்மை

(வெண்பா)

735. சுத்த வருட்பரஞ் சோதிப் பதத்திலியற்
பத்தியெனக் காரப் பழுக்கவே—யத்தன்
அருட்கடைக்கண் ணோக்கா லகமகமென் றுள்ளுந்
திருக்கவெனக் கென்னே குறை.

௫. கோச மறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

736. பாசங் களைந்தவருட் பார்வையாற் றன்சொருப
நேசந் திளைக்கவென் னெஞ்சத் தினிதமர்ந்தான்;
கோசங் குலைந்தொழியக் கூடிற் றருள்வெளியாட்
பேசற் கரியபெரும் பெற்றிசேர் தன்மையே.

௬. பாசமறல்

(குறள்)

737. அறிவொளியா வாண்டான் அகத்தே யமர்வால்
உறவுபிறி தற்ற துணர்வு.

738. ஒளிவெளியா வுள்ளத் துடையா னுறைவால்
இளிவரல்சேர் பாச மிலை.

(வெண்பா)

739. பாசக் கடலிற் படிந்தநான் சுத்தசிவ
நேசக் கடல்பெருக நெஞ்சத்தே - பாசக்
கடல்சுவற மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணாக நின்றான்
அடல்சே ரருளாண் டவன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

740. பம்புலக மாங்கற் பனையிற் களித்துழலுந்
துன்பவெம் பாசத் தொடரற் றெழுந்ததெனக்
கின்ப வுணர்வா விதயத் தியல்சொருப
நம்பன்பா லன்புறவு நண்ணலுற்ற வாற்றாலே.

எ. வஞ்சமறல்

(வெண்பா)

741. தஞ்சமா வென்னுயிரைத் தாங்கியே யாண்டவனென்
னெஞ்சமே கோயிலா நீடினன்—வஞ்சக்
குறும்பரா நெவ்வர் குலைந்தொழிந்தார் சாந்தித்
திறம்பராய் நின்றேன் சிவத்து.

அ. மயலறல்

(குறள்)

742. அடங்காத வுண்மை யடங்கிற்றென் னுள்ளத்
திடங்கொண்ட வாற்றா லிறை.

குறிப்பு:— உண்மை, உள் + மை = உள்ளத்தில் இருள், அஞ்ஞானம்.

(வெண்பா)

743. உறக்கவிழிப் பின்றி யொரேவிழிப்பா நீடு
பிறக்கமாஞ் சிற்சொருபப் பெம்மான் சிறக்கவே
உணமை யுணர்வுருவா வுள்ளத் தொளிர்தலால்
உண்மயல் போயிற் றெழிந்து.

744. குருக்களா நின்றுன் குலவுமெய்ஞ் ஞான
வருக்களுச் சேர்ந்தா னகத்தே—செருக்குமகப்
பேயாட்ட மானமயற் பித்தலாட் டக்கனவு
மாயமாத் தீர்ந்தது மன்,

௯. எல்லாம் கற்பனு விலாசம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

745. மூன்றையுமோர் தன்மயமா முற்ற விழுங்கியகத்
தான்றசிவந் தானே யருட்சிற் பரவெளியா
ஊன்றலாற் றேற வுணர்ந்தே னனுபவமாத்
தோன்றுமவை முற்றவெறுந் தோற்றமாந் தன்னி
[லென்றே.

௧0. மனக் கற்பனை யறல்

(வெண்பா)

746. தஞ்சமுனக் கென்றேன் சதாவாச மாவதுநின்
னெஞ்சமெனக் கென்னவென் னெஞ்சுபுக்கான்—
[வஞ்சமனக்
கற்பனைபோய் மாண்டவிடங் காண்கிலேன்
யப்பனையாய் நின்றே னகத்து. [சிற்பரமெய்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

747. எந்தவிதத் தொந்த வியையுமெனக் கென்றமற்ற
சொந்த சொருபன் றுலங்கவா வுள்ளத்திற்
பந்தமுத்தி யாகப் படருமனக் கற்பனைகள்
சிந்தியது சுத்தவருட் சிற்பரமாந் தற்பரத்தே.

748. இங்கெனக்கு நானெனும்பொய் யெட்டுணையுந்
[தோன்றுது
நன்கிலக்க மாகவென் னள்ளிதயத் துள்ளுறையுந்
தன்கழற்கண் ணேக்கமொரு தன்மைத்தாத் தங்க
புன்கலக்கக் கற்பனைகள் பொன்றக் கரந்ததே. [லாற்

௧௧ கிரந்தி பேதம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

749. துரியவருள் தாழ்வாத் துலங்குசுப மோனக்
குரிசிலென் னுள்ளமே கோயிலாக் கொண்டான்
விரிய மலர்ந்த விசுத்தவெளி யாகப்
பெருகியதவ் வுள்ளம் கிரந்திபே தித்தே.

750. குருக்களா வாண்டவருட் கோமான் குலாச்சே
ரருக்கனு வுள்ளத் தரசிருக்கை கொண்டான்,
செருக்கலுற்ற நானென்னுஞ் சிச்சடப்பா ழான
கருக்கலிகெட் டெங்கோ கரந்ததுகா ணுதே.

௧௨. மாயையறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

751. அன்புசிவ மானமோ னனுபவ வாழ்வளித்த
நம்பனுரு சுத்தமெய்ஞ் ஞான வருள்வெளியா
இன்பமெழ வுள்ளத் தியல்பா விலகலால்
வம்பியல் பொய்ம் மாயமதே மாயை கரந்ததே.

குறிப்பு:—இலகல்—விளங்கல்.

௧௩. மருளறல்

(வெண்பா)

752. உபயந்தீ ருண்மை யுணர்வளித்து நாயேற்
கபயமா நின்ரு னகத்தே—விபவ
வருட்சிற் பரவொளிசே ரம்பலமே யாக
மருட்சியற்ற தென்புன் மனம்.

௧௪. வாட்டமறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

753. தன்னைச் சரணடைந்த சாது ஜனங்களை நல்
லன்னையினும் மிக்கபே ரன்பா லருளமுதூட்
டின்னியல்சே ரெம்மா னிதயத் திருக்கையாற்
றன்னியனய் வாட்டந் தவிர்ந்துவாழ் கின்றேனே.

கரு. **அயலறல்**

(கொச்சகக் கலிப்பா)

754. நீண்டநெடுங் காலமா நீசமனத் தாலமையேன்
காண்டலுற்ற வெல்லாமே காதலித்தே னியமனும்
வேண்டலுற விட்டபொழுதோ வேறெதுவுங் காணகி
ஈண்டலா லுள்ளத் திறைவனருட் சிறப்பதுவே. [லேன்

கசு. **இருளறல்**

(குறள்)

755. அருள்வெளியா வாண்டா னவிர்நலா லுள்ளத்
திருள்வெளிநான் காண்கின் றிலேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

756. அடியே னுயிருக் கருங்காவ லாக
உடையா னுளத்தே யொளிர்தலாற் பாசப்
படைசே ரிருட்பாழ் பரவெளியின் மாய்வுற்
றிடவே பருட்சி ரினைத்தெனக்கண் டேனே

கஎ. **கலக்கமறல்**

(வெண்பா)

757. வேதத் தலையில் விளங்குங் குருபாதப்
போதென் னகத்திற் பொலிவதால்—கேத
வலைமரல்சேர் பொல்லா வவிச்சைக் கலக்கந்
தொலைவுற் றறிவுதெளிந் தேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

758. தந்தையா வுள்ள சதாசிவமெய்த் தம்பிரான்
எந்தையா வென்றன் னிதயமே கோயில்கொண்டான்
சிந்தையார் மோகச் சிலுகாங் கலக்கமற்றேன்
விந்தையார் சுத்தவருள் வெற்றித் திறந்தானே.

கஅ. சலனமறல்

(குறள்)

759. மஞ்சனென் னுள்ளத்து வாலறிவா னூன்றலால்
உஞ்சலாட் டந்தீர்ந் தது.

760. உள்ளக் கலக்கஞ்சே நஞ்சலற வாண்டவரேற்
றெள்ளத் தெளிந்தேன் சிவம்.

குறிப்பு:—ஊஞ்சல் உஞ்சலாட்டத்துக்கும், ஆண்டவர
ஆண்டவன் அருளுக்கும் ஆகுபெயர்.

கசு. காலதேச மறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

761. ஆங்கார மோகமுனைப் பற்றொழிய வாண்டபிரான்
சங்கார வுள்ளத் திருப்புணர்வு மாத்திரமாம்
பாங்கான சுத்தப் பரவெளியாப் பற்றலால்
ஆங்கென்னுஞ் சொல்லெலைக்கோ ரர்த்தமின்றுப்
[பொய்த்ததே.

உ0. பிறவியறல்

(வெண்பா)

762 நிவரப்சேர்ந் தேங்கியவென் னேழைமனஞ் சேத்
[துக்
களிவரவென் னுட்கலந்து நின்றான்—தெளிவாச்
சிவந்துக்க ளுணவுநட் செம்மனத்தா லின்றுப்
பவத்துக்க மானமருட் பாழ்.

763 சிவத்துக் கலாது செகத்திலே சேர்ந்த
வவத்தைக் குறவுநா னல்லேன்—பவத்தைக்
கெடுக்கவுற்ற வுண்மைக் கிளரொளியா வாண்டா
னடுக்கலுற்றா னென்றன் னகத்து.

764. சீராந் பெரியவருட் செல்வத் திருவருளே
பூரா னடியே னுயிர்க்குடையான்—பேராப்
பெருவாழ்வா வுள்ளம் பிறங்கலா லூனக்
கருவாழ்வு காண்கிலேன் யான்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

765. மரணங் கடந்தோங்கு மாட்சிசே ருண்மைச்
சரணமென் னுள்ளுணர்விற் றற்பரமாச் சார்வாற்
கரணங் கனின்மோகக் கற்பகமே யாம்பெரும்
மரண ஜனன மயக்கமற் றேனே.

766. மறப்பு நினைப்பு மடாத சொரூபன்
உறைப்பவென் னுள்ளத் துணர்வா லொளிர்வாற்
பிறப்போ டிறப்பென்ற பேதைமை பேரச்
சிறப்பென்ற செம்பொருள் சேர்ந்தது செவ்வே.

குறிப்பு:— 'மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கு' என்னும் திருவாசகமும், 'பிறப்பென்னும் பேதைமை பேரச் சிறப்பென்னும், செம்பொருள் காண்ப தறிவு' என்னும் குறளும் ஈண்டு கருதற் பாலன.

உக. அமுதாநுபூதி

(கொச்சகக் கலிப்பா)

767. இன்பமா மோன வியல்வடிவு காட்டியெனக்
கன்புசிவ மாமெய் யருட்பே றளித்தபெரு
நம்ப னகத்தொளிர்மெய்ஞ் ஞான சொரூபமாய்
அன்பகோய வூறிற் றமுதாநு பூதியே.

உஉ. வான்சுகம் அற்பமாதல்

(வெண்பா

768. ஞானப் பொருளான நம்பனென் றன்னகத்து
மோனப் பரமாக மூண்டொளிர்வான்—வானப்
பதங்களுமே யந்தப் பரசொருபத் திற்புற்
புதங்களே போல்வ புலத்து.

௨௧. தவ வாழ்வு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

769. ஆன்றபரஞ் சோதி வடிகளென் பாலருளி
யூன்றலா லுள்ளத் துபாசனு யோகமுற
மான்ற மயக்கமன மாசற் றருள்விளக்கஞ்
சான்றசதா சாரத் தவவாழ் வியன்றதே.

௨௨. யோகம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

770. ஏக சொருபமா வேய்ந்தா னிதயத்து
மோகச் செருக்கறவே மோசித் தருளினேன்;
பாகம் படாதவருட் பான்மையா மெய்யுணர்ச்சி
யோக வியல்வளம்பொங் கோம்படையா வுள்ளதே.

௨௩. பத்தி

(வெண்பா)

771. ஒன்றுவதா முண்மை யுணர்வொளிசேர் பத்திசெ
சென்றெவருந் தேர்வரிய சீரமலன்—என்றும் [
மனக்க நத்தா லென்னுளத்தே மன்னலா லோவா
தெனக்கருத்தி பொங்கிற் றினிது.

772. இன்பவெளி யான விறைவன் சொரூபமெனக்
கன்புமய மாகவகந் தார்தலால்—அன்புசிவ
மாக விளங்கு மபரிமித மோனவருட்
போகமாம் புந்திப் புலம்.

773. ஒரந்தரமின் றுன வுணர்வொளியா வுள்ளந்
திருந்தருள்கின் றகோனன் விறையோன்—நிரந்தர
போத சொரூபவருட் பூரணமாப் பொங்குதந்
பாதமே பற்றறுமெய்ப் பற்று.

774. பேராள ஞானபிரான் பேசரிய வஞ்சநெஞ்ச
வூராள ஞக வுறைதலாற்—போராடு
வாசனைக்கா டானவவ் வஞ்சநெஞ்சஞ் சீர்திருந்தி
யீசனைக்கா முற்ற தினிது.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

775. அகந்தை முனைப் பற்ற வருட்சிற் றரவாற்
முகந்து திநோக்கவென் னுள்ளங் கலந்தான்;
இகந்தொழியத் தன்னொ னிரண்டற்ற வொன்றா
முகந்துகொண் டன்பின் முழங்குற் றேனே.

குறிப்பு:—ஒன்று - ஏகான்மா.

776. மைத்தவகங் கார மதோம்பச்சுப் பேய்மோன்
சுத்தவருள் வண்ண மருள்க்கவென் னுள்ளாந்து
மெய்த்தவவாழ் வாக விளங்கவுற்ற வானந்த வன்பர்
பத்தியா லுற்றேன் பரமோப சாந்தியே.

777. துன்பந் தொடராத் துரீய சொரூபப்பே
ரின்பப் பிரானென் னிதயக் கொழுந்தருள
வம்பனென் வஞ்ச மனத்தைக் களைந்தகலா
அன்புசிவ மாக வளைந்தநு பூதியே.

குறிப்பு:—அளைந்தது - அவிர்ந்தது எனவும் பாடம்.

௨௪. சொருபானுபூதி

(வெண்பா)

778. அருள்வெளியா மன்னா னகண்ட சொரூப
பொருள்விளங்க வென்னிதயம் புக்கான்—மருள்
புத்திக் கலக்கமறப் போங்கதற் போதத்தால் [வாழ்ந்த
பித்தையறத் தோன்றிற்று மெய்.

779. சுத்த சொரூப முழுமுதலென் னுள்ளத்தே
சத்தசை தந்தவருட் சோதியாய்—மத்த
வகங்கார பந்த மறக்கிளர்த வாலென்
னகந்தானே யாயிற் றது.

குறிப்பு:—அதுதானே என்னக மாயிற்று எனக் கூட்டுக.

780. தெளிந்தனு னுபவத் தேற்றத்தா லன்றி
யளந்திடவொண் ணாத வத்தம்--விளைந்திடவென்
னுள்ளத்தே தங்கி யொளிர்சொரூ பானந்த
வெள்ளத்தென் மெய்விளக்கி னன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

781. நவமே யுநவாத் தழைத்தவென் றனன்பா ரூன்
சிவமேயா வுள்ளஞ் சிறக்க வொளிர்வார்ந்
பவமான மோகவகைப் பாழ்ங்கற் பனைவிட்
டவிர்தலுற்ற வென்மெய் யநுட்டே வைபமே.

782. வளந்தருபே ரின்ப வனாகமா முற்றத்
தெளிந்தசிவ போதவநுட் செம்பநலங் கொள்ள
நளந்ததால் ஆன்றமோ நநுபவ வாழ்வா
விளங்குகாண் மிக்க விடஞ்சொரூப வீடே.

783. மறநிகா ராணவப்பாழ் மோகத் தழநதங்க
ளூடுபே ராநெனன் னுடையா னுளப்புகவால்
வீடுபே ருக விளங்கவதென் னுள்ளத்திற்
பீடுசேர் கங்குவதட் பெம்மான் சொரூபமே.

784. எங்குமே யன்றி யிதுடத் தொளிசிறக்கத்
தங்குமுற் றனங்கொன்னைத் தானாக வாண்டபிரானை
அங்கமே நானென் றகங்கரித்த வாணவப்பேய்
பங்கமே யென்சொரூப மாட்சிமேவி யாஞ்ஞுதே.

785. கல்லாத மோகமனக் கட்டறுமெவ் வுட்புக்க
நல்லா ரெறுத்தன்மெய்ய நாளவொளி பாய்ச்ச
எல்லாயோ ரின்ப வியற்சிற் பரவெளியாத லால்
தோல்லை மறைமந்த சொரூபவுண்மை தேர்ந்தேனே.

786. மோகக் கலியகற்றும் பூர்த்தி விசாரவருள்
யோகத் திறத்தா லுளம்புக் கொளிர்சொரூப
யாகத் திறங்களா லெய்த வொருதவவ்
வேக சொரூப வியல்வாழ் வடைந்ததே.

787. நிராலம்ப மானமெய்ஞ் ஞேய சொரூபன்
ஓராலம்ப மாக வுணர்வூ றுறலாற்
புராண சொரூபவருட் பூரணவாழ் வொன்றிந்
நிராசங்கை யற்ற வொளிவெளியாத் தானே.

788. தற்பரமா வுள்ளசிவந் தானேமெய்ஞ் ஞானவருட்
கற்பகமா வுள்ளங் கலந்தலாற் கைவல்யத்
துப்புரவா நீடு சொரூபானு பூதிநலம்
பொற்புறுவாழ் வாகவொளிர் பூமாவாப் பொங்கியதே.

789. குருவாக வென்னையாட் கொண்டபிரான் மோகக்
கருவா தனைகடியுங் கண்மறைக்கால் யான்று
மிருவே றறவிதயத் தேய்ந்தொளிர்வால் ஏக
சொரூபானு பூதியாத் தோன்றியது வாழ்வே.

உ௯. பிரம்மாநுபூதி

(வெண்பா)

790. சிவசொரூப மானவருட் சிற்சத்தி யென்றன்
சுவசொரூப வாழ்வு துலங்கத்—தவிரிநக்கப்
பெற்றவென் னுள்ளம் பிரம்மானு பூதிவளர்
வுற்றதியல் பாக வுறைத்து.

௩௰. பிரம்மபதம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

791. காரா னவமனப்புன் கற்பனையைக் கண்டித்துச்
சீரா ரொளிர்சொரூபச் சிற்பதவாழ் வாகவெனக்
கோரா தொருத்தனுளத் துள்ளுணர்வா நிற்கைப்
பேரா வியல்பாம் பிரம்மபதங் கூடியதே.

௩௧. அகண்டாநுபூதி

(வெண்பா)

792. அகத்திலே யாண்டா னருட்சோதி யாக
மிகத்துலங்கு கின்ற விலாசம்—இகத்தி
லடைதற் கரும்பே ரகண்டானு பூதி
நடைதரக் கூட்டியது நன்கு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

793. புன்கண்மை போகவென் புத்திப் புலந்தெரியத்
தன்கழலென் னுள்ளந் தலைப்படலாற் கண்டுகொண்
எங்கணுமாந் தன்மெய் யிதயத் தலம்பொங்கிட்டோ
அங்கணனை வாண்டா னகண்ட சொரூபமே

௨௰. **உயிர்க் குறுதி பெறல்**

(கொச்சகக் கலிப்பா)

794. உள்ளபடா வுள்ளவருள் வெள்ளப் பிரானருளிற்
கள்ளவகங் காரக் கலக்கமறப் பேர்தலாற்
றெள்ளத் தெளிந்த சிவானுபவச் சீர்மைசே
ருள்ளமே மீடா வுயிர்க்குறுதி வாய்த்ததே.

௨௧. **மெய்ந் நிறைவு**

(கொச்சகக் கலிப்பா)

795. அறிவனை யென்னைமுற்ற வாண்டுகொண்ட மோன
விறைவனைன னுள்ளந் திருந்தொளிர்வாற் பாச
வுறவனைத்தும் போன்ற வொளிவெளியா முன்னா
நிறைவு சொரூபமா நீடியது நெஞ்சே.

௨௨. **அறிவு**

(குறள்)

796. உயிருக் குடையா னுளம்பொங் கருணைவ
அயர்வற் றொளிர்ந்த தறிவு.

(வெண்பா)

797. பரமாக வுள்ளவருட் பார்ப்பான் சொரூபம்
உரமான வுண்மை வுணர்வாய்த்—திரமா
வகமகமென் றுள்ளத் தசலநடஞ் செய்ய
அகமகமே யாயிற் றறிவு.

798. இனிப்பேர கின்றா திதயத்தே யாண்டான்
றனிப்பே ருயிராத் தழைத்தான்—பணப்பெயாம்
போலியுயிர் சுத்தவநட் பூரணத்தே பொய்த்தொழி
வாலறிவாய் மன்னியதென் வாழ்வு.

௯௫. ஞானானுபூதி

(வெண்பா)

599. இன்பமே யன்பா யிலஞ்சொருப வாழ்க்கைதரு
நம்பனருட் சீரகத்து நண்ணலால்—செம்பரமே
நாமாத் திகழ்சொருப ஞானானு பூதிமயத்
தேனைத் தெளிந்தியல்கின் றேன்.

600. இருள்வடிவ மாமென் னிதயத்தே யாண்டா
னருள்வடிவ மாக வடைந்தான்—பொருள்வடிவ
ஞானானு பூதியகம் பொங்கிற் றிருள்வடிவ
நானென தன்மை நசித்து.

601. உல்லாச மாக வொளிர்சிற் பராசத்திக்
கல்லா விடமென் னகத்திலில்லை—எல்லாமுந்
தானை வியல்சொருப சாந்த சதாசிவமெய்ஞ்
ஞானானு பூதிநண் ணலால்.

602. முத்தித் துலக்கமுறு மோனமா மெய்ஞ்ஞான
சித்தித் திறத்தாற் செழிப்புற்றேன்—புத்திக்
கதீதமா நின்ற வருட்பெருஞ் சோதி
சதோதயமா மென்னுளத்திற் சார்ந்து.

௯௬. ஞான சமாதி

(வெண்பா)

603 எந்தை யிருப்ப திதயத்தே யூனமனச்
சந்தை யிரைச்சலங்குச் சற்றுமில்லை—சிந்தை
சிவசொருப மாகத் திளைப்பா லவன்பால்
அவசமாய் வாழ்கின் றது.

604. மோனவொளிப் பார்வைகூர் முத்தன் குருபரன்
ஞானவெளி யாவுளத்தே நண்ணலால்—ஊனவிப
சுட்டறிவாங் கற்பனைதீர் சுத்தவருட் கேவலத்தே
நிட்டையுறப் பெற்றதென் னெஞ்சு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

305. அறிவாக வென்னைநன் காண்டவனென் னுள்ளத்
துறைவா லெனக்குமற் றோர்துணைநான் வேண்டேன்:
மறதியற்ற சுத்தவருள் வாலறிவா மோன
நிறைவே சொரூபமா நிஷ்டையுற் றேனே.

306. தங்குதடை யற்ற சதாமோனத் தன்மையாய்
எங்குமாத் தங்கு மியற்பரமெய்த் தம்பிரான்
மங்கலவாழ் வாக மகிழ்த்தலைத் தன்னுணர்விற்
பொங்கியது சுத்தவருட் போத சமாதியே.

307. மாயாமோ கத்தின் மதந்தொலைய வுள்ளக்கூ
டோயா வுணர்வா வுடையா னொளிர்தலால்
சாயாத ஞான சமாதியே தன்னியல்பா
நேயானு பூதி நிரம்பியது நெஞ்சமே.

பரமானேன்

(வெண்பா)

308. அம்பரமா நின்ற வகண்ட வருட்பரன்சிற்
றம்பலமா மென்மெய் யகமானான் — பம்பறியாள்
யானு மழுந்தநான் யானெனுமப் புன்மைபோய்த்
தானு நிலைத்தேன் றழைத்து.

309. சுத்தவறி வாகச் சுடர்தற் பரசொருபம்
மெத்தவியல் பாவகத்தின் மேவலால் — ஓர்ந்து
பரமாத் துவிதசிவப் பண்பிலே யூறிப்
பரமாய்ப் படிந்தேன் பதத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

310. * மூன்றுமொன் றாக முயங்குபர மோனவொளி
யான்றவருட் கண்ணிறைக் கருணி யகம்புக்கான்
மான்ற மயக்க மனஞ்சிற் பரவெளியா
யூன்றலா வுள்ளத் துயிர்பரமா யுய்ந்ததே.

*மூன்று - திரிபுடி; திரிபதார்த்தமுமாம்.

௯௯. சிற்பர வாழ்வு.

(குறள்)

811. எம்பிரான் ருளிதயத் தெய்தலா லெய்தியது
சம்பிரம வாழ்வு சதிர்த்து.

812. கற்பனையாஞ் சித்தக் கலக்கமற வாண்டவன்சச்
சிற்பரமாச் சேர்ந்தா னகத்து.

(வெண்பா)

813. உளப்பிலா வொன்ருய்மற் றென்ருேடுஞ் சற்றுங்
கலப்பிலா னென்னுட் கலந்தான்—மலேப்பிலா
தெல்லாவற் ருேடு மியைந்தே யசங்கமாய்
வல்லாங் கியல்வதென்மெய் வாழ்வு.

814. பொன்றலற்ற போதவருட் போகமிகப் பொங்கவுளத்
தொன்றலுற்று நானு வொளிர்சொருபன்—ஒன்றலால்
என்று மிரண்டற் றியலும் பரமார்த்தம்
மன்றவொளிர் வாழ்வுபெற் றேன்.

815. வறியவு மென்மனத்தில் வள்ளியனு மோனி
யறிவொளியாச் சேர்ந்த வதனுல்—அறிவுதெளிந்
தற்ருநக் கற்ற வருட்பரிசாம் பூரணத்தில்
வற்ரு வளம்படைத் தேன்.

816. ஈச னருளா லிதயத்தே தன்மயமெய்ந்
நேசவுணர் வூற்றெடுத்து நிற்றலால்—பாசவுணர்
வாங்கே யழிந்திடமெய் யன்புமய மானசிவ
மோங்கியது வாழ்வா வுளத்து.

(கோச்சகக் கலிப்பா)

817. கள்ளவகங் காரமனக் கட்டறக்காண் கூர்விழியா
லுள்ளமே புக்கங் கொளிவெளியாத் தங்கியே
தெள்ளியவே ரின்பவருட் சிற்பரவாழ் வார்வித்தான்
எள்ள வொணுத விறைமைசால் சற்குருவே.

318. குருக்களா மோனக் குறிதுலங்கக் காட்டி
யருக்கனு வாண்ட வருட்சிற் பிரானுர்
இருக்கையா வுள்ளத் தினிதமர்வால் யானென்
செருக்கெழா தொட்பநுட்பச் சிற்பரம்பொங் கிற்றே.

319. வெளியாக வுண்மை விளங்கவென் னுள்ளத்
தொளியாக வாண்டா னுறைவால், அகந்தைக்
களியான மோகக் கலக்கமறத் தெற்றத்
தெளிவா வியன்றது சிற்பூ ரணமே.

320. கள்ளமகற் றெள்ளியான் கண்ணுேக்கா லூடுருவி
யுள்ளமரப் புக்காங் குளந்தெளிந்த வொட்பத்தால்
வெள்ளமயற் பாச விடாய்தணிய வித்தகமெய்த்
தெள்ளமுதச் சிற்பரமாச் சேர்ந்ததென் ஜீவியமே.

321. கற்பனைதீ ருண்மைக் கடவுளின்சற் போதவருட்
பொற்பதமென் னுள்ளத்திற் பொங்க விளங்கலாற்
சற்பனைசேர் மற்றனைத்துந் தாங்கரக்கக் கைவல்யச்
சிற்பரமே தற்பரமாச் சேர வுறைத்ததே.

322. வஞ்சியா நின்ற மயக்கச் சுழலினின்று
விஞ்சையா லென்னை வெளியாக்கி யாண்டவனென்
னெஞ்சிலே மோன நிறைவாகத் தங்கலாற்
செஞ்சவே சுத்தசிவச் சிற்பரவாழ் வுற்றதே.

323. பம்புலக மாயப் படக்காட்சி மோகமற
எம்பிரா னுக மிதயத் தெழுந்தருளித்
தம்பிரான் சுத்த சதாசிவமாத் தங்கலால்
வம்பனே னுய்ந்தேன் வரப்பிலா வாழ்வுபெற்றே.

324. குருமணியைக் கண்டேன் குவலயத்தில் யான்மற்
றொருமணியைக் காமித் துழன்று வருந்தேன்
குருமணியென் னுள்ளத்திற் கோமளமாக் கூடிப்
பெருமிதவாழ் வோங்கப் பெருநலஞ்செய் தானே.

825. கன்றியபா ழாணவப்பேய்க் கள்ளமனத் துள்ளலறத்
துன்று துரீய சொருபசற் போதகுரு
மன்ற வகத்தறிவா வாழ்தலாற் பாசவினள்
பொன்றியது சுத்தவருட் பூரணவாழ் வோங்கவே.

௯௭. பரவெளி

(குறள்)

826. ஆற்றலகல் வானு வகன்றதகம் பாரவிறை
வீற்றிருக்க லாலே விரிந்து.

827. உளங்கடந்து நின்ற உடையா னருளாய்
விளங்கியதென் சுத்த வெளி.

குறிப்பு:—என் சுத்தவெளி - என் இயல்வடிவான இதய வெளி; அதி நுட்ப வொட்பமான அருட் சிற்பர வெளி.

828. பரவெளியா நின்றவருட் பார்ப்பான் சொருப
வுரவொளியே யாயிற் றுலகு.

(வெண்பா)

829. நயப்புறவா மென்னுளத்து நண்ணியே ஞான
வியப்பாமாத் தேற்றினு னென்னை—மயர்ப்படுபேய்
யூனவுயி ராக வுழன்றநான் ஞானவருள்
வானகமா நின்றேன் மலர்ந்து.

830. அருள்வெளியாத் துன்று மனுபூதி ஞானப்
பொருள்வளமென் புந்தியிலே பொங்கத்—தெருள்
[விழியாற்
கூர்த்தவருட் கோமான் குருரமணன் சிற்குறிப்பே
யோர்த்தொழுகத் தக்க துயிர்க்கு.

831. தற்பெருமை காணுத் தனித்தற் பரசொருபச்
சிற்பதமென் னுள்ளே செழித்தலாற்—கற்பிதமா
மடவகங் கார முனைப்பற் றருள்வெளியாக்
கூடலுற்ற தென்றன் குறிப்பு.

832. போதகுரு பாதம் பொருந்தலாற் புத்தியிலே
மேதகுமெய்ஞ் ஞானவொளி மேவினேன்—சூதகல் சுத்
தான்ம சொருப மகங்கிளர வான்றவருள்
வான்மயமா வைகிற்று வாழ்வு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

833. துறக்க வொண்ணாத சொருபமா வுள்ளத்
துறைக்கலுற்ற வாண்டா னெறியால் அகப்பே
யறக்கழன்று சுத்த வருள்வெளியா வுள்ளேன்
மறுக்கவொண்ணா தந்த மனோதீத மாண்பே.

834. மோனப் பரசொருப முத்தித் துலக்கத்தால்
ஈனப் பசுத்துவத்தை யெற்றியென் னுள்ளமர்ந்தாரா
ஊனக் களிசே ருயிர்ச்செருக்காம் பாசமற
ஞானப் பரவெளியா நண்ணிற் றனுபவமே.

835. ஞான குருபாத நாட்டமென் னுள்ளத்து
மோன வருள்வாழ்வா மூண்டொளிர வானவட்டா
மூனமற்ற சுத்த வொளிவெளியாப் பொங்கியது
நீனச் செருக்காலே சேட்டித்த சித்தமே.

836. தொக்கவருட் பூரணமாத் துன்றுங் குருரமணன்
சிக்கெனவென் னுள்ளந் சிறக்க வுறைதலாற்
பொக்க மடக்கமனைப் புன்கலக்கந் தீர்ந்தொழிய
மிக்க வொளிவெளியென் மெய்யாத் துலங்கியதே.

837. சுரந்தவுப சாந்தத் துரீய சொருடன்
பொருந்தலா னுள்ளம் *புரணவுணர் வாகப்
பரந்திடல்கின் றேன்சிற் பரவெளியா முற்றக்
கரந்தொழிய நானென்னுஞ் சிச்சடட்போய்க் கட்டே.
*புரணம் – ஸ்புரணம், விளக்கம்.

அஅ. திருவடிமாட்சியில் திளைத்தல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

838. அருட்பார்வை யாலென்னை யாண்டுகொண்ட ...
இருப்பா விஷயத் தினிதுமர்ந்த வாற்றாற் [...
புரிப்பா வுளங்கிளர்சற் போத சொருபக்
திருப்பாத மாட்சி திளைக்கலுற் றேனே.

௧௯. பேரின்பம்

(வெண்பா)

839. சொரூபமாம் போதத் துரீயப் பெருமான்
வரோதயனு வுற்ருன் மனத்தே—திரோதமாம்
பொல்லா வவிச்சையறப் பொங்கிற் றுபசாந்தத்
தொல்லியல்பா மோனச் சுடர்.

840. தயாமயமாப் பொங்கு சதானந்த மூர்த்தி
நியாமகனு நின்ருனென் னெஞ்சில்—அபாவருசற்
போதமய சாந்தி புலங்கொண்ட வாற்ருலே
சாதனையற் ருேய்ந்தது தான்.

841. வெளியா வுளத்தில் விளங்கலால் வாழ்வுக்
கொளியாக வுள்ள வுடையான்—இளிவரல்சே
ருனவகங் கார வுணர்ச்சியாம் பந்தமகன்
றியானமைதி யுற்றே னினிது.

குறிப்பு:—உடையான் விளங்கலால் எனக் கூட்டுக.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

842. அருள்வசிய நோக்கங்கூ ரம்மான் அகப்பா
மிருள்விலக வுள்ளத் தெழுந்தருள்வா சத்தால்
மருள்வளர்விட் சேபமற மன்னு சொரூபப்
பொருள்வளர்சாந் தானுபவம் பொங்கியது நன்கே.

843. ஆளவந்த தெய்வமென் னுன்ம சொரூபமா
நீள வகத்து நிரந்தரமா நிற்றலால்
வாளரவாச் சீறுகொடு வல்வினைவே கங்கெடுத்து
மூளலுற்ற சாந்திசிவ மோனனு பூதியே.

844. ஆனந்த மோன வருட்பிரான் தன்னடியே
னீனந் தவிர விதயத் தொளிர்தலால்,
ஊனங்க மென்றபா மூத்தையகப் பேய்மனங்கெட்
டானந்த மேவடிவா வற்றெழிந்தேன் றன்னடிக்கே.

845. துன்பமா மோகமனச் சுட்டறக்கண் ணேக்கினன்
றன்பதமென் னூடு சதோதயமாப் பொங்கலால்
அன்புசிவ மான அருட்பெருவாழ் வாகவிளங்
கின்பவுணர் வூற்ரு வியைந்த திதயமே.

846. சற்பத்தி யான சதாசார மோனவுணர்
வற்பத் தியேனுக் களித்த வருட்பிரான்
முற்படவென் னுள்ளத்து முற்றமுழுச் சிற்பரமா
நிற்பதா வின்பநிலை நீக்கமறப் பற்றியதே.

847. தெள்ளத் தெளிந்தசிவச் செம்பிரான் றன்னடியேன்
கள்ளப் புலன்கள் கழன்றொழிய நானுனென்
றுள்ளத் துணர்வுருவா வுற்றொளிரப் பெற்றதால்
வெள்ளக் கடலா விளைந்ததுபே ரின்பமே.

848. எள்ளவே தக்க விழிசினேற் காண்டவன்முற்
கள்ளமன மாயை கழன்றொழியச் சிற்பரமா
வுள்ளத் தொளிர்ந்த வுடையான் சொரூபத்தாற்
றெள்ளியபே ரின்பவருட் செல்வஞ் செழித்ததே.

849. துள்ளு மகப்பேய்த் துடுக்கடக்கி யாண்டவருள்
வள்ளலென் னுள்ளத்தில் வாலறிவா வாழ்தலால்,
உள்ள வொணுத வுதாரவருட் பேரின்ப
வெள்ளவெளி யாக விளைந்ததென் னுள்ளமே.

850. நள்ளுநமெய் யன்பே நலஞ்சே ருபாசனையா
உள்ளுவகை கூர்ந்தா னுளத்தொளியா வுள்ளபிரான்
உள்ளலறு மோன வொளிசே ருபசாந்தத்
தெள்ளமுத வாழ்வாத் திருவருட்சீர் பொங்கியதே.

851. இகவாது சுத்த வியற்செம் பிரானென்
னகவா ரிஜமே யரசிருக்கை யாக
உகவா லுறைவால் உபசாந்த மோன
மகிழ்வாழ் வடைந்ததுவா லாயமாத தானே.

852. சுட்டறிவாத் துன்றுமனச் சூரு வளியிலகப்
பட்டுழன்றேன் சாந்திப் பதங்கண்டேன் சிச்சடப்
[பொய்க்
கட்டறவே வாள்விழியாற் கண்டமெய்ஞ் ஞானகுரு
நிட்டையுரு வாவகத்து நின்றொளிரு மாற்றலே.

853. நிறைவான வுண்மை நிலைதுலக்கி யாண்ட
விறையோ னிதயத் திதயமா வுள்ளான்;
வெறிசே ரகங்கார வேகமற வுள்ளத்
தறிவான சாந்தி யளையவுற் றேனே.

௬௰. **மோனம்**

(குறள்)

854. குருத்துவமோ னனுபவங் கூடவென் னுள்ளத்
திருத்தலுற்ற தாண்டா னியல்.

855. உயங்கலற்ற வாழ்வா வுடையானென் னுள்ளம்
முயங்கலுற்றான் மோனமுற் றேன்.

(வெண்பா)

856. அறிவிலாப் பேதை யகங்கோயி லாகப்
பிறிவிலா திண்டினான் பெம்மான்—உறையுளாப்
பெற்றதாற் பேதையகம் பேதமனக் கற்பனைதீர்ந்
தற்றதுகாண் மோன வொளி.

857. பிதற்றுவதெல் லாந்தன் பெரும்புகழே யாகப்
பதற்றமறு மோனம் படைத்தேன்—முதற்றலைமை
சான்றகுரு மூர்த்தி சதாசிவமா மெய்ப்பதத்தூ
டூன்றவுணர் வுற்றா னுளத்து.

858. வள்ளியோ னான வரோதயனென் னுள்ளம்புக்
கொள்ளியே னாக வொளிர்வித்தான்—தெள்ளியே
னூகநா னுண்டா னருட்பதமாஞ் சிற்பரத்தே
மூகனாய் மோனமுற் றேன்.

859. யானென்ற வென்னை யெடுத்து விழுங்கிவெறு
வாளாவனா வென்னகத்து மன்னினான்—ஊனொன்றி
யானென் றவனென் றிரண்டுபட்ட கற்பனைதீர்
மோனம் படர்ந்தது மூண்டு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

860. பொய்த்தத் துவங்களின் பொக்கமறத் தன்னடியேன்
சித்தந்தே சுத்தசச் சித்தாச் சிவனொளிர்வால்
மைத்த வகப்பாழ் மனங்கெட் டருள்வெளியே
முத்தியாத் தூன்றுசுப மோனவுணர் வுற்றதே.

861. சுத்தப் பரசிவமாந் துன்றுங் குருரமணன்
முத்தக் கனியை மாழ்கவுற்ற வென்னகத்தில்
வித்தகசற் போதவொளி வீசலாற் கைவல்ய
முத்தித் துலக்கமா மோனவுணர் வுற்றதே.

862. பற்றுவமை யில்லா மகேசன் சதோதயமா
நிற்றனை வுள்ளத்து நிஷ்டானு பூதிபெற்றேன்;
எற்றென் றிரங்கவினி யாதோர் பிழையுமற
முற்றமுழுப் பெற்றிசேர் மோனங் கிளர்ந்ததே.

863. ஊன வவிச்சையற வூத்தையே னுள்ளத்து
ஞான சொரூபகுரு நாத னுறைதலால்
ஈனமில்பே ரின்ப வியற்சிற் பரவெளியா
மோனவருள் வாழ்வு முகந்துகொண்டேன் முட்ட
[றவே.

௯௪. உலகு பரமாதல்

(வெண்பா)

864. போக்கமற வென்னுள்ளம் புக்கு நிரம்பினுன்
தொக்க சொரூப சுயஞ்சோதி—சிற்கனமாய்ப்
பொங்குமொளிப் பார்வைப் பொலிவிலே தன்மயமாய்த்
தங்கிற் றுலகனைத்துந் தான்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

865. பம்பர மாகப் பரந்துசுழல் சிந்தையற
நம்பி யடைந்தமட நாயினேன் பாலருளி
எம்பெரு மானென் னிதயத் தொளிர்தலாற்
செம்பர மாகத் திகழ்ந்த துலகமே.

௯௫. சிவத்துவமுறல்

(வெண்பா)

866. குருபாத மென்னுணர்விற் கூடியதா லுன்னைத்
திருவார் சிவானுபவஞ் சேரக்—கருவா
ருலகவாழ் வாக வருத்த மயக்கங்
கலகலத்துப் போனது காண்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

867. *அந்தணர்மெய்ஞ் ஞானர்துக் காதரிச மானவிளை
சொந்த சொருபமாத் தோய்ந்தவாற் றுலகத்து
நிந்தைநீ றுண்மை நிலையிற் பதிந்துமனம்
சிந்தைதீர் சுத்த சிவத்தவவாழ் வுற்றதே.

*அந்தணர் - வேதத்தின் அந்தத்தை உணர்வோர்.

868. கார்சான்ற மோகக் கடும்பாழ் குலைந்தொழியக்
கூர்சான்ற நோக்கவருட் கோமா னுறைதலால்
ஊர்சான்ற மோன வொளிவெளியா வோங்குசிவச்
சீர்சா லிதயச் சிறப்பு விளங்கியதே.

குறிப்பு:—ஊர் – ஊர்தல், பரவுதல்.

869. கற்பனைநீ றுண்மைக் கடவுளாஞ் செம்பிரான்
பொற்பவென் னுள்ளுணர்விற் புக்கான் சொரூபமா
நிற்பதால் யானவனை நெஞ்சத் தியல்பாகச்
சிற்பரவாழ் வான சிவத்தவஞ்சேர் வுற்றதே.

870. களிசேர் மயக்கமறக் கண்ணோக்கா லுட்புக்
கொளிசேர் வெளியா வுடையா னொளிர்வால்
அளியாநின் றேனகப்பா மானவந்நீ றுண்மைத்
தெளிவான சுத்த சிவக்கே வலமே.

871. கள்ளக் கலக்கமனக் கற்பனையற் றேய்ந்தொழிய
வுள்ளத்தே யாண்டா னொளிவெளியாப் பொங்கலாற்
றெள்ளத் தெளிந்த சிவானுபவ மோனவருள்
வெள்ளக் கடலா விளைந்ததுகா னுள்ளமே.

872. ஆசை மயக்கத் தழுங்கலுற்றே னுக்கிரங்கிப்
பாச வகந்தைப் பசாசமற நாதனென்
நிச னியல்வால் இதயத் திதயமாத்
தேசியல்வாழ் வான சிவானுபவம் பொங்கியதே.

873. மிக்கபெருங் கோயில் விளங்கவென் னுள்ளத்திற்
சிக்கெனநான் கண்டேன் சிவனங் குறைகின்றான்;
சொக்கலுற்றே னுள்ளுணர்விற் சுட்டறிவாம் பேதமறத்
தொக்க சிவானுபவஞ் சூழப் பரந்ததே.

874. அளக்க வொண்ணாதா னடியே னகந்தைக்
களக்கமற வுள்ளக் கருத்திற் கலந்தாங்
குளக்கமலக் கட்டற் றொளிவெளியாய்ப் பொங்கத்
திளைக்கலுற்றேன் சுத்த சிவோகவியல் வாழ்வே.

௪௩. கைவல்யம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

875. சால விளங்கு சதோதயமெய்த் தத்துவமா
வேலவென் னுள்ளத் திருந்தொளிர்பே ரின்பவருட்
கோலமே நோக்குங் குறியாலே கைவல்ய
மூலபண் டாரமென்முன் முற்றக் கிளர்ந்ததே.

876. தெளிந்தா ருணர்விலன்றித் தேறவொண்ணு உள்ளத்
தளைந்ததா னுண்மை யறிவு படைத்தேன்
தளைந்தவெம் பாசத் தடையா மகந்தை
களைந்துநான் கைவல்ய வாழ்வுகண் டேனே.

877 கதிர்சேர் சொரூபக் கழலென் கருத்திற்
சதிர்சேர வைத்த சதாசா ரியன்சீர்
மதியேற வைத்தேன் மடுத்தேன் பரம
கதியா விளங்குசிவக் கைவல் லியமே.

௪௪. அத்துவிதம்

(குறள்)

878. மஞ்சமா நெஞ்சமே வந்தணைந்தான் டாலறிந்தேன்
விஞ்சைசே ரத்து விதம்.

(வெண்பா)

879. வாழ்வே வருகமற்றுத் தாழ்வே வருகவினி
யாழ்வே னவேறு னதன்கண்ணே—வாழ்வுதாழ்
வானமயற் றெருந்த மறக்கடிந்து வாழ்தலால்
ஊனமற வாண்டா னுளத்து.

880. ஞானகுரு வாநடந்த நல்லசிவ மிப்பொழுது
ஞானவிளக் காவகத்து நண்ணிடவே—ஞான
விளக்கொளியால் வேற்றுமைபோய் நானதுவே ௧௧
களக்கமறக் கண்டுகொண் டேன்.

சடு. ஜீவன்முத்தி

(வெண்பா)

881. மறவா நினைவா மனத்திற் புகுந்தான்
அறிவே யுருவான வாண்டான்—சிறவாப்
பிறப்பிறப்பாத் துன்றும் பிரமாத மற்றுச்
சிறப்பதுஜீ வன்முத்திச் சீர்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

882. ஊன விபல்பா வெருக்கெழுந்த நானெனும்பா
ழான மயக்கமற வாண்டான் சொரூபமெய்ந்
ஞான விளக்கமா நன்னலா வென்னகத்து
மோனவுணர் வாளபா முத்திசித் தித்ததே.

குறிப்பு:— ஆண்டான் - ஆண்டவனா என வினையாலணை யும் பெயர்; மயக்கமற நன்னலால் எனக் கூட்டுக.

சசு. இதயம் மலர்தல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

883. அகிலங் கரு(ம்)மெய்* யகட்டி லடங்கத்
திகழும் பரசிவ தெய்வப் பெருமான்
அகலிமன் னெஞ்சு ளடங்கப் பெறலாய்
விகலமற் றுள்ளம் விபுவா மலர்ந்ததே.

*மெய் - சொரூபம்.

சஎ. பரந்தாம வீடு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

884. செம்பிரா னைசிவச் சிற்பிரான் அன்புகூர்ந்
தெம்பிரா னாக விதயத் தியைதலால்
உம்பருக் கும்பரா வோங்குபரந் தாமவி
ம்பருக் கிம்பரா வெய்திற் றனுபவமே.

௫அ. பூமா

(கொச்சகக் கலிப்பா)

385. பக்குவமில் லேனைப் பரிந்துவந் தாண்டவருட்
சிற்குணன் சுத்த சிவக்கே வலசொருபன்
மிக்கொளிர்மெய்ஞ் ஞான விபூதியால் வேதகமாப்
புக்காங்கென் னுள்ளமே பூமாவாப் பொங்கியதே.

9. கலைகள் நிஷ்ப்பிரயோஜனம்

(வெண்பா)

386. கற்கவினி யாதொன்றுங் காணே னருள்வெளியா
நிற்குமனு பூதி நிறைவாலே—கற்கின்ற
நானென்னு மம்முதலே நாணித் தலைகாட்ட
மோனமுற்ற தான முனைப்பு.

387. ஜீவியமா மோன சிவானுபவம் போதவுநட்
காவியமா முள்ளங் கலத்தலால்—அவ்வறமற்
றேர்சாத் திரமுடிக்க கொவ்வா தொளிர்சொரூபத்
தேசாத் திகழ்வதென் சீர்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

388. ஒன்றான வுண்மையையுள் ளோர்த்துணர லுற்றேற்
றொன்றான சுத்தந் துரிய விலாசமா [தத்
மன்ற வொளிர்சொரூப வாலறிவாற் கற்கவெனக்
கின்றா வொழிந்தனமற் றெல்லாக் கலைகளுமே.

10. அருட்கல்வி

(குறள்)

389. பற்றியதல் லாதிறையைப் பற்றுக்கோ டாகநான்
கற்றிலேன் மற்றோர் கலை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

390. குருப்பத மோனக் குலாவால் அடியேன்
விருப்புக் குரிய விசுத்த சொரூப
வருட்புத் தகங்கற் றறியலுற் றேனுக்
கிருப்பது தானு வியல்சிற் பரமே.

11. ஓதாதுணர்தல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

891. பிரமாத மானவகப் பேயகல ஞான
குருபாத மென்னுட் குலவலால் யான்சாத்
திரவேத மொன்றுந் தெரியாதே போதத்
தொருபேத மற்ற வுபநிடமோர்ந் தேனே.

12. கண்டடைந்த கடவுள் வழி

(வெண்பா)

892. சுடர்வெளியாத் துன்று சொருப குருவா
கடவுள் வழியகத்திற் கண்டேன்—கடவுளோ
டந்தவழி முற்று மபேதமாய் மோனவருள்
விந்தைவிழி யான வெளி.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

893. கற்பனையை முற்றக் களைதலின்றிக் கல்வியாற்
கற்பனையை மேன்மேற் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந் [தேன்
அற்பனேன் காண்டா னருள்விளக்கத் தாலகத்திற்
கற்பனையற் றேயக் கடவுளியல் கண்டதே.

13. அருளல்

க. அருள்

(குறள்)

894. அருளே சொருபமா வாண்டா னருளால்
அருளா விளங்கிற் றகம்.

(வெண்பா)

895. ஈண்டாக மற்றினி யாண்டாக யாண்டுமெனக்
காண்டா னருளடைந்த வாற்றலே—ஈண்டாதின்
றெல்லா நலனு மிதயத்திற் பொங்கலுற்றேன்
பொல்லாமை யில்லை புலத்து.

உ. அகந்தையழிவு

(குறள்)

396. ஆண்டான் சொரூப வருள்விளக்கத் தாலகந்து
மாண்டதுநா னென்னும் மயல்.

(வெண்பா)

397. ஈண்டு மயக்க விருட்பா முகத்திலுயிர்
மாண்டுபோய்ச் சிந்தையற மாழ்கினேன்—ஆண்டா
னருள்வெற்றி யாலே யடியே னகத்து
மருள்வற்றி மாய்ந்தது மன்.

398. அறிவான சுத்த வருள்விலா சத்திற்
பறிவற் றிருக்கப் பெறலால்—குறிகுணஞ்சேர்
மோகவகங் கார முனைப்பான சஞ்சலப்பாழ்ம்
பேய்கழிந்த தென்னிற் பிரிந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

399. அத்தனடிக் காளா வடைந்தேற் கவனருளாற்
சுத்தப் பரசிவமே சொந்த சொரூபமா
வித்தகசற் போதம் விளைதலுமென் னுள்ளத்து
மொய்த்தவகப் பாழ்ம்பேய் முனைப்பற் றொழிந்ததே.

900. அத்த னருளா லடியேற்குக் கற்பனைதீர்
சுத்த வறிவே சொரூபானு பூதியா
வித்தகமெய் வாழ்வு விளைதலா லுள்ளத்திற்
பொய்த்த தகந்தைப் புணர்ப்பான பூசலே.

901. வேற்று விகார விடக்குடம்பே யென்னுருப்போற்
போற்றவுற்ற மாயமனப் புன்பிறப்பை மாற்றினேன்
ஆற்றப் பெரிய வருட்பிரான் சிற்பதத்திற்
றேற்றவுற்ற வுண்மைத் தெளிவா மொளியாலே.

902. அந்தணு ளன்கூ ரருள்விளக்கத் தாலகத்திற்
சந்தியா நின்ற சதாசிவமெய்த் தற்பதமென்
சொந்தவடி வாகத் துலங்கலால் யானென்னும்
பந்தமா மோகமனப் பாசங் கழன்றதே.

903. என்றுமொன் றான வியற்சிற் பிரான்சொருப
வென்றிசேர் சுத்தவருள் வித்தையால் ஆணவப்பாழ்
பொன்ற வருள்வெளியாப் பொங்கியவென் னுண்மை
[யியல்யா
னென்றமனக் கற்பனைநா னெள்ளளவுங் காணேனே.

904. நீண்டா வியற்கைசேர் சிற்பரயோ கத்திறத்தாற்
றூண்டாநின் றென்னைத் துரியவிறற் செம்பதந்தக்
காண்டான் சொரூப வருள்விலா சத்தியெனக்
கீண்டா தொழிந்ததுநா னென்னுமகப் பாழ்மு
[னைப்பே.

குறிப்பு:— நீண்டா யோகம் - அஸ்பர்சயோகம் எனனும் ஞானயோகம்.

௨. மாயாவிலாசம் பொய்த்தது
(கொச்சகக் கலிப்பா)

905. புத்தியிற்புக் காண்டகுரு புங்கவன்சற் போதவருள்
வித்தையா வென்னுள் விளங்கலால், நித்தசுத்த
புத்தமுத்த யோகவகம் பொங்கு சொரூபமன்றி
மற்றனைத்தும் மாயா விலாசமாய்ப் பொய்த்தவே.

906. பிறவி மயக்கமறப் பேர்ந்தொழிய வுள்ளத்
தறிவுருவா வாண்டவென் னம்மா னருளால்
இறவிடகன் றேனுக் கெதிர்படுப வான
மறுமையிம்மை யெல்லாம்பொய்ம் மாயக் கனவே

௩. உலகமய லற்றது
(கொச்சகக் கலிப்பா)

907. காழ்வளர்மெய்ஞ் ஞானவருட் கண்ணனன் கருணையாற்
றாழ்வற்ற வுண்மைத் தவவாழ் வகங்கிளரப்
பாழ்வளர்மா யோகமெனப் பைத்தியத்தாற் சேருலக
வாழ்வுதாழ் வான வறுங்கனக்கம் போயதே.

௪. கற்பனை பேதங் கழன்றது
(கொச்சகக் கலிப்பா)

908. கள்ள வகந்தைக் கவர்ந்துதனக் கூறுகத்
தெள்ளத் தெளிந்த சிவானுபவஞ் சேர்வித்தான்
உள்ளவிரண் டற்ற வொருத்த னருளொளியாற்
கள்ளமனக் கற்பனை பேதங் கழன்றதே.

௬. பசுத்துவமறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

309. விசுத்தவெளி யாக விளங்கு சிவத்திற்
பசுத்துவமா மோகவகப் பாழறக்கெட் டுய்ந்தேன்;
புசித்துமன் ஞான புலங்களிலே யூழ்த்த
வசுந்தனே குருண்டா னருட்டிறத் தாலே.

௭. சிந்தாகுல மறல்

(குறள்)

310. திருவருள்வா ளாலகத்திற் செற்றேன் அகந்தைத்
தெருமரல்சேர் சிந்தா குலம்.

௮. துன்பமறல்

(வெண்பா)

311. உடலிற் பிரிந்த வுணர்ச்சியா மின்பக்
கடலாக் கருத்துட் கலந்தான்—மடமைசேர்
துன்பக் கலக்கந் தொலைந்தேன் சொரூபமெய்
யன்பனருட் சீரா லகத்து.

௯. விக்ஷேபமறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

312. தூண்டலரு சுத்தத் துரீய சொரூபமா
லாண்டகுரு நாத னருள்விளக்கத் தாலகத்திற்
காண்டலரு கைவல்யக் காட்சி மடுத்தலான்
மாண்டதுபா ழான மயக்க விகற்பமே.

௧௦. ஆணவமறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

313. கோசாபி மானங் குலைந்தொழியக் கண்டநா
ஞசா னருளா லறிவுதெளிந் தான்றசிவ
நேசானு பூதி நிரம்பலால் என்னகத்திற்
பாசா ணவமயக்கப் பாழ்கெட் டுடைந்ததே.

கக, செருக்கறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

914. பவத்திலே யாழப் படிந்த வகப்பா
முவித்தை யிருள்கெட வாண்டா னருளாற்
சிவத்திலென் னுண்மை தெளிந்தேன் செருக்கர்
கெவற்றிலுஞ் சற்று மிடமெனக் கின்றே.

கஉ, சுட்டறிவறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

915. தொடக்குறுவெம் பாசமனச் சுட்டறிவின் சூதைக்
கடக்கலுற்றேன் யானென்னுங் கற்பனையற் றேய்வாட
இடுக்குமிடுக் கற்ற வியல்வெளியா வுள்ளத்
நடுக்கலுற்ற வாண்டா னருள்விலா சத்தே.

கஙு, மயக்கமறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

916. ஐயப்பன் ஞான வருளப்பன் மன்னுயிர்க்கு
மெய்யப்ப னாக விளங்கு ரமணப்பன்
செய்யப் படைத்த திருவருளாற் சிச்சடவெம்
பொய்யப் பியமயக்கப் பொல்லாங் ககன்றதே.

கச பாசமறல்

(குறள்)

917. பசாசமன மாயமறப் பார்ப்பா னருளால்
உசாவுதிறம் பற்றிற் றுணர்வு.

918. அழன்றமுத் தாபமற வாண்டா னருளால்
கழன்றதுவெம் பாசக் கலி.

919. உடையா னருளா லொழிந்ததுவெம் பாசப்
படையால் விளைந்த படர்.

920. மற்றெரு பற்றும் மனத்தி லொழாமலெனைப்
பற்றிற் றிறைவனருட் பற்று.

(வெண்பா)

921. ஒளியா விளங்கு முடையா னருட்சீர்
விளைவா லுளங்கட்டு விட்டே—வெளியாய்ப்
பலமுப் புடியும் படர்நிழல்க ளாக
இலகுவதற் காயிற் றிடம்.

குறிப்பு:-வெளி-சிற்பரவெளி, சிதாகாசம்; இடம்-ஈண்டு அசைபடக் காட்சியில் ஆதாரத் திரைச்சீலை போன்ற அறிவுருவான அதிஷ்டானம்.

கங. மோகமறல்

(குறள்)

922. அவிர்ந்த சொரூப வருள்விலா சத்தாற்
றவிர்ந்ததுபாழ் மோகத் தமம்.

கசு. வேட்கையறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

923. கள்ளங் கலந்தமனக் கற்றனு பேதமறத்
தெள்ளத் தெளிந்த சிவக்கே வலமாக
உள்ளங் கலந்த வுடையான் சொருபவருள்
வெள்ளந் திளைத்தலால் வேட்கையறக் கெட்டதே.

கஎ. இதயம் மலர்தல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

924. மருளுற் றுலக மயக்கக் கனவில்
வெருளுற்ற பேத விகற்ப மனக்கா
ரிருள்வற்றக் கண்ட விறைவன் சொருப
வருள்வெற்றி யாலே யகந்துலங்குற் றேனே.

கஅ. சற்கதி

(குறள்)

925. ஆணவட்பே யாக வலைந்தேன், அருட்டிறத்தாற்
காணலுற் றேன்சற் கதி.

கக. அருள் வெற்றி

(குறள்)

926. அஞ்சலென்ற வாண்டா னருள்வலியால் உள்ளத்தில்
விஞ்சியது வெற்றி விறல்.

உ௦. **விழிப்பு**

(வெண்பா)

927. அனுபவ மோன வருள்விளக்கந் தாலே
தனுகரண மோகந் தணந்தேன்—நனவிற்
சுழுத்தியாம் போதத் துரியமியல் பாக
விழித்தேன் சிவநதில் விசைத்து.

உக. **அகந்துலங்கல்**

(குறள்)

928. அகந்துலங்குந் றேன்கா ணருள்விளக் கந்நா
லிகந்தொழியப் பொய்மா லிருள்.

உஉ. **உணர்வுரு**

(குறள்)

929. உள்ளத் துணர்வுருவா வுள்ளேனெந் நுருவ நானாய்
கள்ளமன மாயை கழன்று.

உ௩. **பூரண உண்மை**

(கொச்சகக் கலிப்பா)

930. பன்மைமதீ ரோர்மெய்ப் பரமனருள் பாலிக்க
நன்மையா தென்று நவின்றிடென் மெய்ந் ஞான
[தாற்
றன்னோயிலா தன்னியமோர் சற்றுமிலா முற்றமுழுத்
தன்மையா முண்மையே தாமெனக்கு நல்கியதே.

உ௪. **மெய்யுணர்வு**

(குறள்)

931. பெருமா னருளாற் பிறங்கியதென் னுள்ளத்
தொருமாசு மற்ற வுணர்வு.

932. ஆண்டவன்சற் போத வருள்விளக்கத் தாலிதயத்
தீண்டியதென் னுண்மை யியல்.

933. ஆண்டா னருளா லகங்கிளரப் பெற்றேஎக்
கீண்டியதென் னுண்மை யியல்.

934. மாட்சிசே ருண்மை மடுத்தேன் சொரூபவரு
ளாட்சியால் யானற் றகத்து.

(வெண்பா)

935. ஆடித் திரைக்க வருட்கடலா வென்னகத்திற்
கூடியவென் ஞண்டான் குணக்கடல்வாய்—ஆடித்
திளைத்தலாற் சித்தமலந் தீரத் தெளிந்தாங்
குளத்திலுற்ற துண்மை யுணர்வு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

936. தேகத் துவமதியாற் செத்தேன் பழிபாவ
மோகத் தொழுத்தையொடு மோகித் துடனுமைச்
சோகித் தொழிந்தநான் சுத்தமெய்ஞ் ஞானகுரு
யோகத் திறத்தால் உணர்வுபெற் றுய்ந்தேனே.

937. பாழிலே வீழ்ந்து பசாசப் பதைக்கலுற்ற
வேழையே னுள்ளத் திறைய ருளாற் பொங்கியது
பீழைதீர் சுத்தப் பிரம்ம சொரூபமா
வூழிதோ றூழி யுலப்பருதன் னுண்மையே.

938. கல்லாத மோகக் களிசே ரகங்காரப்
பொல்லாமை மாற்றித்தன் பொற்கழலுக் காண்டவனை
யல்லாத சற்றுமிவ் வல்லாத வென்னுண்மை
நல்லாங் கனுபவமா நண்ணிற் றருளாலே.

939. விண்மையே போன்ற வியாமோகக் கற்பனையு
டன்மி யமுங்கினேற் காண்டா னருட்டிறத்தாற்
றிண்மைசேர் மெய்ப்பதமாத் தேறக் கிடைத்ததுதன்
னுண்மைநிறை வான வுணர்வொளிசே ருள்ளமே.

940. எய்த்தொழிந்த வென்னை யிதயத் தகமுகமா
வுய்த்துநா னுரைென் றுசாவித்தோ னின்னருளால்
மெய்த்தன்மை யாக விளங்குவது வித்தகமா
வொத்தெங்கு முள்ளதோ ரொட்பநுட்ப வுண்மையே.

941. கலையார வாரக் கடையிலே சென்ற
மலைவான மோக மனக்கலக்க மற்றேன்;
அலையாத மோனமுற வாண்டா னருளால்
உலையாத வுண்மையுணர் வுள்ளஞ்சேர் வாலே.

942. அத்துவித மோன வருட்சிற் பரசொருப
வித்தகவாழ் வுள்ளம் விளையிலன்றிப் புத்திதேர்
புத்தகஞா னத்தாற் புலப்படா வுண்மையெனக்
கத்தனரு ளாலிநயத் தாயிற் றநுபவமே.

943. பட்டி மனத்தின் பராக்கறமெய்ஞ் ஞானவநட்
சிட்டனென் பாலருளிச் செய்தவிஞ் சைத்திறத்தால்
சுட்டுணர்வா மைம்புலத்தின் சோகமோ கங்கெடத்
[தன்
விட்டைசேர்ந் துண்மைநிலை நெஞ்சத் தொளிர்ந்
[ததே.

உஞ. சிற்பரம்

(குறள்)

944. செழித்து விளங்குசிவச் சிற்பரவாழ் வாகப்
பழுத்ததகத் தாண்டா னருள்.

945. அணவலா லாண்டா னருளொளியென் னுள்ளந்
துணர்வுருவே யாயிற் றுயிர்.

(வெண்பா)

946. பொருவறுசற் போதப் பொருளோ நா னைக்
குருவருளாற் பெற்ற குலாவால்—மருவியது
கற்பனை மோகக் கலக்கமறப் பொங்குசிவச்
சிற்பரவாழ் வான சிறப்பு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

947. அவிச்சைத் திறங்குலைய வாண்டா னருளா ற
சிவச்சிற் பரவுண்மை தேறத் தெளிந்தேன;
சுவச்சமாத் துன்று சொரூபமே யான
வவிர்ச்சியா லார்ந்ததுமோ னநுபவ வாழ்வே.

948. அற்புதமா வைகு மனந்த சிவாம்பதியிற்
புற்புதமே போலப் புலப்படவே தோன்றுலகக்
கற்பனையை மெய்யாக் கலங்குங்காற் கைவல்யச்
சிற்பரமா முண்மை திருவருளாற் பொங்கியதே.

949. ஊனவகப் பேயா வுருவெளித்தோற் றத்திலூன்
நினமுற்றே றுள்ளத் திறையருளாற் பொங்கியது;
ரானதுவாத் தூன்றுமெய்ஞ் ஞானமோ ரனுபவத்
தேனருவி யானசிவச் சிற்பரவாழ் வன்பெழவே.

950. மருவுசுபக் கைவல்ய மாட்சிசேர் உண்மைத்
திருவடியிற றன்மயமாச் சேர்த்தென்னை யாண்ட
குருரமணக் கோமான் குலவு சொரூபத்
திருவருளிற் சிற்பரமாஞ் சீர்மையுற் றேனே.

உசு. வாழ்வுப் பொலிவு

(குறள்)

951. பொன்மணிக ளெல்லாம் பொருளன்று வாண்டவன்
பொன்னருளால் வாழ்வுபொலிந் தேனே. [செம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

952. பின்னமற்ற சுத்தப் பிரம்மப் பிரானருளாற்
றன்னந் தனித்தபர தத்துவமா வென்சொருப
வன்னந் துலங்க வசிகரமோ ரனுபவம்
மன்னும் பரமசுப வாழ்வு மடுத்ததே.

குறிப்பு:—பிரம்மப் பிரான் — பிரம்ம சொரூபமான பிரான் அருளால் வாழ்வு மடுத்தது எனக் கூட்டுக.

953. மோன வுணர்வொளியா முற்றமுழுச் செப்பொருளே
யானெனதற் றுள்ள வியல்வடிவா வென்னகத்துத்
தானவிரப் பெற்றேன் சதாசா ரியனருளால்
மானவபி மான மயக்கச் செருக்ககன்றே.

954. புத்திக் கமுதமாப் பொங்குமியற் சிற்பரத்திற்
சித்தக் கலக்கமாஞ் சிந்தா குலங்கரக்க
அத்தன் கருணையா லார்ந்தமோ ரனுபவ
முத்திப் பெருக்கம் முழுமுதல்வாழ் வாவதே.

955. தன்னே ரிலாத சதாசா ரியரமணற்
கென்னைய முற்ற வியல்வித் தொழுகலால்
இன்று வகந்தை யிறக்க வியற்பரவாழ்
வன்று னருளா லகக்கிளரப் பொங்கியதே.

உஎ. மெய்ப்பதம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

956. புத்தியாற் றன்னைப் புறக்கணித்துக் கற்பனைவிட்
நத்தியே மோக நசைபட் டுழன்றநான்
அத்தியா சந்தீர நூல்விளக்கத் தாலறிந்தேன்
வித்தையா லன்றி விளங்கவொண்ணா மெய்ப்பதமே

957. வாடித் தவித்த வருத்தமொருங் கற்றொழியத்
தேடித்தன் னுள்ளே திருவருளின் செந்நெறியாற்
கூடிக் களித்துக் குலாவுவதுஞ் சிற்பதமே
பாடிப் பணிந்து பராவுவதுஞ் சிற்பதமே.

958. யானே யெனதே யெனுங்கலக்க மற்றொளிர்பெண்
ஞானானு பூதியா நன்மணியைவா னடானருளால்
ஆறு வியல்பா வகங்கிளரப் பொங்கியது
வாறு மலர்ந்தசுப வைகுந்த மாம்பதமே.

உஅ. பூரணம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

959. எல்லாமொன் றாக வியல்சிற் பரசொருப
நல்லா னருளொளியென் னுள்ளிதயஞ் சார்தலாற்
கல்லா மயக்கமெனக் கற்பனை பேரஞ்சேர்
பொல்லா வவித்தையறப் பொங்கியது பூரணமே.

உகூ. அதீதம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

960. சென்றஜுத்தூக் கற்பனையிற் சிரமிந்து போகாது
நன்றிறமே சார்ந்தேற்றத் தம்பிரா னின்னருளால்
மன்றலுற்ற வுள்ளத் தொளிவெளியா முண்மைநிலை
துன்றலுற்ற வாற்றாற் றுலங்கிற் றதீதமே.

௩௦. துரீயம்

(குறள்)

961 அரிய துரீயமென் றுண்டா னருளா
லெளிமையா வுற்ற தெனக்கு.

௧௧. அறிவு

(குறள்)

962. உகத்தலுற நாயேற் குடையா னருளா
லகத்தில் விளைந்த தறிவு.

963. அறிவே சொரூபமா வாண்டா னருளால்
அறிவா விளங்கிற் றகம்.

964. பிரானருளே யுள்ளத்திற் பேணலாற் பெற்றேன்
புராதனசற் போதப் பொருள்.

(வெண்பா)

965. அன்பு மறிவுமொருங் காண்டா னருளாற்பே
ரின்பமெழப் பொங்க வியல்பாக—முன்புநான்
கண்டறியா மோனக் கடவுட் பரபத்தி
மண்டுவதா நிற்கும் மனத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

966. வேடமே மெய்யா மருண்டேன் விசாரத்தால்
வேடத்தை முற்ற விலக்கி விடன்பரமா
நீடு சொரூப நிறைவாம் பரமார்த்தப்
பீடுறமெய்ஞ் ஞானமுறப் பெற்றே னருளாலே.

967. வெருளுற்ற நோக்கா வுருவெளித் தோற்றத்
திருள்வா தனையா லினைந்தேன் சொரூப
வருளா லகந்தெளிந்தாங் கற்புதமெய்ஞ் ஞானப்
பொருள்வாழ் வகண்டமாப் பொங்கலுற் றேனே.

௨௨. திடஞானம்

(குறள்)

968. கடவு ளருளாற் கலக்கமற்ற வுண்மைத்
திடவுணர்வு சேர்ந்தது சீர்த்து.

(வெண்பா)

969. நடக்க வொணாதமெய்ஞ் ஞானுறு புதி
இடைக்கணரு தென்று மியல்பா—நடக்கலகத்
தியானறிந்த மட்டி லிறைவன ருளன்றிமற்
றியான்புரிந்த தேது மிலை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

970. தானு வொளிர்சொருபன் றன்னருளால் என்னகத்தில்
யானு தரஞ்செய்ய வென்னின்வே றென்றுமில்லா
ஞானனு பூதியெனக் கானு வியல்பாக
மானுபி மான மயக்கமறப் பொங்கியதே.

971. அல்லா ணவப்பா ழகற்றியவாண் டானருளால்,
எல்லாமோர் தானு வியல்சொருபச் சிற்பரவாழ்
வல்லாத வெல்லா மலமரல்சேர் கற்பனையா
நல்லாங் கறிந்தடைந்தேன் ஞானனு பூதியே.

குறிப்பு :—ஆண்டானருளால் அறிந்தடைந்தேன்
எனக் கூட்டுக.

972. இபப்பான மோன வெழிற்சிற் பதத்துக்
கயலாக யாதோ ரவத்தையு மில்லா
நயமான வந்தமெய்ஞ் ஞானனு பூதி
அயரா தடைந்த தருட்டிறத் தாலே.

973. மிக்குயர்வே தாந்த விழுப்பொருளென் னுள்ளுணர்
[விற்
போக்குவர வற்றசிவ பூரணமாப் பொங்கருளால்
ஆக்கமுற்ற வுண்மைஞா னனுபவ வாழ்வெனது
நீக்கமற்ற சொந்த நிலையா வியன்றதே.

974. புண்ணியமோன் றற்றமனப் பொல்லாங்கை நல்லேன்
[போல்
எண்ணியுவந் தாண்ட விறையருளாற் பக்குவ
[மாய்க்
கண்ணியப்பே ரின்பக் கடவுள்வாழ் வாவகத்து
நண்ணியது நல்லசிவ ஞானனு பூதியே.

975. கல்வியி னுண்மை கருத்திற் பொருத்திலேன்
புல்லியமா மோகப் புலக்கலக்கம் பேர்ந்தொழிந்து
நல்லசிவ போகமெய்ஞ் ஞானனு பூதியுறச்
சொல்ல வொணாத சொருபவருள் கூட்டியதே.

976. தானேதா ளைசிவ தத்துவன்கூ றின்னருளால்
ஊனேநா ளுக வுழன்றவகட் பேய்க்கலக்கம்
போனேனுக் குள்ளுணர்வாய்ப் பொங்கிப் பொலிந்த
நானேநா ளுகமெய்ஞ் ஞானனு பூதியே. [நிலை

977. ஊன மனப்பா ழுநவொளித்தோற் றங்கரக்க
ஞான சொரூபகுரு நாதனரு ளாலெனக்கு
மோன வருள்வெளியே முத்தி சொரூபமாத்
தானவிர்மெய்ஞ் ஞான சமாதி தழைத்ததே.

கூ. சொருபாநுபூதி

(குறள்)

978. பொங்கு சொரூபானு பூதித் துலக்கமே
அங்கணனு வாண்டா னருள்.

979. ஆன்ம சொரூப வருளா லவிர்ந்ததகத்
தான்மசொரூ பானு பவம்.

980. அருளா லிதயத் தவிர்சொருப மோனப்
பொருளேநான் காணும் புலம்.

981. போதவடி வாஞ்சொம் பொருளாற்சிந் தாகுலப்பா
ழேதமறப் பெற்றே னினிது.

982. உகந்தேன் சொருப முளத்தே யருளா
லகந்தைமா மோக மகன்று.

983. ஆண்டா னருளே யமமேன் விழியாக
ஈண்டலாற் கண்டே னியல்.

984. அருள்வாழ்வு வாழப் பணிந்தா னருளாற்
பொருள்வாழ்வு பொங்கிற் றுளத்து.

(வெண்பா)

985. என்னைக் கலந்தபே ரின்ப விறைவனருள்
வன்னக் கனியொளியால் வாழ்கின்றேன்—என்ன
[தியான்
என்றுமயற் சிந்தை யிறந்தொழியச் சிற்பரமாந்
தன்னதியற் சீர்மை தழைத்து.

986. உருவெளியாத் தோன்று முடலுலக மெல்லாம்
தெரிவளவாஞ் சிந்மாத் திரமாக்—கருவருளால்
வெட்டவெளி யாக விளங்கும் பரசொருப
நிட்டையொளி பாய்ந்ததென் னெஞ்சு

987. பழமுதலா வென்னுட் பயில்சொருப தெய்வக்
கிழமையைநான் கெட்டேனை மறந்தேன்—பழமாத
[லாந்
தானேதா னகவொளிர் தன்னருளாற் பொய்ம்மயக்
தானேநா னானேன் சதிர்த்து. [மோய்ந்

988. உவாந்திமெய்ஞ் ஞான வுபேயோ னருளாற்
சிவாத்துவித மோனஞ் செழித்து—விவர்ந்தமாத்
தோன்ற வுலகு சொரூபத்தே யார்ந்ததெனக்
கான்றவனு பூதி யகத்து.

989. உடையா னருளா லுபசாந்த நீர்மை
யடைவா லடியே னகத்தே—உடலின்
மயல்சேர் முனைப்பற்ற வாழ்வே சொரூப
வியல்வாழ் வெனத்தெளிந் தேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

990. மோனநோக் கத்தா லுடலுலகப் பாழிருள்
தீனறு மென்னைத் தெருட்டியாண் டானருளால்
மோனநோக் கங்கிளர முளைத்தெழுந் தெளிதுய
வானத்தில் வானமா வைகியதென் மாட்சியே.

991. துளங்குமகங் காரமனைத் தூதற் றொழிய
வுளங்கலந்த வுண்மை யுடையா னருளாற்
கலக்கமில்லை வல்லியமெய்க் காட்சிசேர் கன்னந்
விளங்கியதென் சொந்த வியன்சொருப மானந்தமே.

992. முத்திநெறி யோர்ந்து முயன்றிடா தைம்புலப்பாழ்ம்
பித்த வுலகிலகப் பேயனைப் பேதுபட்டேற்
கத்த னருளா லகங்கிளரப் பொங்கியது
சுத்தவறி வான சொருபானு பூதியே.

993. தோளா முழுமணியாத் தோக்கசொரு பானுபவம்
மாளா வமுதவியல் வாழ்வாகப் பொங்கியது;
வாளா கழிந்தொழிந்த மத்தனே னுள்ளுணர்வு
டாளா வடியேனை யாண்டா னருளாலே.

994. தடையான பாசந் தகர்ந்தொழிய வுள்ளத்
துடையான பதமேயென் னுண்மையுரு வாகத்
தொடையான ஞான சொருபானு பூதி
யடையா நின் றய்ந்தே னருள்விளக்கத் தாலே.

995. சிவத்தைத மறைத்த செகக்கற் பனையா
மவத்தி லழுங்கினேனை; ஆண்டா னருளாற்
சுவத்துமா வுள்ள சொருபானு பூதித்
தவத்தனை நாளுந் தழைக்கவுற் றேனே.

996. உள்ளும் புறம்பு மொருங்கே வெளியாகக்
கள்ளமனம் போமாறக் காட்டித்தா னாண்டவன்
பிள்ளை யொருத்த பிரம்மசொரு பானுபவத் [பார்
தெள்ளமுது வெள்ளந் திளைந்துக் களித்தேனே.

997. இரண்டற வுள்ளத் தியற்சிற் பரமாத்
திரண்ட சொரூபச் செறிப்பதங் கண்டேன்,
மருண்டு கலங்கிய மத்தனை யாட்பக்
திருந்தொளிர் வற்ப விறையரு ளாலே.

998. ஒருபட்ட மோன வுணர்வால் உளந்தேற
நின்றதும் பேச்சற் றொடுங்கி நெஞ்சத் தொளிபொங்க
ஞான நான காரணக் கிடைத்து நல்லருளால்
தொன்றுகொட்ட சொந்த சொரூபவியல் வாழ்வுற்
[றே.

999. வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள் குலங் கல்வியென்னு
மத்த வுலகிற் பிறந்திறந் தெய்த்தொழிந்தேற்
குத்த னருளா லகங்கிளரப் பொங்கியது
சுத்த வொளிவெளியாத் தன்று சொரூபமே.

1000. ஞானக் கொழுந்தான நம்ப னடியேற்கு
மோனக் கலைபயிற்றி முன்னின் றருளலால்
ஞானச் செருக்கறவென் னுள்ளத்தே சுத்தவான்
வானப் பரசொரூப வாழ்வு விளங்கியதே.

கூச. பிரம்மாநுபூதி

(வெண்பா)

1001. பரமனரு ளாலே பரமானு பூதி
யருமையுடைத் தாக வடைந்தேன்—கருமகதி
காணே னினிநான் கலக்கமாம் பாசமனப்
பூணற் றெழுந்தது காண்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1002. வீணச் செருக்கன்பால் வித்தகசற் போதகுரு
மாணப் புரிந்தவிஞ்சை மாட்சியால் என்னகத்திற்
காணக் கிடைத்தவருட் காட்சியிலே யென்னுருவாப்
பேணக் கிடைத்தபெரும் பேறு பிரம்மமே.

1003. நம்பினர் தம்மை நலங்கிளர்சுத் தாத்துவிதச்
செம்பரமாக் காணும் பிரான்கூர் திருவருளால்
இம்பரும்ப ரெல்லா மிகப்பமனக் கற்பனையாச்
செம்பரவாழ் வான சிவானுபவஞ் சேர்ந்ததே.

1004. நாடலுற்ற ருள்ளத்து நானெனென் றேரியல்பாக்
கூடலுற்ற வுண்மைக் குலாவாம் புரணமே
நீடலுற்ற தென்னியல்பா நெஞ்சத்து நீடதுவென்
றேடனே னுக்கிசைத்த வெம்மா னருளாலே.

கூரு. கைவல்யம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1005. உள்ளந் தெளிந்தே னுணர்விற் கலக்கமற்றேன்
கள்ளமனக் கற்பனைதீர் கைவல்யங் கண்டுகொண்
தெள்ளியவாழ் வான சிவானுபவ மோனமா [டேன்,
வுள்ளமுறப் புக்க வுடையா னருளாலே.

1006. விண்டர்க்க வாத விதண்டையோர் யாராலுங்
காண்டற் கரியவருட் கைவல்யங் கண்டுகொண் டேன்
வேண்டற் குரிய விபூதிசேர் சிற்பரவாழ்
வீண்டக் கடைக்கணித்த வெம்மா னருளாலே.

1007. கற்பனைக் கண்டு கலங்கினே னுள்ளத்திற்
சிற்பரமா மோனத் திருவருளாற் பொங்கியது,
சொற்பதந்தீண் டாத சொரூபப் பரவெளியா
நிற்பதொரு கைவல்ய நிஷ்டானு பூதியே.

1008. வெள்ளமாப் பொங்கு விசுத்த சிவானந்தத்
தெள்ளமுத முண்டு திளைத்திடவென் னுள்ளத்திற்
கள்ளவெம் பாசமலைங் காண்டலரு கைவல்யம்
தெள்ளிதா வாண்டான் றிருவருளாற் பொங்கிற்றே.

1009. தள்ளவோ கொள்ளவோ தன்னின்மற் றென்றுமறத்
தள்ளியமெய்ஞ் ஞான சதாசா ரியனருளாற்
கள்ளமில்கை வல்யங் கருத்திலே சுத்தவருள்
வெள்ளவெளி யாக விரியக் கிளர்ந்ததே.

1010. மண்டு மயக்க வழக்கொழியக் காண்கிற்கும்
திண்டிறல்சேர் சுத்தவருட் சிற்சொருப சற்குருவால்
கண்டு களித்தமனக் கற்பனை பேதமற
வுண்டு திளைத்தே னொருமைசே ருண்மையே.

கூகூ. அத்துவித வாழ்வு

(வெண்பா)

1011. ஓர்துக் கமமற் றொழியத் திருவருட்சீ
ராதிக்கத் தின்கீ ழுடைதலால் — பேதக்
கலகமயல் வாழ்விற் கழன்று துரிய
நிலைவியல்வாழ் வோங்கிற் றென் னெஞ்சு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1012. சேர்த்துக்கொண் டாண்டசிவச் செம்பிரான் சிற்ப
[தத்தா
டார்த்தென்னை வைத்ததால் ஆசாடா சங்கழன்றேன்
ஓர்த்துணரத் தன்னின்மற் றொன்றுமிலா வத்துவி
சீர்த்தியில்வாழ் கின்றேன் சிவானுபவங் கூரவே [தச்

கூஎ. பரவெளி

(குறள்)

1013. குருவருளா லுள்ளத்திற் கூடியது சுத்தப்
பரவெளியா முண்மைப் பதம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1014. இற்றெனவொன் றோத விறைவனருட் சித்திரத்தால்
எற்றவோ பற்றவோ யாதுமே பேதமா
யற்றிரண் டற்றவியல் வாழ்வா மடுத்தநகத்
தற்றமற்ற சுத்த வருட்கே வலவெளியே.

குறிப்பு:—சித்திரத்தால் மடுத்தது எனக் கூட்டுக.

1015. ஆண்டான் சொரூபமன்றி யல்லா மவுனவுரை
யாண்டா னருளா லகங்கிளரப் பொங்கலால்
வேண்டார்வம் முற்ற விளைந்த வனுபூதி
ஆண்டான் சொரூப வருட்சிற் பரவெளியே.

1016. மைக்கலக்க மான மறைமையட்டாழ்ங் கற்பனையிற்
சிக்கலுற்றே னுக்குத் திருவருளின் சித்திரத்தாற்
பொக்க மயக்கமறப் பொங்கிய தூ மோனவெளி
தொக்க சொரூபத் துரியவெளி யாகுவே.

1017. உலகி லொருப்பட் டுழன்றநான் உண்மை
யிலைவுற்றே னுள்ளத் திறைய நளால் வஞ்சக்
கலகமனை மாயையிருள் கால்வாங்கி யோட
வலகிலா மோன வருள்வெளியோங் கிற்றே.

கூஅ. பரவொளி

(குறள்)

1018. நட்பப் பரமார்த்த நோக்கந் திருவருளால்
ஒட்பமா வுற்ற துளத்து.

(வெண்பா)

1019. எங்கு மிலாததோ ரின்பமிங் கிப்பொழுதே
பொங்கவகத் தாண்டருளு புங்கவன்செய்—துங்க
வளியா லடியேனுக் காயிற் றிதய
வெளியே விசுத்த வொளி.

குறிப்பு:—அளியால் வெளியே ஒளியாயிற்று எனக் கூட்டுக.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1020. பிளவரியா வத்துவிதப் பெட்பாற் சொரூப
வொளிவெளியா வுள்ளவென் னுண்மைப் பிரானைத்
தெளிவா வறிந்தேன் றிருவருளால் வஞ்சக்
களியனேன் யானெனும்பொய்க் கட்டனைத்தீர் வாலே.

1021. நன்றிசேர் ஞானகுரு நாதனருள் கூர்தலால்
அன்றினை ஞானவஞ்சே ராசாபா சத்தொடரை;
வென்றிசேர் வாழ்வு விளங்கவருட் சிற்பரத்தோ
டொன்றினேன் பேதங்குபர வுண்மையொளி ருடனே.

1022. இருளா மகந்தை யெழுச்சியால் உள்ளத்
தொளியாக வுள்ளதோ ருண்மையை முற் காணேன்.
வெளியாக வுள்ள விசுத்தத் துரிய
வொளியா லறிந்தேன் அகந்தை முனைப் பற்றே.

குறிப்பு:—அளியால் அற்று அறிந்தேன் என வினையும்.

௬௪. சிவ வாழ்வு

(குறள்)

1023. கூர்மையா லான்ம குருபிரான் சுந்தவருட்
சீர்மையால் வாழ்ந்தேன் சிவத்து.

1024. அருளா லறிந்துகொண் டேனைம் சொருபத்
தெருளான சுத்த சிவம்.

1025. தெளிந்தவருட் பெற்றியாற் சித்தஞ் சிவமா
வொளிர்ந்த தகந்தை யொழிந்து.

1026. தெளிந்தியல்சற் போத சிவானுபவ வாழ்வா
அனைந்தது நல் லாண்டா னருள்.

1027. அவஞான மோக மகன்றருளா லுற்றேன்
சிவஞான சித்தித் தெளிவு.

(வெண்பா)

1028. பழுத்த மனத்திற் பராற்பரமெய் யாகச்
செழித்து விளங்கு சிவத்தைப்—புழுத்தலைப்பன்
னியே னகத்துமெய்ஞ் ஞானனு பூதியா
ஏயே யிலக்கிற் றருள்.

1029. அறிவா விளங்கு மகண்டமா மோனச்
செறிவான சுத்த சிவத்தை—அறிவான
வாண்டா னருளா லகத்தி லடங்கவுறப்
பூண்டேன் பொலிவுபெற் றேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1030. வேண்டார்வம் முற்ற வினையாதேன் சாதனைபோற்
றீண்டாதேன் எந்நலமு மில்லாதேன் ஏதுவற்று
வாண்டா னருளா லகப்பா ழிருளினின்று
மீண்டே னறிவா விளங்கு சிவகதிக்கே.

குறிப்பு:—வேண்டார்வம் - அபேச்சை.

1031. இளிவரல்சே ரூத்தை யிழிசினேன் மோகக்
களியிலே யாழ்ந்த கசட்டு மனத்தேன்
ஒளிவெளியா வுள்ள வுடையா னருளாற்
றெளியலுற்றேன் சுத்த சிவக்கே வலமே.

1032. மித்தைசேர் மாயா விலாச வவந்தைகளற்
றெய்ந்தே யுழலா திதயத்தே சுத்தவருட்
சித்தியல்வா ழாகச் சிவானுபவஞ் சேர்த்தவண்டா
டந்தகநிற் கின்றே னருளா லடியேனே.

1033. ஆறப் பெரிய வருட்பிரா னின்னருளாற்
றேற்றக் கிடைத்தேன் சிவானுபவ மோனநிலை
சோற்றுத் துருத்தியே நாளுஞ் சுமந்துலகச்
சேற்றிற் கிடந்துழன்ற சீடச் சிறியேனே.

1034. மடம்படுபாழ் வஞ்ச மயக்க மனத்தா
லிடம்பையே நானென் றுடும்புபோற் பற்றி
யிடும்பையுற்ற நாயே னிறையருளா லார்ந்தேன்
திடப்படுமெய்ஞ் ஞானச் சிவானுபவ வாழ்வே.

1035. நீடுசேர் ஞானப் பிரானருளால் அங்கதுநின்
றாடுபே ராமெய் யுறையுளெனக் கெய்தியது,
நீடுபே ரின்ப நிலைக்களமா மோனவியல்
வீடுபே றாக விளங்கு சிவத்திலே.

குறிப்பு:-அங்கதுநின்று-சிவத்தினின்று, செய்யுளாதலிற்
சுட்டு முன்வந்தது.

1036. இளிசே ரகந்தை யிகத்தலான் மோன
வெளியே வடிவா விளங்குசிவம் பெற்றேன்
களிசேர்ந்த மோகமனக் கற்பனைதீ ருண்மைத்
தெளிவான சுத்தத் திருவருட்பேற் றாலே.

1037. அவத்தைமோ கத்தா லறிவு கலங்கி
அவத்தி லுழன்றநா ளுண்டா னதனால்
விவத்தைசே ருண்மை விளங்கலுற் றன்ற
சிவத்திலே வாழ்வு செழிக்கப்பெற் றேனே.

1038. உள்ள மறக்க வொருதை சொரூபவருள்
வெள்ள மெனக்குள் விளைதலால் யானெனும்பொய்க்
கள்ளமனம் டொன்றக் கரைந்தொழியச் சிற்பரமெய்த்
தெள்ளமுத மான சிவானுபவங் கூடியதே.

1039. மருவலுற்ற கற்பனை மாயா விலாசத்
தெருமரல்சேர் மோகச் செருக்கறச்செற் றுண்ட
குருவருளா லுள்ளங் குளாவியது சற்றுந்
திரிதரவில் லாதசிவச் செம்பொருளி லாண்டே

௰. பரமானேன்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1040. உருண்டமனக் கற்பனை மாயச் செருக்கால்
இரண்டுபடக் கண்ட வெலாமொன்றே யாகத்
திரண்டசுப போதத் திருவருளால் உள்ளத்
திருண்டலகப் பாழ்கெட் டியான்பரமா னேனே.

1041. அசுத்த மலத்தி லழுந்த வமிழ்ந்த
நிசித்தக் கடையனை னெஞ்சத் தருளால்
விசுத்தப் பரமா விளங்கியதென் னுண்மை
முசித்தொழிய நானென்னும் மோகப் பிசாசே.

1042. தேற்றக் கடவசிவச் சிற்பரமோ னநுபவப்
பேற்றிற் களித்தேன்; பிழைசேர் ப்ரமாதக்
கூற்றைக் கடந்தேன்; குருநாதன் கூரருளா
லாற்றப் பெரிய வகம்பரமாத தீர்ந்தேனே.

1043. செய்வகை தேராச் சிதடனே னுள்ளத்துத்
தெய்வ கதியாகச் சேர்ந்த திருவருளால்
உய்வகைதன் னைட்டநுட்ப வுண்மை யருவோடா
ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தே னரும்பரமே.

௪௧. பேரின்பம்

(குறள்)

1044. இறையருளா லெய்தியபே ரின்பமெனக் கென்றுங்
குறைவிலனு பூதிக் குவால்.
குறிப்பு:—குவால் – குவியல்.

1045. எம்மான் பதத்திலெனக் கீண்டியபே ரின்பவுணர்
வெம்மாவவ் வாண்டா னருள்.

1046. ஆக்கமா வாண்டா னருளா லகந்துலக்கிற்
றேக்கமில்பே ரின்ப வியல்.

(வெண்பா)

1047 உணர்வொளிசேர் வாழ்வென் னுடையா னருளாற்
புணர்தலாற் புந்திப் புலத்தே—உணர்வொளியாக்
குன்றாச் சொரூப சுகானுபவப் பேரமுது
மன்ற நிரம்பியதென் மாட்டு.

1048. அடையத் தருவதுதன் னன்பே யதுநா
னடையப்பெற் றேன்றன் னருளால்—தடையறுபல்
வன்பே சிவமா வவிர்தலா லின்பமய
நம்பனையே நானடைந் தேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1049. உன்னெக் குருகு முபாசனை யோகமின்றி
எண்ணப் படாதபே ரின்பப் பரவெளியை
நண்ணக் கிடைத்தேன்மெய்ஞ் ஞான சொரூபபா
வண்ணப் பரஞான வள்ள லருளாலே.

1050 பெருத்த முயற்சிசெய் பேரின்ப வாழ்வு
கருத்தனு வாண்டான் கருணையா லென்னுட்
பொருந்திய மோனனு பூதியாற் சும்மா
விருத்தலே யாக விளைந்த தியல்பே.

1051. ஞானப்பா ழான வுடல்வடிவாத் தன்னைமயங்
கீனப்பா ழான வியர்கையற வென்னகத்தில்
யானிப்போ தூற்ற விறையருளால் ஒட்பநுட்ப
வானப்பே ரின்ப வளவியல்வாழ் வுற்றதே.

௪௨. சாந்தி

(வெண்பா)

1052. உளத்துக் கதிபதியா வோங்குமென் னுண்டான்
விளைத்தசிவ போகவருள் வெள்ளம்—களைத்துக்
கடுங்குமகங் காரமயற் கற்பனையைச் செற்றுத்
துலங்குவது சாந்தி சுரந்து.

1053. உள்ளும் புறம்பொக்க வுண்மைஞா னானுபவ
வெள்ளம் பரக்க விளைதலால்—வெள்ளமாப்
பம்பிய சாந்திப் பனிமதியே யாயிற்று
வெம்பிறவிப் பாலை வெயில்.

1054. கள்ளமறக் கண்ட கருத்திற்பே ரின்பவருள்
வெள்ளமெழூப் பொங்கி விளைத்தலால்—துள்ளு
மகந்தைமனோ வேக மறக்கெட்ட சாந்தி
திகந்தமெலா மூருந் தெளிந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1055. இரங்கிநா னிவ்வுலகத் தேங்கி வருந்தா
தொருங்கு மனக்கவல்செற் றுள்ளொளியா னான்
பரங்கருணை யாலே பரமோப சாந்த [டான்
வரங்கெழுமெய் வைப்பெனக்கு வாய்க்கலுற் றேனே.

1056. இன்றி யமையா விறைவன் கருணையெனக்
கென்று மியல்பா விதயஞ் சுரத்தலால்
ஒன்றியபே ரின்ப வுணர்வான சாந்தியில்யான்
மன்றவாழ் கின்றேன் மனக்கலக்கஞ் சற்றுமற்றே.

1057. மைத்தவகங் கார மயக்கா லெதிர்புலத்தா
டெய்த்துழன் ற நாயேன் இறைவன்சூ ரின்னருளாற்
சித்தத்தி லன்றியருட் சிற்பரத்தில் யாதுமிலா றென்
றுய்த்துணர்ந்தாங் குள்ளத் துபசாந்தி யுற்றதே.

1058. சிவத்திலே யுண்மை தெளிந்தமெய்ஞ் ஞானத்
தவத்தரே சாந்தி தலைப்படு கிற்பார்
சுவத்தமா மோனத் துலக்கமார் சாந்தி
அவத்தனே ஞர்ந்தே னருட்டிறத் தாலே.

1059. மோகவகப் பேயை முடுக்கித் திருவருளால்
ஏகவியற் சீர்மை யிலக்குங் குருபரன்பால்
தேகமயற் பாசச் செருக்காகத் துன்றுமனே
வேகமறப் பொன்ற விளைந்ததுப சாந்தியே.

1060. ஒருத்தனு வுள்ளத் தொளிர்மெய் யுடையான்
குருத்துவ மான குலாச்சே ரருளால்
விருத்தமா மோக வியாகுலந் தீரத்
திருத்திசேர் வாழ்வு திளைக்கலுற் றேனே.

சுங. அமரத்துவம்

(வெண்பா)

1061. அளப்பிலா மோன வருட்பெருஞ் சோதி
திளைப்ப வெனக்கருள் செய்தான்—களைப்பற்
றமுத சொரூபஞா னுனுபவ வாழ்வால்
அமரநிலை கூடிற் றகத்து.

1062. நெருக்கடியி னின்றகல நீக்கி யெனைத்தன்
னருட்குடியா வாண்டா னருளாற்—செருக்குமகப்
பேய்முனைப்பின் பீடையறப் பேர்ந்தெனக்கு வாய்த
சேமநிலை யான சிறப்பு. [தியந்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1063. பிழையே பெரிதுடைய பேதையா மென்னை
விழைவா லுவந்து விரும்பித் தனக்கோ
ருழையனு வாண்ட வுடையா னருளா
லழியாத வுண்மைநிலை யார்தலுற் றேனே.

சச. முத்தி

(வெண்பா)

1064. உலைவிலா வுண்மை யுணர்வொளிசேர் பாதத்
தலைவனருட் பாங்காற் றழைத்தேன்—தொலைவிலா
மாட்சிசேர் சாந்தி மடுத்தலான் முத்தியுல
காட்சி யுறப்பெற் றகத்து.

1065. அகமதுவா வாண்டா னருளா லறிந்தேன்
அகமதுவே யாக வமைந்தேன்—அகமதுவே
யாகக் கிளரவ் வநுபவமே சுத்தசிவ
போகமா முத்திப் புணர்வு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1066. தானமோ வன்றித் தவமோ புரிந்திலா
யீனனே னுள்ளத் திறைவனருட் சீர்மையால்
ஊனமொன்று மற்ற வொளிவெளியாப் பொங்குசுப
மோனமார் கைவல்ய முத்திசித் தித்ததே.

1067. வேறொன்று மற்ற வெறுவெளியா வுள்ளத்தில்
வீறொன்று சுத்தவருள் வெற்றியால் யானடைந்தேன்
ஊறொன்று மற்ற வுதாரப் பரசிவமாத்
தேறொன்று மோனத் திகைப்பான முத்தியே.

சுசு. மோனம்

(குறள்)

1068. கலங்கலென்று மற்றவருட் கைவல்ய மோனம்
துலங்குவுற்ற தாண்டா னருள்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1069. வேதவே தாந்த விளக்கமா வுள்ளகுரு
பாதமே பாசப் படரகலக் கேவலசற்
போதமா வென்னுளத்திற் பொங்கலாற் பொங்கிடது
மோத சொரூபசிவ மோனநு பூதியே.

1070. மத்தமனோமயமா மாயக் கனவின்று
சுத்தமெய்ஞ் ஞான சொரூப குருவருளாற்
சித்தந் தெளிந்தேன் சிவானுபவ மோனமுற்றேன்
வித்தகமெய்ஞ் ஞான விலாசமசா வாழ்வுறவே.

குறிப்பு:—வாழ்வு விலாசமா(க) வுற என்க.

1071. மத்த மனக்கலக்கம் மாற்றியசற் போதவருள்
வித்தகத்தை யெண்ணியெண்ணி விம்மிதமிக் கூற [வெனக்
கெத்தனமில் லாதே யிறைவனருள் கூட்டியது
முத்தியுணர் வானசுப மோனநு பூதியே.

1072 துன்னியசற் போத சொரூப குருவருளாற்
பொன்னியலே யான பொலங்கலம்போற் சிற்பரமாந்
தன்னியலே யென்னியலாத் தத்துவஞா னங்கிளர
மன்னியமோ னானுபவ வாழ்வு தழைத்ததே.

1073. புத்திக் கலக்கமாம் பொல்லா வகந்தைதீர்
சுத்த வறிவுத் துலக்கமா மோனமே
அத்த னருளா லடைந்த பிரசாதப்
புத்தமுத வாழ்வுசிவ போகமாப் பொங்குவதே.

1074. என்புதசை யானவுடல் யானெனுமோ கக்கடும்பாழ்
வன்புசேர் துன்ப மனத்தால் வருந்துவேற்
கின்பவுணர் வாக விதயத் திறையருளால்
அன்புணர்வூற் றூனமோ னநுபவம் பொங்கியதே.

1075. தேனே யனைய சிவானுபவச் சீர்போக
நானு னெனவகத்து நள்ளலுற்ற நச்சவாருள்
வானக வெங்கதும் வளைத்ததால் வாய்த்தபெரு
மோனானு பூதியிலே முற்றியதென் னெஞ்சமுமே.

1076. நம்ப னளித்தமெய்ஞ் ஞான வநட்படையால்
பம்பியவெம் பாசவகப் பாழ்கடந்து மேய்பட்டேன்
உம்பரார் காணவொணா வொட்பஞ்சூர் வீட்டுலகச்
செம்பதமா மோனவியற் சீர்மை செழிக்கவே.

1077. தரமான பக்குவமோர் சற்றுமற்ற வீண்பா
மரனான நான்சொரூப மாட்சிபெற்று வாழ
வரஞான சித்தனருள் வண்மையால் உண்மைப்
பரமோனப் பார்வையொளி பற்றிற் றகத்தே.

1078. உருவாக நானென் றுதியா துடற்றி
உரமாக வுள்ளத் தொளிவெளியாத் துன்றும்
பரமான்ம ஞானப் பரமார்த்த மோனம்
திரமாக வாழ்விற் றிருவருள்கூட் டிற்றே.

1079. * மதுவறிவா முண்மை வடிவைமறந் துள்ளத்
ததுவிதுவா மன்னியம்போ லாய்ந்தேன்; அருளார்
பொதுவெளியா வுள்ளசிவ பூரணமே நானா
மதிதெளிய வுற்றதகம் மௌனவியல் வாழ்வே.

*மதுமறிவா முண்மை வடிவு—சச்சிதானந்த சொரூபம்.

1080 உளைந்து வருந்தியவென் னுட்கலக்கந் தீரத்
தெளிந்தபர மார்த்தத் திருவருளால் உள்ளத்
தளைந்தசிவ ஞானமோ டனுபவ வாழ்வா
விளைந்ததுபே ரின்பவியல் விட்டுணர்வு தானே.

1081. தெளிந்தமைந்த மோனந் திளைக்க வெனக்குள்
விளைந்த சொரூபவநுள் விந்தையா லுய்ந்தேன்,
உளைந்துலகப் பாழி லுடலபிமா னத்தால்
ஒளிந்துவருந் தூத்தையனச் சூனியப்பே யேனே

1082. பெட்டா ணருளாற் பெருகலுற்ற தள்ளத்திற்
கர்மா வொளிர் சொரூபத் தங்கமோ டனுபவம்,
விட்மா வருவா வியாமோகக் கற்பனையூ
டப்பா வழுங்கலுற்ற வாசா பிசாசனுக்கே.

14. ஞானமுறல்

(குறள்)

1083 யானெனதென் னின்ற வியாமோகக் கற்பனையாட்
போனதுமெய்ஞ் ஞானப் புலத்து.

1084. கற்பனையிற் பட்டுக் கலங்கிய நான் கற்பனையாச்
சிற்பரஞா னந்தெளிந் தேன்.

குறிப்பு:—கற்பனையாகக் கலங்கிய நான் கற்பனையாக ஒழிய.

1085. பரமான மோனவருட் பார்வையே நான
வுரமாக வூன்றிற் றுளத்த.

(வெண்பா)

1086. போந்து படாதவருட் போசப் பொலிவாக
விந்தையனு பூதி விளைதலாற்—சிந்தையியல்
சிற்பரமே யாகத் திளைத்துக் களிர்சுறு
வற்புதமா நின்ற தறிவு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1087. ஆணவமா மோக வகந்தைமுனைப் பற்றேழிய
மாணவிளங் கோட்பநட்ப வாலறிவா மோனமே
காண வொணுதவருட கைவல்யக் காட்சியென்பர்
நாணவெனை நக்கதுமெய்ஞ் ஞான வருட்பரமே.

1088. போதக் கழல்விளங்கப் புக்கவருட் புண்ணியனுற்
பேதக் கலக்கவகப் பேய் கரக்க வுள்ளத்து
மோதக் கடல்சுரக்கும் மோனுனு பூதியா
மேதக்க ஞான விபூதி விளைந்ததே.

15. போதமுறல்

(குறள்)

1089. பேதுகடிந் தாண்ட பிரான்சற் குருரமண
போதமே முத்திப் புலன்.

1090. தெள்ளியசற் போதவருட் செவ்வியெனக் கென்று
தொள்ளியன்பாற் கண்டே னுவந்து. [மகத்
குறிப்பு:—செவ்வி உண்டாகக் கண்டேன் என ஒரு
சொல் அவாய் நிலையால் வருவித்துக் கொள்க.

(வெண்பா)

1091. இரண்டற்ற மோன வியல்வாழ்க்கை யுள்ளாந்
திரண்டொளிர்வ தாகச் செழிப்பா—மருண்ட
வகந்தைமுனைப் பான வநாதிமயல் போக்கி
முகந்ததருட் போதவொளி மூண்டு.

16. அறிவு

(குறள்)

1092. அறிவினல் அந்த வறிவையே யன்றி
யறிகிலேன் மற்றோ ரயல்.

1093. அறிவிற் சிறந்த வருந்துணைவே றில்லை
அறிவையே பற்ற லறிவு.

1094. அறிவாக வுள்ளவெனக் கன்னியமொன் றில்லை
அறிவே யறிபடுமெல் லாம்.

குறிப்பு:—அறிபடுவனவே யன்றி அறிபவனும் அவ்வறிவுருவேயென்பது அறிவாக வுள்ள வெனக்கென்றதனுல் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. திரிபுடி பேத மனைத்தும் ஏக சின்மாத்திரம் என்பதாம்.

1095. அறிவான தன்னையே யன்றிமற் றொன்றை
யறியாது சுத்த வறிவு.

1096. இன்பமய வாழ்வா விதயத் தியல்வதுமெய்
யன்புமய மோன வறிவு.

1097. அறிவான வுண்மையா வாண்டவனை நானவ்
வறிவா லனுபவிக்கின் றேன்.

1098. அறிவன்றி யில்லை யகிலமென் றுள்ளத்
தறிவுதெளிந் தான்றமைந் தேன்.

1099. தெளிந்தமைந்த மோனவ நட் சித்தத் தனைந்த
தியற்பரவாழ் வூற்றுப் பெருக்கு.

1100 உண்டுண் டுறங்கினே னுள்ளுணர்விற் றெள்ளியத
கண்டுணர வொண்ணுக் கழல்.

1101. அறிவின் பயன்யா னடைந்தேன் இறைவனுக்கே
யாயினவாற் றுலவ் வறிவு.

1102. அறியா வறிவே பரமார்த்த மாக
வறிவு விளங்கிற் றகத்து.

1103. அறிவே சிவசொருப மாக விளங்கிற்
றறிவு தெளிந்தமைந் தாங்கு.

1104. அறிவு தெளிதலா லவ்வறிவே நானு
நிறைவு துலங்கிற்று நெஞ்சு.

1105. இதுவென் றதுவென் றியம்ப வொணுமெய்
யதுவா வலர்ந்த தறிவு.

(வெண்பா)

1106\. ஊனு ருயிரா ருணர்வா ருலகமார்
யானு றெனத்தேரா வென்னகத்தே—தானுக்
கலந்துநின்ற மோனவருட் காவலன்முன் முற்ற
வலர்ந்ததுமெய் யான வறிவு.

1107\. அறிவான ஞானநா கைவறிந் துண்மை
யுறவானேன் றன்னை யுளத்தே—உறவான
மெய்யன்பே யின்ப விளைவாக வாருயிரிற்
சைவந் தழைத்தது தான்.

1108\. அறிவே யடியேனுக் கன்புமய வாழ்வாம்
பிறவில்லை பேரின்பப் பெருக்காய்க்—குறிசேர்
கலக்கமா மோகக் கடும்பிறவித் துன்ப
முலக்கவொளிர் கின்ற துளத்து.

1109\. சுத்த வறிவே சொரூபமாக் காண்டலான்
மத்தமனச் சுட்டறிவு மாய்ந்ததே—பொய்த்தொழிலே
போன மனத்தாற் புழுக்கமாஞ் சிந்தைபறந்
தானளவிற் றன்பு தழைத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1110\. அறிவான தன்னை யகமுகமாட் டாழ்ந்தவ்
வறிவான சுத்த வருளா லறிந்தேன்;
மறதியா லுற்றமனோ மாய வகப்பே
யறிவான பேத மகன்றதுதன் மாட்டே.

1111\. அறிவிலே யந்த வறிவன்றி யில்லா
வறிவே சொரூப வருள்வடிவா முண்மை;
அறிவா மதையவ் வறிவா லறிந்தேற்
கறிவே யமுதவெளி யாகநிரம் பிற்றே.

1112\. அறிவால வென்னை யறிவான *யாதொன்
றறிவா முலகத் தறிவாற் றளைய
வறிவான முத்தி யறிவா லடைந்தேன்;
அறிவே யலாம லறிவின்வே றின்றே.

* யாதொன்று - அநிர்வசனீயமான ஏதோ ஒன்று, என்றது மாயையை.

17, சும்மா விருத்தல்

(குறள்)

1113. சும்மா விருந்து சுவானுபவந் துய்ப்பதே
அம்மா னருள்வாழ் வகத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1114. எம்மா னருளா லிதய நிரம்பலால்
எம்மா லியற்றவினி யாது மியல்வதன்று;
செம்மாண் பரம சிவானுபவத் தெண்கடலிற்
சும்மா வமிழ்ந்து சுகித்திருக் கின்றேமே.

குறிப்பு—நிறைகுடந்தான் நீர்கொளுமோ நிச்சயமா
மோன, முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்
வார்............"
—47 உடல் பொய்யுறவு – தாயுமானவர்.

1115. செம்மா ணடியே தியானித் தொழுகலுற்றேற்
கம்மா னருளா லகந்தைமுனைப் பற்றொழியச்
சும்மா விருத்தலே சுத்த சொரூபவருட்
பெம்மானைப் பூஜிக்கும் பெற்றியா முற்றிடதே.

குறிப்பு:—பாவ பலத்தினால் .... தத்துவ முந்திட
—உபதேசவுந்தியார்-9.

1116. உறக்க வொணுதவல் லூழின் வருந்தி
ஒழிக்க முபாய மென்னென்றோர் நதோர்ந்துணர்ந்
தொழிற்படவொண் ணதுடனச் சோர்வுற்றுச்
[சும்மா
விழிக்கலுற்ற வெல்லை விளங்கிநறேன் மெய்யே.

1117. ஊனென்று மோகவுணர் வோய்ந்தொழிய வுள்ளஉ
தானென்ற வொன்று தலைப்படலாற் றற்பரமா [த
யானென்ற வொன்றே யிலாதொளிர்சிற் பூரணதத்
யானியற்ற வேண்டுவதா யாதொன்று மேயரேமே.

1118. எண்ணமற்ற வுண்மை யியல்பான மோனவருள்
வண்ணமா வாழ்வு மலர்ந்து விளங்கலால்,
உண்ண வுடுத்த வுறங்கலே யன்றியென்னுற்
பண்ணவொன் று மில்லை பரமார்த்த சாதனையே.

1119. கற்பனை பாசபந்தக் கட்டறுத்த வாண்டவன்செம்
பொற்பதவாழ் வான்றவருட் பூரணமாப் பொங்கலாற்
றற்பலரு சுத்தசிவத் தற்பரயோ ஞனுபவ
நற்பயனுர் வுற்றேற்கு நண்ணவினி யாதுமின்றே.

1120. மத்தமனக் கற்பனையா மங்கமற் றெல்லாமே
சுத்தத் துரீய சொருபானு பூதியாம்
புத்தமுத வாழ்வு புணர்தலுற் றேனுக்குக்
கர்த்தவ் வியமாக் கடவதொன் றுங் காணேனே.

18. சொருபானுபவம்

(குறள்)

1121. சுத்தவறி வான சொருபானு பூதியாற்
பொய்த்ததகங் காரப் புலம்பு.

1122. தூணமா வுள்ள சொருபானு பூதியிலென்
வேணவா முற்றவிளைந் தேன்.

1123. காணவுற்ற சுத்தவருட் கைவல்ய பூமியிலென்
வேணவா முற்றலுற் றேன்.

1124. ஒருபடித்தா வுள்ளத் தொளிர்சொருபப் பார்வை
குருவருட்பே ரூர்ந்த குலா.

1125. எங்கெங்கு முள்ள வியற்சிற் பரநுட்பம்
பொங்கியதென் னுள்ளப் புலத்து.

1126. காண வொணுதசிவக் கைவல்ய வுண்மைநிலை
மாணவிளங் கிற்றென் மனத்து.

1127. சுத்தப் பரசிவமே சொந்த சொருபமாச்
சித்தத் தலர்ந்தது சீர்த்து.

1128. குணங்கடந்த சுத்தவருட் கோமான் சொரூப
வணங்கலந்த தென்புன் மனத்து.

1129. கண்டடைந்த வுண்மைக் கடவுளியற் கைவல்யம்
பண்டுதொட்ட வென்மெய் வடிவு.

1130. குருசிவமாக் கூர்த்தவருட் கொள்கையாற் கண்டேன்
பரசொரூப ஞானப் பயன்.

1131. நெஞ்சத் தறிவொளியா நின்றான் சொரூபத்திற்
கிஞ்சித்தும் காணேன் கிறி.

1132. வாழ்வா வொளிர்சொரூப மாட்சியா லற்றதகப்
பாழ்வா தனையின் படர்.

1133. நிராலம்ப மோன நிலையா விளங்கிற்
றொராளொருதன் னுண்மை யுணர்வு.

1134. நெஞ்சமே மோன நிலையா வியல்சொரூப
விஞ்சை விளங்கலுற் றேன்.

1135. நீக்கமற வெங்கு நிறைசொரூபச் சிற்பரமே
மோக்கமா முற்றிற் றுணர்வு.

1136. சொரூபமா வுண்மை துலங்கலால் வாழ்வில்
விரோதமொன் றுங் காணகில் லேன்.

1137. விளங்கிற்றென் னுண்மை விசுத்தப் பரத்திற்
களங்கமின் றாகக் கலந்து.

1138. நிதியா வுளது நிறைந்த சொரூப
மதுரா புரியின் வளம்.

1139. அறிவு தெளிந்தமைந்தாங் கான்ம சொரூப
நிறைவு துலங்கிற்று நெஞ்சு.

1140. தன்னியலே யென்னியலாத் தான்விளங்கக் காட்டிய
தன்னியலா மோனச் சதிர். [தோர்

குறிப்பு:—ஓர் தன் - ஏகான்ம சொரூபமான இறை
வனது.

1141. தோற்றமறை வற்ற சொருபப் பரமபதத்
தாற்றவிளங் குற்ற தறிவு.

1142. விளிதலில் லாத விசுத்தவியற் சித்தாத்
தெளிதலுற்றே னென்மெய்த் திறம்.

1143. தன்சொருப ஞான சமாதி யுணர்ச்சியெனக்
கன்புமய மாயிற் றகத்து.

1144. சிக்கெனவே தன்பாற் செறிந்தழுந்தற் றூரறிவிற்
பொய்க்கெனவே போலும் புலம்.

1145. துணையாக வுள்ள சொருபமே நானு
மணையாக வுற்ற தறிவு.

1146. எதுவுமே யானன் றெனத்தெரிந்தாங் கெவ்வெவ்
வெதுவுமே யானு யினேன்.

1147. பரசொருப மாகப் பயின்றவருட் பார்வை
உரவொளியா வுற்ற துளத்து.

1148 அளத்தலரு மோன வருள்வெளியா வைதூய்
உளத்தியல்பா வூன்று முணர்வு.

1149. வித்தகவாழ் வாக விளங்குவதென் னுள்ளத்தில்
ஒத்தசம நோக்க வுணர்வு.

(வெண்பா)

1150. அறிவொளியா வோங்கு மனந்தசிவ சத்திச்
செறிவுளமா மோனகுரு தேவன்—குறிகுணந்தீர்
சுத்தவருட் கேவலமாத் துன்று நிறை வென்னரு
தத்துவமாக் கண்டேன் சதிர்த்து. [மைத்

குறிப்பு:—சத்திச் செறிவான மோனமே தன்னுள்ள
மான; நிறைவே என்னருமைத்தத்துவமாக.

1151. சிவமாத் தெளிந்தவருட் சித்தோப சாந்தத்
தவமேவாழ் வாகவகஞ் சார்வால்—அவமா
மனக்கவல்சேர் சொப்பனமா மாயப் பிறப்பற்
றினிக்கலந்த துண்மை யியல்.

குறிப்பு:—இனி - இப்பொழுது.

1152. பேதமறு மோனம் பிறங்கலாற் கேவலசற்
போதவியல் பானவ நட் செம்புலமா—ஏதமனச்
சுட்டறிவா(ய்) மோகச் சுழற்சியற்ற தற்பரமா
ஒட்டியதென் னுண்மை யுரு.

1153. செறிப்பதா முண்மைத் தெரிவான மோன
விழுப்பமிலை சாந்த விளைவால்—விழுப்பதப்பே
ரின்பவெளி தானே யெமது சொரூபமா
வன்புவளர் வுற்ற தகத்து.

1154. மிக்க சொரூபமதுள் மேவாமை யாம்புலத்துஞ்
சொக்கபிற வாகச மானந்திடவே—சிக்கெனவென்
னுள்ளே சொரூப வொளிப்பிழம்பாத் றூன்றுசிவ
வெள்ளங் கிளர்ந்ததுமேன் மேல்.

1155. வண்மைசேர் சாந்தி வளர்சுக வாழ்வினைத்
தண்மை நலேய்பட் டொளிர்தலால்—உண்மயல்சேர்
பேதக் கனவாய்ப் பிறைதீர் சொரூபவருட்
போதமய மாமென் புலம்.

1156. அறிவே யெலாமா வறிந்தநா னந்த
வறிவேகா னாக வமைந்தே—அறிவிற்
பிறிதொன்று மில்லைப் பிரம்ம சொரூப
வுறவொன்றி நின்றே னுளத்து.

1157. வாழ்வில் கலந்தவர்தன் வல்லாற் பரான்சொருப
வாழ்வே யெனக்குரிய வாழ்வாகக்—காழ்வளர்சாந்
தானுவ மோன மலர்ந்து விளங்கலால்
வானளவிற் றென்சொருப மாண்பு.

1158. தெரிய வரிய சிவனிவ் வடியேற்
குரிய சொரூபமா வோர்ந்தேன்—துரியவியற்
சோதியா மான்ம சொரூப னகம்புத்திக்
காதியாத் தானொளிர்கின் றான்.

1159. சுட்டறிவுக் கேதுவாத் தூன்று மகந்தையறக்
கெட்டொழிய வென்னுட் கிளர்சொருபம்—கெட்ட
[மலட்
டாழிருளுக் கப்பாற் பராற்பரமாத் தூன்றுமியற்
காழுறுசத்* தான சிவம்.

* சத்தான – சத்தாமாத்திரமான, உண்மையளவான.

1160. முனைக்கு மகந்தை முனைப்பற் றெழிந்து
தனைக்குறவு பூண்டு தழைக்க—எனக்குத்
துணையாக நின்ற சொருபமே மோன
வணையாக நின்ற தறிவு.

1161. பதித்தற் கறியவுயர் மாட்சிசே ருண்மைப்
பதத்திற் கருத்தைப் பதித்தேன்—மதர்த்தியல்சற்
போத சொருபவருட் பூரணத்திற் சிந்தையற
வாதனையற் றேய்ந்தது மன்.

குறிப்பு:—போத சொருப வருட் பூரணமே உண்மைப்
பதமாக உணரத்தக்கதாம்.

1162. ஒருமையமா மோன வுணர்வொளிசேர் சாந்தப்
பெருமையிலே யென்சொருபம் பெற்றேன்—கருமமும்
ஆணவமா மோக வகப்பேய்க்கூத் தாட்டமறக்[சேர்
காணருமெய்க் காட்சி கலந்து.

1163. நிக்கமற நிற்பதென் னெஞ்சத்தே யொன்றேடுந்
தாக்கற் றொளிர்பரமாந் தன்சொருபம்—மோக்கமென்
றோதப் பெறுவதவ் வுண்மையள வாகவொளிர்
போதப் புலத்தின் பொலிவு.

1164. யானென தெல்லா மிறைவனருட் செம்பதத்தே
தான்றன தாகத் தழைத்தலால்—யானடைந்தேன்
சித்தக் கலக்கமறு சிற்சொரு பானுபவப்
புத்தமுத போகப் பொலிவு.

1165. மாயப் பகையான வஞ்சவகப் பேய்கரப்பத்
தேசப் பிழம்பான சித்தகமாய்ப்—பாசமறக்
கெட்டொழிய ஞானங் கிளர்தலாற் றன்சொருபம்
பெட்டொழுகப் பெற்றேன் மகிழ்ந்து.

1166. யாதொன் றிதயத் தியல்பா விளங்குந்தன்
மீதன்பு பொங்கவருள் வெற்றியால்—சூதொன்
றகந்தையறப் பெற்றார்க் கடியே னதனை
முகந்தேன் முனைப்பற் றொழிந்து.

குறிப்பு:—பெற்றார்க்கு விளங்கும் எனக் கூட்டுக.

1167. பற்றுசிவ போதவருட் பார்வையாற் பற்றுக்கோ
டற்றொழிய மோக வகந்தைமதி—உற்றதெனக்
கன்புசிவ மான வகண்டசொரு பானுபவம்
துன்பவின்ப தொந்தந் தொலைந்து.

1168. அதிசூக் குமமா வவிர்பதந்தே நானென்
மதிசூக் குமமா மடுத்தேன்—மதியாற்
றெரியக் கிடந்த திரிபுடிபோ யொன்றா
விரியக் கிளர்ந்ததுதன் மெய்.

1169. உணர்வே சொரூபமா வுள்ளேன் சொரூப
வுணர்வா லயாபுலமொன் றோரேன்—உணர்வை
உடலொடுசம் பந்தித் துழலுமகங் கார
மடமன்றோ மாய வுலகு.

1170. ஞான வகந்தை யொழிதலா லென்சொரூபம்
மோனவெளி யாக முடிந்ததே—ஈன
விளிவரல்சேர் சிந்தையெனக் கில்லேன் சொரூப
வொளிவரலா லென்ற னுளத்து.

1171. சுவத்தமா வுள்ள சொரூபானு பூதித்
தவத்திலே மோனந் தரித்தேன்—விவர்த்தமாம்
இவ்வுலக வாழ்வி லியற்றினுமென் னென்னவெனக்
கவ்வியல்பு மாறா தகத்து.

1172. ஒருமை யுணர்ச்சியா லுண்மைசேர் மோனப்
பெருமையென் னுட்பொலியப் பெற்றேன்—இருமை
பேதமறப் பொங்கும் பிரம்ம சொரூபானு [சேர்
பூதியியல் பாகப் புணர்ந்து.

1173. உள்ளவொன்றே மோன வொருமைசே ருள்ளுணர்வால்
கள்ளமறு மாயையறக் கண்டடைந்தேன்—விள்ளா
வருட்சிற் பரமென் னகவுருவே யான
தெருட்சித் திறத்திற் செறிந்து.

குறிப்பு:—உள்ளுணர்வால் மாயை யறக் கண்டு, தெருட்சித் திறத்திற் செறிந்தமைந்தேன் எனக் கூட்டுக.

1174. அகத்தடங்க லுற்ற வருள்விருத்தி யாலே
சுகத்துலங்கு கேவலமெய்த் தன்மை—அகத்துருவா
நிற்றலா லான்ற நிறைவா மனுபூதி
உற்றதியல் பாக வுளத்து.

1175. காணு மனோமயமாங் காட்சியன்று பேருமே
பேணுமகங் காரவுருப் பேர்ந்ததால்—வேணவா
வானவருள் வேட்கை யதிசார்ந்த பாவொளிர்சிற்
பானசொரு பானு பவம்.

1176. தோன்றுதொட்ட மோகமனச் சுட்டுணர்வாம் போத
வொன்றுபட்ட யோக வுணர்விலே—குன்றிலிட்ட [டீப
நிபமே போலத் திகழ்சொருபம் பூரணமெய்த்
தாபரமா மன்னுந் தழைத்து.

1177. தன்னையலால் வேறொருமெய்த் தத்துவமுண் டாக [மனத்
துன்னவொண்ணு மோன வொருமையிலே—என்னியல்
சேர்ந்தே னனுபவமா வுள்ளத்திற் பேருமறத்[வோய
தீர்ந்தேன்யா னென்னுஞ் செருக்கு.

1178. வேறுபா டற்று விளங்கு சொருபமே
ஊறுபா டற்றவென் னுண்மையாத்—தேறவொன்
மாயா விகார மயக்கமறப் பொங்குசுப
நேயானு பூதிநிறைந் தேன்.

1179. புத்திக் கலக்கமறப் போக்கு சொருபவருள்
வித்தை விளங்க விளைதலால்—சித்தப்
புழுக்கமறப் பொங்குசிவ போகமார் சாந்தி
செழிக்கத் திளைத்தே னுளத்து.

1180. மன்ற விளங்கியசீர் மங்கலவாழ் வென்னுளத்துந்
துன்றுபரஞ் சோதி சொரூபமே—என்றுமொனக்
கன்புதான ருத வருட்பரமாஞ் சிற்பதட்பே
ரின்பவடி வான வியல்.

1181. தானேதா னாகத் தலைப்பட் டொளிர்சொருப
தானேதா னான மெய்ஞ் ஞானவொளி—மாலை
முதலாய பேதமற முற்றும் விழுங்கி
யதனு லதீதமா னேன்.

1182. அகத்தி லனைந்த வனுபூதி யாலே
பகத்தும் பரந்துமெனக் கெல்லாம்—பகர்தா
விரிந்த சொரூப விபூதியாய் மோனம்
பரந்ததியல் பாகப் பழுத்து.

1183. ஞானப் பரசொருப நாட்டத்தால் என்னைகப்பா
லூனப் பசையறுபே ருள்ளுணர்வால்—ஈனக்
கலக்கச் சுழற்சிசேர் காம மயக்க
வலக்கணறப் பெற்றே னகத்து.

1184. விந்தைசுயிலே மிக்கபெரு விந்தைய. மோனவருள்
விந்தைசுயென் னுள்ளே விளங்கலாற்—செஞ்செயே
தாககற் றுளிர்சொருபத் தத்துவமே புத்தசமாய்
நோக்கலுற்றே னுண்மை நுனித்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1185. தேட வொணுமெய்த் திரவியமாஞ் சிற்பதத்து
நீடியபே ரின்ப நிலையான சொந்தவியல்
வீடுபே றுக விளங்குவது சிச்சடத்தை
யூடுருவி யுள்ளத் தொளிர்சொருப நோக்கமே.

1186. மட்கவோ வன்றி யறக்கவோ பாசத்தாற்
றட்கவோ மற்றொன்றாற் றாக்கவோ சற்றுமொண்ணாப்
புட்கலமாங் கேவலசற் போத சொரூபமே
நட்கலுறு மோன நயப்பாக வுள்ளதே.

1187. அவத்தமகற் றுண்டா னருளால் உலகு
விவர்த்தமே யாக விளங்கலால் என்னுட்
சுவத்தமா வுள்ள சொருபானு பூதி
சிவத்துவவாழ் வாகத் தெளிந்தடைந் தேனே.

1188. மூடுமோ கப்பாழ்ம் முனைப்பற்ற மோனவியல்
விடுபேற் றுண்மை விளக்கமாச் சற்றுமுளத்
நாடுபே ராம லொளிர்சொருபச் சிற்பதமே
பீடுசேர் சுத்தப் பிரம்மபத மானதே.

1189. உண்மைத் துலங்கமா வுள்ளத் தொளிர்சொருப
வண்மையே யன்றிமற்றோர் வண்மைநான் கண்டிலேன்
விண்மையே போன்ற வெறுங்கற் பிதமாக [மேவி
வுண்மையலாற் றேன்று முலகப் புலன்களிலே.

1190. முழுமுதல்வாழ் வானசிவ மோனனு பூதி
நடுவா திதயத்து நன்னலாற் கண்டேன்
எழுவா யிறுவா யிலாதொளிரென் மெய்யே
எழுதா மறையி னிலக்கியமா மென்றே.

1191. வெளியா விளங்குறுமெய் வித்தகன்பால் வஞ்சக்
களிசேருன் மத்தவகங் காரங் கரக்கத்
தெளிவா வொளிர்சொருபச் சிற்பதவாழ் வுள்ளாச்
நளிவா லகன்பரமே யாயிற் றகமே.

1192. வெளியாக வுண்மை விளங்கலுற் றேனுக்
கொளியாக வுற்ற துடையா னருளே
தெளிவான மோனத் திறத்தா லறிந்தேன்
எளியேன் சொருப மிறைசொருப மென்றே.

1193. அவமான மோக வகப்பேய் கரக்கச்
சிவமே சொருபமாத் தேறத் தெளிந்தாங்
கவரோ கணமேபற் றுரோ கணமே
தவறுன மாயமாத் தப்பின தாமே.

1194 முனைந்த வகந்தை முடிச்சறக் கண்ட
வனந்த சொருப வருட்சிற் பதத்திற்
கனிந்தமெய் யன்பாற் கலிதீர்ந் தொழிய
மனந்தெளி வுற்று மலிந்தது மாண்பே.

1195. அறிவியல்வாழ் வாக வகத்தில் விளங்கும்
நிறைவெளியே நான்கண்ட னேய சொருபம்
மறவிசே ருன மயக்க வகந்தைத்
துறவிலே துன்று துரீயப் பதமே.

1196. ஏக்கறவு சேர்ந்தயா னென்னுமுனைப் பற்றொழியத்
தாக்குபர மோன சதாசிவமா வென்னகத்து
நீக்கமற நின்றொளிர்மெய்ஞ் ஞேய சொரூபமே
நோக்கமா நோக்கியது நுட்பவொட்ப விட்புலமே.

1197. அருளிற் கரைந்தமெய் யன்பு மனத்தால்
இருளற் றெழுந்த விதய வெளிக்கட்
பொருவில் சொரூபப் புரணனு பூதி
மருவிச் சிதாகாச மாட்சிபெற் றேனே.

1198. கொந்துமா சாபாசக் கொந்தளிப்பா(ம்) மோகவகச்
சிந்தைக் கலக்கமறச் சித்தந் தெளிதலாற்
சொந்தவியல் பான சொரூபமுள்ள துள்ளபடி
விந்தைசேர் சுத்த வெளியா விளங்கியதே.

1199. களங்கமா மோகமனக் கற்பனைதீர் உண்மை
வளங்குலவு சுத்தவருள் வைப்பா வகத்தில்
விளங்குசிவ ஞான விழுப்பதமே சற்றுந்
துலங்கலரு சொந்த சொரூபவியல் *பாய்த்தே.

* ஆய்த்து - ஆயிற்று.

1200. தெளிவா விளங்கத் திகழ்த்தே னகத்தில்
வெளியாக வுள்ள விசுத்த சொரூபம்;
ஒளிசேர் சொரூப வுணர்வால்யா னேரேன்
களிசே ரகந்தைமனக் காரா ணவமே.

19. உன்மனீபாவ முறல்

(வெண்பா)

1201. பரம சிவத்திற் படிந்த மனத்தாற்
றருமா தருமந் தணந்தேன்—ஒருமையாந்
தன்மையிலே பன்மை தனழத்தொளிரத் தன்மயமா
வுன்மனீ பாவமுற் றேன்.

20. விசாரமும் விளைவும்

(குறள்)

1202. கூடநிழற்கோ வாகக் குலவலுற்றேன் உள்ளத்
தடையலால் வந்தவழி யாய்ந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1203. மூலைக்கலுற்ற நானென்னும் போகப் பசாச
மனக்கற் பனையறவே மாற்று முசாவாற்
றனிக்கே வலசொரூபத் தன்மைசார்ந் தேனுக்
கினிக்கலக்க மின்று வியல்வதுபே ரின்பே.

1204. இறவா நிலையடைந்தேன் யானென்ற றன்னந்
தறிவாக வென்னை நா னைந்தறிந்த வாற்றுற்
பிறவா விறவாமெய்ப் பெற்றிசே ரந்தச்
செறிவான சுத்த சிவர்நிற் கலந்தே.

குறிப்பு:—அந்தச்செறிவு – அறிவுச்செறிவு;
பிரஜ்ஞான கனம்.

1205. தற்பரமா முண்மை தலைப்படுமா றுய்ந்தாய்ந்து
சிற்பரமா வுள்ள சிவன்கழலே தேர்ந்ததனுற்
கற்பனைதீர் சுத்தவருட் கைவல்ய மாண்பான
பொற்பதமென் னுள்ளுணர்விற் பூமாவாப் பொங்கி
[யதே.

1206. பொய்த்தத் தூவக்களிலே புக்கழுந்தி நானெனதென்
றெய்த்துக் கலங்கியநான் யானுரென் றுராய்ந்து
சுத்தசச் சித்தாத் துளங்குசொரூ பானுபவ
சித்தசுத்தாற் கைவல்ய வீடடைந்தேன் மித்தையற்றே.

1. இதயம்

(குறள்)

1207. தோன்றுபல பேதத் துயக்கற் றொழியவகத்
தூன்றியதோ ருண்மை யொளி.

1208. கள்ளமனக் கற்பனைதீர் கைவல்யக் காட்சியால்
உள்ளமே யாயிற் றுணர்வு.

1209. உண்மைத் திறந்தெளிந்த வுள்ளமவ் வுண்மையே
யாக வலர்வுற் றது.

(வெண்பா)

1210. மோனமே கைவல்ய முத்திப் பரசுகபா
யானடைந்த வாழ்வா மிதயமே - ஊனமில்சச்
சிற்பரமா வோங்குசிவத் தேஜோ மயலோகம்
மைப்பகபா சங்கடந்த வைப்பு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1211. சுத்தப் பரசிவமாத் தூன்று சொரூபவருள்
வித்தகமெய்ஞ் ஞான விபூதியா வேதாந்த
மெய்த்தவமாம் வானந்த வெள்ளமா உள்ளமே
நித்தியமா முத்தி நிலையாக விஞ்சியதே.

1212. உள்ளதே வாழ்வா வுவத்தலுற்ற வென்னுணர்வூ
டுள்ளதே யன்றிமற் றொன்றுங் கலத்தலில்லை;
தெள்ளிதா வுள்ளசிவச் சிற்பரமோ னநுபவ
வெள்ளமே யாக விளைந்ததென் னுள்ளமே.

1213. துள்ளு மகந்தைமனச் சுட்டற் றொழிதலால்
உள்ள வொன்றாத வொருநமையுணர் வூறவருள்
வெள்ளவொளி யாக விளைந்த சதாசிவமென்
னுள்ளமே யாக வொளிர்தலுறப் பெற்றதே.

1214. எள்ளளவுங் கள்ள மிலேனுக வென்னகத்துத்
தெள்ளியதோ ருள்ளமாச் சேர்ந்தபிரான் மாட்டே
தள்ள வொண்ணாத சதாசிவசாந் தானுடவ [னக்குத
வெள்ளமே யாக விளைந்ததுகா னுள்ளமே.

குறிப்பு:—ஆனந்த வெள்ளமா வுள்ளமா யினையே.
(சேந்தனா

1215. சுத்தத் துரீய சொரூபப் பரசிவத்திற்
செத்த மனத்தாற் செழிக்கநான் வாழ்கின்றேன்;
நித்தமா வுள்ள நிரதிசயா னந்தசுப
வித்தகவாழ் வாக விளங்கியதென் னுள்ளமே.

1216. மனவடிவே யாக மனத்தில் விளங்குந்
தனதடியே மிக்கபரந் தாமமாத் தங்க,
நினைவுமற வற்றொழிய நீடுவநேர் சுத்த
நனவொளியே யுள்ளமா நண்ணலுற்ற வாறே.

1217. ஈன வகந்தை யெழாது நசித்தொழிந்த
மோனவுணர் வேசொருப முத்தியா வுள்ளொளிர்
ஞானமுற் றேற்ககமே நல்ல சிவசொருப [மெய்ச்
வானமா வெங்கு,மென்றும் மன்னியதோன் றுகவே.

1218. என்றுமொன் றன வியற்சிற் பரவுண்மை
மன்றவிளங் குற்ற மனத்தால், விகற்பமறத்
துன்றுசொரு பானுபவச் சூழலா மெய்யிதயம்
வென்றிசேர் கைவல்ய வீடா வியன்றதே.

1219. உள்ளுணர்விற் றெள்ளிதா வுண்மை விளங்கலாற்
கள்ளவுணர் வான கலக்கங் கழன்றொழிய
உள்ளமே யாக வொளிர்சொருப மாட்சியுற்றேன்
வெள்ளவெளி யான விசுத்தப் பரசிவத்தே.

1220. வீடுபே றாக விளங்கு சொரூபவருட்
பீடுசேர் ஞானத்தாற் பேயா ணவங்குலைய
நீடுயர்பே ரின்ப நிலையமா மோனவெளி
யூடுருவி யுள்ளத் துளமேயா வைகியதே.

1221. துலங்க விளங்கு துரீய சொரூபப்
புலங்கிளர்மெய்ஞ் ஞானனு பூதிசே ருள்ளம்
வளங்கிளர்பே ரின்பவருள் வைப்பான மோன
நிலங்கலந்து தன்னியல்பா நீடிற் றினிதே.

1222. இருளியல்சே ராமெய் யிதயமே சுத்தத்
தெருளியல்பா வோங்குசிவச் செம்பதமாத் தேர்ந்
அருளையே நம்பியவென் னுகத் தகச்செம் [தேன்
பொருளியல்பாய்ப் பொங்கிப் பொலிந்தவத னாலே.

1223. விரிசகமாந் தன்றுமன வாசனு *வீசத்
துரிசகல்சுத் தான்ம சொரூப வொளிசேர்
அரசிருக்கை யாக வடைந்தவகம் பாரப்
பரசிவக்கை வல்லியமாப் பற்றியதென் பாலே.
*வீசம் – பீஜம், வித்து.

1224. அலக்க ணுறும்பா முகந்தை யனப்புன்
கலக்கமறக் கண்டவருட் கைவல்ய வுண்மைத்
துலக்கமார் சொந்த சொரூபானு பூதிக்
கிலக்கமாத் தூன்றிற் றிதயத் தலமே.

1225. தனைத்தவிர்த்தொன் றின்றியெலாந் தன்மயமாப் [பொங்கத்
தனித்தொளிர்சுத் தாத்துவிதத் தற்பரமோ னத்தால்,
மனத்தைக் கடந்த மகத்துவஞ்சே ருண்மை
இணைத்தென நான் கண்டேன் இதயவெளி தானே.

1226. வெருவர லற்று விளங்குமோ னத்தாற்
றிருவருள் வாழ்வாத் தெளிந்தவென் சித்தத்
தொருகுறை யற்றொளி ருண்மையா லுள்ளம்
பரவெளி யாகப் பரந்துமுற் றிற்றே.

1227. பிறிவற் றொளிர்சற் பிரம்மமன்றி யுள்ளத்
துறவொன் றுந் தோன்று வொளிவெளியா வுள்ளேன்
வெறியற் றகந்தை விசைத்து நா னென்று
பொறியொன் றி லன்றிப் புலமில்லை யன்றே.

1228. திண்மைசேர் மோகச் செருக்கறச்செற் றுண்டவனுற்
றெண்மைசேர் சுத்த சிவானுபவச் சீர்மைபெற
வண்மைசேர் கைவல்ய வைப்பா வியல்வதெனக்
குண்மை யுணர்வா வொளிர்மெய் யிதயமே.
குறிப்பு:—ஆண்டவனுல் இயல்வது என விசையும்.

1229. துன்பான மோகத் துயர்கெடக்கண் ணேக்குருமெய்
யன்பான சுத்த வறிவே சொரூபமா
என்பா லெழுந்தருளி யேற்றுன் றிருவடிப்பே
றின்பா மியன்றதாக் கண்டே னிதயமே.

1230. வெளியா விளங்கு விசுத்த சொரூப
வொளியே பாமார்த்த வுள்ளமாய் மோகக்
களிசே ரகந்தைமனக் கற்பனை நீ ருண்மைத்
தெளிவான வாழ்வாத் திகழ்கிற்ப தாமே.

1231. வெருக்கொளா வாறு வியாமோகஞ் செற்ற
குருக்களா லென்னுட் குகையொன்று கண்டேன்;
அரக்க வகப்பே யகன்றொழிய நானங்
கிருக்கலுற்றேன் மோன வியற்பரமாத் தானே.

1232. நுண்மைசேர் கூரியகண் ணேக்காலென் னூடுருவித்
திண்மைசேர் மோகவகச் சிச்சடஞ்செற் றுண்டவ
உண்மைப் பதமா வொளிர்ந்ததென் னுயிர்க்கு [ளுவ்
வண்மைசேர் சுத்தவருள் வைப்பா மிதயமே.

1233. ஒள்ளியா ஞன வொருவனருட் பார்வையெனக்
குள்ளுருவப் பற்றறா வூத்தைமலப் பாழிருள்போய்க்
கள்ளமனக் கற்பனு ஜாலங் கரந்தொழிய
உள்ளம் பரவெளியா வுற்றதுப சாந்தியே.

1234. கள்ளம் பயின்றவகங் காரமுனைப் பற்றொழியத்
தெள்ளத் தெளிந்தசிவச் சிற்பரமோ னுனுபவ
வெள்ளமா யாவும் விழுங்கிப் பரத்தலால்
உள்ளம் பரவெளியே உள்ளம் பரவெளியே.

22. நிட்டையும் பயனும்

(குறள்)

1235. பரமா வொளிர்சொருபப் பார்வையா லுள்ளத்
துரமாக வூன்றலுற் றேன்.

1236. சுட்டறிவு சூனியமாத் தூற்றினன் சிற்பதத்து
நிட்டையிலே யாழ்ந்ததென் னெஞ்சு.

1237. அதிநுட்ப வொட்பமா வாண்டவன்பா லுள்ளம்
பதிவுற்ற தாழப் படிந்து.

1238. சித்தக் கலக்கமறத் தேற்றியதென் னுண்மைநிலே
சுத்தப் பரசொருபச் சொக்கு.

1239. நிட்டானு பூதியா நின்ற னகத்திறைவன்
முட்டாத சிற்பரமா மூண்டு.

1240. மூண்டு நின் றுளேயென் னுள்ளத்து மோனமா
வேண்டவென் னுள்ள தெனக்கு.

1241. தனிக்கே வலசொருபத் தன்மையிற் பேதம்
எனக்கே தனக்கே யிலை

குறிப்பு:—தன்மையில் எனக்கும் தனக்கும் பேதமில்லை யென்பது.

1242. இசயாத் தியல்பா விநந்தொளிர்சற் போதப்
பதியிற் பதிந்த துணர்வு.

1243. கற்கவுற் றேனுக்குக் கைவல் லியவுண்மை
நிற்கவுற்ற துள்ளத்து நீடு.

1244. கட்டுவீ டற்றவருட் கைவல் லியசொருப
நிட்டையே யாயிற்று நெஞ்சு.

1245. சுத்தவருட் செம்பதத்திற் சொக்கவுற்ற சோம்பலாற
செத்ததுயிர்ச் சேட்டைத் திறன்.

குறிப்பு:—உயிர்ச்சேட்டை - ஜீவபோதச் சேஷ்டை.

1246. ஆன்றசிவ ஞான வருட்பெருவாழ் வாகவகத்
தூன்றியது நிட்டை யுரன்.

1247. நலக்க விளங்குசிவ ஞானானு பூதி
நிலைக்க ணமுந்தியது நெஞ்சு.

1248. நெஞ்சிலுற்ற சுத்தான்ம நிஷ்டானு பூதியாற்
றுஞ்சியது வஞ்சத் துயக்கு.

(வெண்பா)

1249. நானு ரெனத்தெரிமெய்ஞ் ஞான விசாரவொளி
மோனானு பூதிபெற மூண்டதால்—யானென
வென்னை யிழந்திதயத் தின்பவெளி யாகவொளிர்
தன்னை யடைந்துதரித் தேன்.

1250. போதத் தெளிவிலருட் பூரணமாப் பொங்குசிவ
பாதத் தியானமகம் பற்றலால்—வேதச்
சிரஞான மோனச் செறிவான நிஷ்டை
உரமாக வூன்றிற் றுளத்து.

1251. புக்க சிவத்திற் பொருந்தியே நானதுவாத்
தொக்குவளர் போத சொருபநிஷ்டை—சிக்கென [வென்
னுள்ளத் துறைத்தலா லோய்ந்த துவகியற்றொய்க்
கள்ளவிவ காரக் கண.

1252. அருட்பரவாழ் வாக வகத்திற் சுடருங்
குருப்பதமா மோனக் குறியில்—விருப்புற்
றிறுகு முணர்வா லெழிற்சிற் பரமா
வுறுவதுநான் காணு முலகு.

1253. பாசவுணர் வான பராக்கொழியத் தன்சொருப
நேச வுணர்வொளிசூர் நிஷ்டையால்—வேசறவாப்
பற்றியசிந் தாகுலவெம் பாழ்ம்பிறவித் துன்பமற
முற்றியது முத்தி யுணர்வு.

1254. ஆசையாம் பாசபந்த மற்றொழிய வெட்டுசிவ
நேசமாக் கூர்சொருப நிட்டையொளி—நீசமனக்
கூட்டுறவா லூற்ற கொடும்பாவ மோகமற
வோட்டியதென் னுள்ளத் துறைந்து.

1255. அறிவா மெனக்கோ ரறிவுநான் காணேன்
அறிவேதா னுள்ளவே கான்பா—அறிவான
வொன்றே யலான்மற் றுபயமென்று மின்றாக
நின்றேன் சொருப நிலை.

1256. மங்கலமா முண்மை மகிழ்ச்சிதரும் போதவருட்
புங்கவொளிப் பார்வை பொருந்தலாற்—பங்கமறப்
பொங்கு சொருபப் புலத்திலே புத்திமனந்
தங்குவன சாந்தி தழைத்து.

1257. பேரின்ப மாகப் பிறங்கும் பதத்திலன்றிக்
கூரன்பு மற்றெதிலுங் கொள்கிலேன்—ஓரப்
படாமலென் புத்தி பராற்பரமாந் தன்னின்
மடாநின் றதுதன் மயம்.

1258. சோகமோ கங்கெடுத்துச் சொக்கனரு ளென்னகத்தா
டேகரச மாக வியைதலான்—மோகக்
கலையிலே சென்ற கருத்தொழிந்து சாந்த
நிலையிலே நின்றதென் னெஞ்சு.

1259. *செஞ்சொற் பொருளாத் திகழ்சொரு பானுபவ
விஞ்சையா முண்மை விளக்கத்தால்—நெஞ்சிற்
பரமான மோனப் பழம்பொருளாம் பாதந்
தரமாக வூன்றிற் றுணர்வு.

*செஞ்சொல் - வேதாந்த மகாவாக்கியம்.

1260. உள்ளமெழு மூலத் துணர்வொளிப்பே ரின்பவருள்
வெள்ளமா மோன வெளியாகக்—கள்ளமனச்
சட்டுணர்வு வெட்கச் சுடர்சொரூபக் கைவல்ய
நிட்டையுரு வாயிற்று நெஞ்சு.

1261. தண்ணளிமுலா முற்றத் தழைத்தசிவ பாதவ நன்
வண்ணமே யென்சொரூப *வண்ணமாய்—எண்ணுமனச்
சுட்டறிவு மாளத் துலங்கு சிவானந்த
நிட்டையிலே நின்றதென் னெஞ்சு.

* வண்ணமாய் நின்றதெனக் கூட்டுக.

1262. எல்லையிலாக் கண்ணு விருந்தொளிருந் தன்சொரூப
நல்லியல்சேர் ஞானநிட்டை நண்ணலாற்—புல்லிய பாழ்ம்
பொய்ம்மயக்க மான புணர்ப்பற்று மோனவருட்
சின்மயத்தே வாழ்க்கைகிளைத் தேன்.

1263. உள்ளதாந் தன்மெய் யுணர்ந்தியல்சற் போதநிஷ்டை
தெள்ளிதா வுள்ளுணர்விற் சேர்தலால்—வெள்ளயா
மோனவருள் வாரிதியின் மூழ்கித் திளைத்தவியல்
பானவாழ் வாயிற் றகத்து.

1264. நியம மனைத்தும்மன் னெஞ்சினின்று முற்றட
பெயரவருட் சோதப் பெருககால்—அயர்வற்
றியல்சகஜ மானபே ரின்பநிஷ்டை கூடிற்
றுயிர்பரமே யாக வுணர்ந்து.

1265. செறிவதன்றி நானென் செயக்கடவே னுண்டா
னறிவே பொருளா வளித்தான்—குறிகுணஞ்சே
ரஞ்சறிவு வாழ்க்கை யபத்தமன்றோ வாலறிவாந்
தன்சொருப வாழ்வைத் தவிர்த்த.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1266. சுட்டறிவின் சேட்டையறத் தன்றுசிவக் கேவலவாழ்
வுட்டெளிவாய் மோன வுரம்பெற் றொளிர்தலால்
துட்டவகங் காரமனத் தோற்றமாங் கற்பனைதீர்
நிட்டையே தன்னியல்பா நெஞ்சமுறப் பற்றியதே.

1267. அறிவே சொரூபமா வாண்டவன் மோனக்
குறியே யெனக்குட் குலாவலால் வேற்றுக்
குறியொன் றிலைமனங் கூடாமல் உண்மை
நிறைவொன்று ஞேய நிலையிற்கூ டிற்றே.

1268. பட்டி மனத்தாற் படைப்புண் டியல்கின்ற
கட்டுவீ டாதிக் கலக்க மகன்றதாற்
பட்டர் பிரான்பாற் பரமோப சாந்தசுக
நிட்டையே தன்னியல்பா நீடியதென் னெஞ்சமே

1269. பட்டியா யுண்மைப் பதியைமறந் தாதரத்தோ
டொட்டியா வேசித் துலகிலுழன் றேனுக்குத்
திட்டியா லென்னைத் தெருட்டிஞா னானுபவ
நிட்டையார் வித்தவன்பா லூன்றியது நெஞ்சமே

1270. அறிவே சொரூபமா வாண்ட பிரானோ
டுறவு கலந்தே னொருதன் மயமெய்ந்
நிறைவா மனுபூதி நிஷ்டையா லுள்ளத்
தறிவி லெனைத்து மவலமில் லேனே.

1271. தோக்கவறி வான சொரூப வொளிகிளரப்
புக்கவிறு சாளாறைப் புந்தி யுறைட்டநின்று
மிக்கபர ஞான விறல்வாளால் வெட்டினேன்
வற்கெனவே கார்த்தப்பிர மாக மறலினையே

1272. சொற்பனமா மாயமனைச் சூழ்தொழியச் சைவல்ய
சுற்பரவாழ் வான சதாசிவத்திற் றங்கலுற்றேன்
அற்புதமா வாண்டசி ரங்கநாதன் சந்தவருட்
சற்பதமுடன் னுள்ளஞ் செழிக்கவுற்ற வாறாமே

1273. அஞ்சவிரன் டற்ற வருட்சிற் பரசொருப
விருஞ்சைய மென்னே வாக்கினையா மெய்ப்பத்தத்து
நெஞ்சமுறைத் தூன்றுசிவ நிஷ்டாறை பூதியொளி
வஞ்சகைப் பாழிருள் மாயமா மாக்கியதே.

1274. இதமகமேனா னென்னா விரண்டின வாற்றுள்
இதயவொளி யான விறைவன் வடிவில்
மதியை யொருதன் மயமாப் பதிவித்
திதமுறவாழ் கின்றேன்மே லன்பவியல் பாலே.

குறிப்பு:—மதிக்கொளிதந்து என்ற உள்ளது நாற்பது
இங்கு ஆய்ந்தறியத் தக்கது.

1275. விசாரமாந் துன்று விகற்ப மனந்தாற்
பரமதை யகன்று பரிதபித்தே னுள்ளத்
துரத்தசற் பத்தி யுணர்வளித்தான் டான்பாற்
கருதலை யிருத்திக் களித்தலுற் றேனே.

1276. வெட்டெனவே யல்லாது மெச்செனவு மேவொட்டாத
நட்டவியல் வன்கணர்பாற் றோயா தடியேனைச்
சிட்டரினஞ் சேர்த்தவருட் சிற்பிரான் பொற்பாத
நிட்டையா மின்பநிலை நெஞ்சாரப் பற்றியதே.

1277. உண்மைபேசு ரின்பமகிழ் வாழ்வான கைவல்ய
வுண்மைப் பதத்தி லொடுங்கலுற்ற வுள்ளுணர்வால்
விண்மையே போன்ற விகற்பமுளத் தொட்டாது
நுண்ணியது மோனமெய்ஞ் ஞான சமாதியே

1278. பெட்டாங் குலகிற் பிழைபட நா னூழ்தொழியா
துட்டா னறிவொளியா வுறறபிரான் சிற்பதத்து
நிட்டானு பூதி நறைதலால் வாழ்விலெனக்
கொட்டா தொழிந்த துடலுலக வாஞ்சையே.

1279. ஒட்டி யுடல்வடிவா யூன்றுணர்வாற் றோன்றலுற்ற
கட்டுவீ டெல்லாமே கற்பனையாத் தப்பியது
பட்டனருட் சற்பதத்திற் பற்றலுற்ற நிட்டையால்
வெட்டவெளி யாக விளங்கியவென் னுண்மையிலே.

1280. அருட்சிற் பரவெளியின் பற்றுக்கோட் டால்என்
மருட்கற் பனுவிகர்ப மாயமற்ற வாற்றால்
பொருட்பெற்றி யானஅநு பூதியுளம் பொங்க
இருப்புற்றேன் மோன வியற்செம் பதத்தே.

1281. சிற்கணமா வுள்ள சிவத்திற் பதிந்துமனஞ்
சிக்கெனநிற் கின்ற திறத்தாற் சிவபதமாத்
தொக்கநனு வான துரீயப் பரவொளிவாழ்
வொக்க நிரந்தரமா வூடுருவிப் பாய்ந்ததே.

1282. சுட்டற் றெழுந்த வுணர்வே சொருபமெனிற்
கெட்டொழிய வேண்டியதே யானிதுவென் னுங்கிறி
[யென்
றுட்டெளியப் பெற்றதா லொட்டொழியப் பெற்றேனுக்
கொட்டியது மெய்ஞ்ஞான யோகநிஷ்டை யோவாதே.

1283. பிரிந்தொழிய மோகவகப் பேயாட்சி யென்பாற்
*றிருந்தியது தெய்வத் திருவருட்சீ ராட்சி
இருந்தொளிர்வ தான வியற்சிற் பரத்திற்
பொருந்தியது புத்திமனப் புன்கலக்கந் தீர்ந்தே.
குறிப்பு:—*திருந்தல் - தெளிவாகப் பொருந்தல்.

1284. சிவமே யகமா வியல்வதெனத் தேற்றும்
தவமோன ஞான சமாதித் திறத்தால்
தவமாய மாகத் தவிர்ந்ததுநா னுற்ற
பவமான மோகப் பகலிற கனவே.

1285. தானேதா னாகச் சதிர்த்த சமாதியே
வானேயா வுள்ள மகத்தான தன்னியல்பு
தானேதா னாகத் தலைப்பட்ட வவ்வுணர்வில்
யானே யிதுவே யெனும்பேதம் யாதுமின்றே.

1286. மடந்தநடா பூரண மனக்கற் பனையைக்
கடந்த சிவத்திற் கருத்தைப் பதித்தேன்;
படர்ந்தவகங் காரமனே பாவனையை முற்றக்
கடந்தசிவக் கேவலமாங் காட்டையுற் றேனே.

1287. ஊன்றவுற்ற வாற்ற லுளத்தூடு தற்பரமா
வான்றநிறை வானஞா னன்மநிஷ்டை யார்ந்ததனைல்
மான்றகல வாக மயங்குலகக் கற்பனைக்குச்
சான்ற விளங்கலன்றிச் சதிரழிந்து மாழ்கேனே.

1288. சலிக்கலரு சுத்தசிவ தத்துவத்திற் சிந்தை
நிலைக்கவுறு மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை யுறவால்,
மலைக்கலுற்ற பேதமன்ற மாயமாம் பாச
வலைக்கலைின்று தப்பி மடுத்தேன் பரமே.

1289. எல்லாமோர் மாய வியற்சித் திரவிளையாட்
டல்லாற் பரமார்த்த மன்றென் றநுபவமா
நல்லாங் கொளிர்சொருப ஞானநிஷ்டை மோகப்பா
மூல்லாட லுற்றே னகத்தருளாற் பொங்கியதே.

1290. நினைப்பற்ற மோன நலையிலே ஞேயந்
தனைப்பற்றி நிற்கை ததாகார நிஷ்டை;
வினைப்பற் றொழிப விசிராந்தி யுற்றேன்
எனைப்பற்று மற்ற வியற்சிற் பரத்தே.

1291. கட்டுப் படாதவருட் கைவல் லியசொருப
நிட்டையே தன்னுருவா நெஞ்சங் கிளர்தலாற்
சுட்டறிவாம் பல்விகற்பத் தோற்றங்க ளோடெனக்கோ
ரெட்டுணையும் யாதோ ரியைபுமறத் தீர்ந்ததே.

1292. உண்மைக் கடவுட் குறையுளா வுற்றவருள்
வண்மைசே ருள்ளத்தில் வாபுக் கிடைத்தலாற்
கண்மயலாத் தோன்றுலகக் கற்பனைமா யங்கரக்க
நுண்மைசேர் மெய்ஞ்ஞான நோக்கங் கிளர்ந்ததே.

1293. அறிவா விளங்குமா னநுபவ மோனம்
பிறவில்பே ரின்பப் பெருக்கா வுளத்து
மறிவிலாக் கைவல்ய வாழ்வு துலங்க
உறைதலுற் றேன்சுத்த வொளிவெளியாச் சீர்த்தே.

1294. தன்சொருப மாட்சி தனக்கே யறிவுறியான்
முன்செய் தவந்தானென் முனைவியலக் காண்டலால்
என்செயலே யானறிநா னென்னு முனைப்புமறத்
தன்சொருப நிட்டை தரித்தேன்சச் சிற்சதத்தே.

1295. பட்டி மனத்தின் பதற்றமறத் தன்பதத்திற்
கட்டி யெனக்குச் சதனைபா லித்தானே
நிட்டையுணர் வானமெய்ந் நேச வுபாசனையாற்
பெட்டொழுக லுற்றேன் பிரம்மபதம் பெற்றேனே.

1296. நிட்டையிலே யென்னை நிறுவியமெய் ஞானகுருப்
பட்டன்பா லார்ந்த பராபத்திப் பான்மையாற்
கட்டறிவு கெட்டொழியத் துய்தியதந் தக்கருணை
யேட்டுப்பா டற்பரம போனனு பூதியே.

23. யோகம்

(குறள்)

1297. சிக்கெனவென் னுள்ளஞ் சிறக்குமுறை சிற்பரந்தோ
டொக்கவியல் கின்ற துணர்வு.

(வெண்பா)

1298. பவரோக மோகப் படரகன்று வாழ்ந்தேன்
அவிரோத வுண்மை யறிவால்—சிவயோகம்
என்றுமுள்ள வுண்மை யியல்பான தன்சொருபம்
மன்ற வியோகம் மறப்பு.

24. கிரந்தி பேதம்

(குறள்)

1299. அறிவே வடிவா வவிர்ந்தாங் குடலோ
டுறவற் றொழிந்த துயர்க்கு.

(வெண்பா)

1300. திரண்டமடற் சிற்சடத்தைத் தேர்ந்துநா னுரென்
றிரண்டுபிள வாக வெறிந்தேன்—மருண்ட
பிறப்பிறப்பாஞ் சித்தப் பிராந்தியறப் பேர
வுறப்புணர்ந்த துண்மை யுரு.

1301. ஒன்றை யிரண்டா வுறழ்ந்தமயற் சிச்சடத்தை
வென்றிரண்டு கூறாக வெட்டினேன்—வென்றிசே
ரத்துவித ஞான வருள்வாளால் ஏகான்ம
தத்துவமா வுள்ளந் தரித்து.

1302. அரந்தையா லேங்கி யழுங்ககந்தை மோகங்
கரந்தொழிய மோனவெளிக் கண்ணே—கிரந்தி
விடுபட் டொளிர்சொருப விஞ்சையாற் பேதம்
பொடிபட் டதுமுப் புடி.

1303. இகலுற்ற* மோக விதயக் கிரந்தி
பகலத் திறந்தவெளி யாகப்—பகல்போலத்
தேறத் தெளிந்த சிவத்துவத்தாற் சீவமதித்
தூறற் றெழிந்த துளத்து.

*இகலுற்ற - பகைப்பட்ட. அகலத்திறத்தல் - முற்றத் திறத்தல்.

1304. கைவந்த நெல்லிக் கனியாச் சுயசொருப
தெய்வந் தெளிந்த திறப்பாட்டால்—மைவந்த
சித்தக் கலக்கமாஞ் சீவபோ தச்சேட்டை
பொய்த்துக் குலைந்ததகப் பூட்டு.

குறிப்பு:—நானென்னும் அகந்தைவடிவான இதயக் கிரந்தி.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1305. அத்துவிதப் பெற்றிசே ரான்ம சொருபவியற்
சித்துவத்திற் பேதத் திறமணைத்துங் கற்பனையாப்
பொய்த்தொழியப் பொங்கிப் பொலியுமோ னுடைவ
வித்தையிற்பே தித்ததுகாண் மித்தியா பந்தமே.

1306. வெளியில் வெளியா விளைந்த சொரூப
வொளியே யொளியாக வுண்மை தெளிந்தேன்
களிவளர்வெம் பாசக் கலக்கமா வுற்ற
விளிவரல்சேர் சிச்சடப்பொய் யாப்பொழிவுற் றேனே.

1307. திரவியமா வுள்ள சிவத்துவவாழ் வோங்கப்
பரவியல்பா மோனவருட் பார்வை படைத்தேன்;
பரவியது சொந்தப் பரமார்த்த வுண்மைத்
திரவியல்பு சித்தமலச் சிச்சடப்பே தித்தே.

1308. முனைக்கலுற்ற வாணவப்பாழ் மோகவகங் கார
மனக்கட் டவிழ்ந்து மலர்ந்தமோ னத்தாற்
றுனிக்கவல்சே ராத சுகந்துலங்க லுற்றேற்
கினிக்கலக்க மில்லை; இயல்வதுசச் சித்தே.

1309. மோனந் துலங்குசுப முத்தியுணர் வின்பவருள்
வானமா முற்ற வளைத்தலா லுள்ளத்தில்
யானென்று சிச்சடக்கட் டாவெழுந்த பாழகப்பேய்
போன துருக்குலைந்து பொன்றவறி தாகவே.

குறிப்பு—முத்தியுணர்வு வானமா உள்ளத்தில் வளைத்தலால் எனக் கூட்டுக.

1310. மாறுன மாய மனங்கழிய வாழ்வுசிவப்
பேறுக வாண்டவன்றுள் பேணுமென் னுள்ளத்தே
வீறுப் பறவகந்தை வெட்கித் தலைசாயக்
கூறுகச் சிச்சடப்பொய்க் கூட்டங் குலைந்ததே.

1311. வினைத்தொடர்பாம் பாசவுடல் *வீக்கவுணர் வற்றுப்
பணைத்தெழுந்தோங் குண்மைப் பரவெளியாத் தேற
எனைத்தெளிந்து கொண்டேன் இதயந் திறக்க
வனைத்துமொன் றுங் கேவலசுத் தான்ம பதத்தே.

*வீக்கம் - கட்டு, பந்தம்.

1312. ஒளிவெளியை யன்றியெனக் குண்மைப் பொருளாத்
தெளிவுறமற் றொன்றுந் தெரியாத் திறத்தால்
இளிவரல்சேர் மோக விரட்டை விகற்பக்
களியுறுநா னென்னுமகக் கட்டற்ற தாமே.

1313. அஞ்சியமெய் யன்பரைநன் காதரிக்குந் தம்பிரான்
வஞ்சகனென் றென்னை மருதருட்கண் ணோக்கலால்
வஞ்ச மனத்தா மரைமொட்டுக் கட்டுவிட்டு
விஞ்சைசேர் சுத்த வெளியா மலர்ந்ததே.

1314. பிறிதிலா வத்துவிதப் பெம்மான் சொரூப
வறிவொளியென் னுள்ளத் தவிர்தலால், மாயக்
குறிகுணஞ்சேர் சிச்சடப்பாழ்ங் கோச வகப்பே
யறிவு குலைந்த தருட்கே வலத்தே.

1315. கில்லுறுமோ கப்பாழ்ங் கிரந்தி அடியேற்கு
நல்லமெய்ஞ் ஞான நடுநிலைகாட் டிக்கொடுத்த
சொல்லருசுஞ் ஞானத் துரீய சொரூபனருள்
வல்லமைகூர் நோக்கால் வகிர்பட் டொழிந்ததே.

25. துரீயம்

(குறள்)

1316. துரியானு பூதி துலங்கலால், இல்லேன்
பிரிவான மோகப் பிழை.

1317. தொடர்ந்துவிளங் கிற்றோர் துரீயம் புறத்து
நடந்துநடந் தெய்த்தே னகத்து.

1318. துய்ய துரீய சொரூபமே நானடைந்த
வைய னருட்சே வடி.

(வெண்பா)

1319. சிவத்தையன்றி யுள்ளத்துத் தேறாத மோன
வவத்தைத் துரீய வறிவால்—சிவத்தில்
அசைபடக் காட்சியே யாவிவ் வகிலம்
இசைவுறத் தேறுகின் றேன்.

1320. அசுத்தமொரு காலு மடையா வநாதி
விசுத்தமா மோன வெளியாய்—நிசித்தமா
மூத்தை மலப்பா முடலகந்தை நோக்கமற்று
மாத்துரிய மாயிற்று வாழ்வு.

1321. மருவு துரீயமே வாழ்வா வுளத்தூ
டுருவு சொரூப வொளியால்— உருவுபெயர்
மாத்திரமாத் துன்றுலக மாயமாம் பொய்க்கனவு
கோத்தகொடும் பாழ்தலைந்த தே.

1322. அன்பு மறிவு மொருங்கு திரண்டொளிர்பே
ரின்பவருட் செவ்வி யியல்விளங்கத்—தன்பரமா
நானற் றியங்கு நலஞ்சே ரனுபூதி
மோனத் துரீயப் பதம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1323. சூதுசேர் வஞ்சச் சுழலான மாயமன
வாதனையால் வட்கியுயிர் மாழ்கலுற்றே னுள்ளுணர் [வில்
பீதிசேர் பேதவகப் பேய்க்கலக்கம் பேரவருட்
சோதியா மூண்டதொரு சுத்தந் துரீயமே.

26. துரீயாதீதம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1324. கரவுறுபொய்ம் மாயமனக் கற்பனைதீர் சுத்தப்
பரவெளியா முண்மைப் பதமே சொரூபத்
திரவியல்வாழ் வாகத் தெரிய விளங்கு
துரிய மதீதமாத் துன்றியது நன்றே.

27. தன்னிழப்பு

(குறள்)

1325. அறிவிலே யென்னை யணைந் தாண்டவற்கு நானென்
குறிதணந்தோற் றென்னையிழந் தேன்.

(வெண்பா)

1326. என்னைத்தா னாக வியன்றருளிரச் செய்தசிவத்
தென்னைநான் முற்ற விழந்தொழிந்தேன்—அன்னி
பேத மயக்கப் பிழைசே ரகந்தைமதிக் [யமாம்
கேதமறு மோனங் கிளர்ந்து.

குறிப்பு:—தானாக - சிவமாக.

1327. எனைக்குறித்து நானேன் கவல்கின்றேன் யானென்
றெனைக்கொடுத்து விட்டுத் தனக்கே—தனைக்கருத்தா
டன்னியமா நான்கருத யாரேநா ஞண்டதனக்
கென்னை யிழந்தொழிந்த யான்.

1328. வான்கெட்டும் மண்கெட்டும் மன்னுசிவக் கேவலமாந்
தான்கெட் டறியாத் தலைவனுக்கு—நான்கெட்
டருட்பிழம்பாத் துன்று மனுபவத்தா லில்லை
மருட்புலம்பாத் துன்றும் மனம்.

1329. மானவகங் கார மயக்காற் செருக்கினேன்
மோனவருட் செம்மலா முற்றேன்றி—ஞானவெற்றி
வல்லாள ருக வலிந்தாண்ட வள்ளலுக்கென்
நல்லாண்மை நானிழந் தேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1330. என்று லியற்றவினி யாது மியலாவா
றென்று ருயிரா வியல்சிவமோ ஞனுபவத்
தென்னை யிழந்தாங் கியற்சிற் பரவெளியாத்
துன்னிதய மான சுவத்தவியல் சார்ந்ததே.

1331. தன்னையே முற்றத் தழுவவுற்ற மெய்யுணர்வால்
என்னது நா னென்னும்பொய் யெல்லா மிகந்தொழிந்
மன்னியபே ரின்ப வளாகமா மோனவெளி [தேன்;
துன்னியது சொந்த சொரூபமா வுள்ளத்தே.

1332. ஞான விறல்சான்ற நம்பனென் னுள்ளத்து
மோனவுணர் வாக முயங்கலுற் றுனடிக்கீழ்
யானென்னும் மோக வெழுச்சியற்ற தன்னிழப்பால்
வான வகன்பரமா மன்னியதென் னுண்மையே.

1333. உன்னைநீ யாரென் றுணர்தியென வுள்ளுணர்வு
டென்னையாய் வித்தே யிதயத் திமைப்பொழுதிற்
றன்னையே யென்னுருவாச் சார்வித்த சற்குருவுக்
கென்னையே நானிழந்தே னின்பதுன்ப மற்றேனே.

1334. மயலறிவா மோக மனக்கற் பனைதீ
ரியலறிவா வுள்ள விறையோ னடிக்கீழ்ச்
செயலறநிற் கின்றேன் செயக்கடவ தோரேன்
முயல்வுறநான் யாதோர் முனைப்புமில் லேனே.

28. செத்துயிர்த்தல்

(குறள்)

1335. செத்தே னுயிர்த்தேன் சிவசொருபச் சிற்பதத்தில்
வைத்ததா லென்றன் மனம்.

1336. செத்துயிர்வாழ் கின்றேன் சிவாயநமச் சிந்தனையாற்
சித்துவமோ ஞனுபவஞ் சேர்ந்து.

(வெண்பா)

1337. சிவசத்திக் கூணுகச் செத்துப் பிழைத்தேன்
அவசத் துயில்விட் டகன்றேன்—சுவசத்
துரீய வெளியிற் றுயிலுணர்ந்தேன் காண
மரீசிகையே யாயிற்று வாழ்வு.

குறிப்பு:—மரீசிகை - கானல்நீர்.

1338. சித்தித் திறந்தெளிந்த சிற்பரத்தில் யானென்னும்
புத்திக் கலக்கமறப் பொன்றலால்—செத்துப்
பிறந்தே னடியேன் பிரம்ம சொருபத்
திறந்தொழிவே னல்லே னினி.

29. தன் மெய்யிய லறிதல்

(வெண்பா)

1339. அறிவுக் கறிவா வடியே னகத்திற்
செறிவா விளங்கு சிவத்திற்—பிறிவிலா
மோனவருட் பார்வையான் முப்புடியு மொன்றுபட
யானடைவுற் றேன்மெய் யியல்.

1340. பரம பதத்திற் பயின்றெழுதும் மோனத்
திரவுணர்வாற் சித்தஞ் சிவமாய்க்—கருமக்
கலக்கஞ்சேர் புத்தி கடைப்பட் டொழிந்தாங்
கிலக்கமுற்ற தென்மெய் யியல்.

1341. மறப்பற் றியல்சொருப மாண்பதத்தை நான்முற்
றுறப்பற்றி நிற்க வுளத்தே—திறப்புற்றுச்
சிச்சடமா மோகத் தெருமரல்சேர் பாசபந்தம்
மெய்ச்சுடரா மிஞ்சியதென் மெய்.

குறிப்பு:—பாச பந்தம் திறப்புற்று என இயையும்.

1342. வெளியே யுருவா விளங்குகுரு பாத
வொளியாலென் னுண்மையுளத் தோர்ந்தேன்—
மதுவே யியல்பா மனுதி யுருவாகக் [வெளியா
கதுவலுற்ற தென்றன கருத்து.

30. தன்மயம்

(குறள்)

1343. உற்றமற் றெல்லா மொருதன் மயமாகப்
பற்றியது முற்றப் பரம்.

1344. தன்மெய் யறிவு தலைப்பட் டொளிர்தலால்
இன்மை யெனவொன் றிலை.

(வெண்பா)

1345. அறிந்தே னறிந்தே னருட்பதமாந் தன்னோ
டுறழ்ந்துமற் றென்று முருமே—சிறந்தொளிரவ்
வான்ம சொருபத் தனைத்து மதன்மயமாத்
தான்மருவு சத்தித் தரம்.

1346. புத்தியோ கத்தாற் பொருந்து சொரூபசிவ
சித்தியா மோனந் தினைக்கவே—புத்தியா
*லேறிட் டறிந்தவை யாவுமொரே தன்மயமா
மாறிற் றருட்கே வலத்து.

* ஏறிட்டறிந்தவை—வேருகச் சுட்டியறிந்த விஷயங்கள்.

1347. குருவருட் கோலவொளி கூடலா லுள்ளத்
தருவருக்க வன்னியமொன் றின்றி—வெருவரக்கான்
மோகக் கலக்கமற்று முப்புடியுந் தன்மயமே
யாகத் தழைத்த தறிவு.

1348. ஒன்றுநீ யல்லேநின் னன்றியொன் *றில்லையாம்
வென்றிசே ருண்மை விளங்கலால்—தொன்று
துன்றுமே கான்ம சொரூபப் பரவெளியா [தோட்டுத்
நின்றதென் னெஞ்சு நிறைந்து.

* இல்லையாம் - இல்லையான எனப் பெயரெச்சம்.

1349. ஒளிவெளியே யுள்ளமா வோங்கு முணர்ச்சித்
தெளிவியல்பா நின்ற திறத்தால்—இளிவரல்சே
ருனவுடற் பாச வுணர்ச்சிகூர் பந்தமனம்
போனதுருப் பொய்த்தவ் வுளத்து.

1350. ஒளிவெளியே கண்ணு வொளிவெளியே யோர்ந்தவ்
வொளிவெளியே போகமா வுண்பேன்—ஒளிவெளி
தங்கு சொரூபவருட் சச்சிதா னந்தவியல் [யாத்
பொங்குவதென் புத்திப் புலத்து.

1351. ஒளிக்கொளியா வுள்ளவுணர் வுண்மை யொளியைக்
களக்கமறக் கண்டு கருத்தில்—விளக்கமா
மோனவெளி யாக முயங்கினே னத்துவித
ஞான சொருபமாய் நான்.

1352. அறிவான பத்தியளித் தாண்டவனை விட்டுப்
பொறிவாயி லைம்புலத்திற் போகேன்—பொறிவாயி
லைம்புலத்திற் போனு வவையெல்லாந் தன்சொருபச்
செம்புலமாத் தேர்ந்தியல் வேன்.

31. உண்மையியல்பு

(குறள்)

1353. அன்பான சுத்த வறிவிலே கண்டேன்பே
ரின்பான வுண்மை யியல்.

(வெண்பா)

1354. காட்சியே யாட்சியாங் கண்ணு ரமுதசிவ
மாட்சியா லுள்ளம் மகிழ்பொங்கச்—சாட்சியாத்
துன்று சொருபத் துரீயசுயஞ் சோதியெனக்
கென்றுமுள்ள வுண்மை யியல்.

1355. அருள்வாழ்விற் பற்றியமெய் யன்பா லகத்தூ
டிருள்சேர் மனமயக்க மின்றாய்—மருள்சே
ருலகவாழ் வுக்கோ ரொதுக்கிடமங் கின்றி
இலகலுற்ற தண்மை யியல்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1356. பேரியல்வாழ் வான பிரம்ம சொரூபவருள்
வாரிவழங் கொள்ளியசீர் வள்ளியான் ஊனவகக்
காரிருளோ வாரிக் கடுக விழுங்கியெனக்
கோரியல்பா முண்மை யுணர்வொளியா வுள்ளானே.

32. உள்ளுணர்வு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1357. உள்ளுணர்வே யானவென் னுண்மையையே [நானெனும்பொய்க்
கள்ளவுணர் வானமனக் கற்பனையா லெய்த்தநான்
உள்ளுணர்வா வுள்ளத் தொளிபெறத்தா னுள்ளதை
வுள்ளுணர்வே காட்டி யுதவலா லோர்ந்தேனே. [அவ்

1358. *உள்ளதன்றி யில்லை யுணர்வென்று மோனத்தா
லுள்ளவா றுள்ளத் துணர்ந்துகொண் டேனுக்கு
வெள்ளமாத் துன்றுபல விஞ்ஞான கோடியுமவ்
வுள்ளவுணர் வான வெனையன்றி யொன்றுமின்றே.

* "உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ"
—உள்ளது நாற்பது,

33. உண்மையுணர்வு—ஸத் தர்சனம்

(குறள்)

1359. வளங்குலவு வாழ்வா யலர்ந்த தருளா
லுளங்குலவு முண்மை யுணர்வு.

1360. களங்கலந்த சிச்சடப்பொய்க் கட்டறவே சாடிற்
றுளங்கலந்த வுண்மை யொளி.

1361. உள்ளவுணர் வேயென் னுருவா வொளிர்தலாற்
கள்ளமயல் காண்கின் றிலேன்.

1362. துருகமா முண்மை துலங்கலுற்றேன் சுத்த
சொரூபவிலா சத்தா லுளத்து.

1363. இனிது விளங்கிற் றிதயத் தியல்பா
நினைவரிய வுண்மை நிலை.

1364. ஆன்றமைந்த சுத்த வறிவே சொரூபமா
யான்றெளிந்தே னுண்மை யியல்.

(வெண்பா)

1365. பரசிவனா னுபவம் பற்றலே யுண்மைத்
தரிசனமா வுள்ளுணர்வு சார்ந்தேன்—பரசிவத்துக்
கன்னியமா நானென் றகந்தைமுத லொன்றுண்
றுன்னியமா மோக மொழிந்து. [டென்

1366. வெருள்சே ருலக விகற்ப மயக்க
விருள்சேர்ந்த சங்கத் திடையே—அருளால்
எனக்கெளிதிற் றுன்றவகத் தேகாந்த வாழ்க்கை
எனக்கிலகிற் றுண்மை யியல்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1367. தன்னாலே தான்விளங்கு தற்பரத்தா லேகாண்மற்
றன்னியங்க ளெல்லா மறிபடுப வாதலால்
உன்னலரு மோன வுணர்வுருவா வுள்ளசிவத்
துன்னலற வுள்ளொடுங்கி யுண்மை யுணர்ந்தேனே.

1368. துன்றுபர மார்த்த சொரூபமே மன்றவென்
றென்றுமுள வுண்மை யியல்பா வறிந்தேற்குக்
கன்றியபோய்ம் மாயமனக் கற்பனையா மங்கியது
முன்புநா னுண்மையா மோகித்த முற்றுமே.

1369. இறக்கப் பிறக்கவோ ரேதுவாம் பாழ்ம்பொய்
யுறக்கக் கலக்கமற வுண்மை தெளிந்தேன்;
மறக்க வொண்ணதவருள் வாலறிவா வென்னுட்
சிறக்க விளங்கு சிவச்செம் பதத்தே.

1370. வெளியா விளங்கு விசுத்த சொரூப
வொளியாற் பரமார்த்த வுண்மை யுணர்ந்தேன்
களிசே ரகந்தைமனக் கற்பனையற் றேயத்
தெளிவான சாந்தசிவச் சீர்மைதிளைத் தேனே.

34. யான் - நான்

(குறள்)

1371. ஆணவப்பா ழானவகப் பேயிகப்ப வென்னகத்து
மாணவொளிர் சிற்பரமே நான்.

1372. ஒன்றான வொன்றே யுளதுணர்வா வுள்ளத்து
நன்றாம் பரமார்த்த *நான்.

* நான் - நான் என்பதன் உண்மைப் பொருளான சுத்தான்ம சொரூபம்.

1373. *நானேதா னாக நயந்தாண் டருளியது
தானேதா னந்தத் துவம்.

*ஈண்டு நான் என்றது தான் என்ற சொல்லால் உணர்த்தப்படும் தத்துவ சொரூபத்தை; நான் என்பதன் முடிந்தபொருள் அதுவே யாகலின்.

1374. எனக்கிறைவன் யானே, எனக்கடிமை யானே
பனற்கருமான் மானு பவம்.

குறிப்பு:—ஆன்மானுபவம் - ஏகான்ம சொரூபானுபவம்.

1375. ஆன்மானு பூதியா வாண்டவன்மெய் விச்சையால்
யான்மாறித் தானாயி னேன்.

1376. அறிவான நானே யதிட்டான மாகப்
பிறியா தெவற்றிலுமுள் ளேன்.

குறிப்பு:—எவற்றிலுமுள் ளோன் எனவும் பாடம்.

35. மெய்ந் நான்

(வெண்பா)

1377 என்றுமெனக் குண்மை யியல்வடிவாச் சிந்தைகடந்
தொன்றுபரந் தாம வுணர்வொளியால்—மன்ற
மனத்திலன்றி யொன்றுமற்ற மாண்புறுகை வல்லித்
தனைத்துமொன்று முண்மை யகம்.

1378. யானே வெளியே னுலகியலா லென்னினுமவ்
யானே மிகவரியேன் மெய்த்திறத்தால்—ஆனலோ
முன்னதுமற் றெல்லோருந் தாமறிவார் பின்ன
தெனைத்தவிர யாருமறி யார்.

குறிப்பு:—என்னினும்-என்றாலும். உலகியலால்-உல கியல் நோக்கத்தால்.

1379. எனக்குரிய வாழ்வா வியல்சொருப மாட்சி
நினைக்கரிய மோன நிலைகாண்—தனிற்கரியாத்
தானேதா னுகத் தழைத்தொளிரவ் வேகான்மா
யானேதா னுவியல்கின் றேன்.

1380. அதுதானே யாவிலுமோ ராருயிரா நிற்கு
மதனுலே மற்றெதுநா னல்லேன்—எதனுல்
அனைத்துப் பிறவு மறிபடுமோ தானுத்
தனித்துவிளங் கப்பரமே தான்.

குறிப்பு:—அதனுலே, அவ்வெல்லாவற்றுக்குஞ் சாக்ஷி யாய்த் தானே தானுகத் தனித்து விளங்கும் (ஏகசச்சித்தான) அந்தப் பரமே நான (ஆவதனறி) மற்றெதுவும் நானல்லேன் என் பதாம்.

1381. இரண்டற்ற வுண்மை யெனுதியல்பா வுள்ளந்
தெருண்டேன் சிவகதியிற் சேர்ந்தேன்—மருண்ட [மனப்
பேயகந்தை காணேன் பிரம்மமாச் சேர்சொருப
நாயகந்தா னுவுளது நான்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1382. தொன்றாக வுள்ள சொருபவருட் கண்ணேக்கால்,
ஒன்றான தற்பரமா வுள்ளத் தியல்சொருப
நன்றான வுண்மையே யெக்காலு நாமன்றி
என்றானும் வேறு விருந்ததின்மை கண்டோமே.

குறிப்பு:—கண்ணேக்காற் கண்டோம் என இயையும்.

1383. கற்பனை ஜாலங்கள் கைவல் லியசொருபச்
சிற்பரத்தின் மேலே திரிதரலா னுனமுண்டோ ?
தற்பரஞா னுநுபவத் தன்மையால் யானசங்கன்;
சொற்பனமே போலவென்பாற் றேன்றுவது முப்
[புடியே.

1384. அறிவி எறிவா வனைத்துமொடுங் குண்மைச்
செறிவுசிவ மாகத் தெளிந்தொழுக வுற்றேன்;
* இறவுபிற வந்த வியற்பதமெய் வாழ்விற்
சிறிதுமில்லை; சுத்த சிவமேகாண் யானே.

* இறவுபிறவு - மரணஜனனம்.

1385. அனியனு னல்லே னகிலத் தெவர்க்கும்
இனியனு வுள்ளேன்யா னேகான்மா வாக
மனியபர மார்த்த மகோதயமா நீடு
தனியனு மென்னிற் சலமாயை யின்றே.

1386. அகிலங் களுமே யசைபடங்க ளாகத்
தோகவோர் விசித்திரமாத் துன்றுகனு வேயா,
விகலமற்ற மோன விசுத்த சொருபப்
பகலா விளங்குமென்பாற் பாசமென்று மின்றே.

1387. அறிவான வென்னை யறிவிப்பார் யாவர்
அறிவான நானே யவிர்கின்றேன் ருனு
அறிவான வென்மெய் யவிர்ச்சியா லன்றே
அறிபடுப வெல்லா வகிலங் களுமே.

குறிப்பு —'கண்ணுக்குக் கண்ணுய்க் கண்ணின்றிக்
காணுனைக், காணுவ தெவர்பா ரருணைசலா'
என்னும் அக்ஷர மணமாலை (15,) இக்
கருத்தே இலக்குவதாகத் தேர்க.

1388. பிறிதா மகந்தையறப் பேரவிளங் குண்மை
யறிவாக நானே யவிரிலன்றி யுள்ளத்
தறிவான வென்னைமற் றுரே யறிவார்;
அறிவான சுத்த வருட்சத்தி நானே.

1389. அறிவான வென்னி லயல்யாது மில்லை;
அறிவான நானேசுத் தாத்துவித வுண்மை;
அறிவான வென்னை யறிதலுற்றோர் என்னிற்
பிறிதா மகந்தைமயல் பேர்ந்தொழிவர் தாமே.

1390. அருளிற் பிறந்தே னருளில் வளர்ந்தேன்
அருளில் விழித்தே னருளிற் றுயின்றேன்
அருளே யுணவா வயின்றேன் சொருப
வருளாலவ் வுண்மை யறிந்தேனிப் போதே.

1391. நிறைவான மோன நிலையிலே நானற்
றுறைவாக வுள்ளத் தொளிர்சொ ரூப வுண்மைப்
பொறையா லகிலப் புலவுலகங் கட்குந்
தறையாக வுற்றுமுற்றந் தாங்குகின்றேன் யானே.

1392. கதுவு மனோமயப்பொய்க் கற்பனு ஜாலத்
தெதுவுநா னல்லே னிடம்பொழுதொன் றில்லேன்
*எதுவினைவு காணே னிதயத் தருட்சிற்
பொதுவெளியா வெங்கும் பொலிந்துநின் றேனே.

* எது வினைவு - காரண காரியம்; எது - ஏது என்பதன் குறுக்கல்.

36. நித்தமுக்தி

(வெண்பா)

1393. சற்போத மாகத் தழைத்த சொரூபவுண்மை
எப்போது முள்ள திதயத்தே—இப்போ
தறிந்தடைந்த வாற்று லயர்வற் றெழிய
நிறைந்துவிளங் கிற்றென் னிலை.

1394. பாதவொளி யானவருட் பார்வையாற் பாசபந்தஞ்
சேதமுறச் சித்தந் தெளிதலாய்—மேதகவா
மோனப் பராவமுத முத்திநிலை நித்தசித்த
மானவியல் சார்ந்தே னகத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1395. சிந்தைசேர் மோகச் செருக்கழிவாந் தன்னிழப்பால்
அந்தமிலா மோன வருட்சிற் பரவெளியிற்
பந்தம் பகற்கனவா மங்கப் பரமுத்தி
சொந்தவியல் பாகத் துலங்கிற் றனுபவமே.

1396. கற்பனு மோகக் கலக்கமறக் கண்டவருட்
சிற்பரா னந்த சிவத்திலே கைவல்யத்
தற்பரவாழ் வான சதாமுத்தி விஞ்சலால்
அற்பமனம் பொய்த்தொழியப் பொங்கிற் றருள்
[வெளியே.

37. ஸோஹம்

(வெண்பா)

1397. ஒளிவளர்மெய் யுள்ளத் துபசாந்த போகக்
களிவளர்பே ரின்பங் கலக்கத்—தெளிவுற்றேன்
மோன வுணர்வு முதிர்ந்து பழுத்தலால்
யானவனு முண்மை யியல்.

1398. கண்ணு தியபொறியாற் கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த்துற்
றெண்ணிமனம் புத்தி யினுலுணர்வேன்—உண்ணுடி
நானுரென் றென்னுருவை நானவனு வுள்ளுயிர்த்து
மோனமா வாழ்வேன் முகந்து.

1399. கள்ளனே ஞன கசடனேன் செய்தபிழை
யுள்ளியே யென்னையா னெள்ளினேன்—வெள்கினுன்
வள்ளியா னுனபே ரோள்ளியான் யான்றனையே
யெள்ளினுற் போலெண்ணித் தான்.

38. சிவோஹம்

(குறள்)

1400. தன்னிலே தானுத் தழைத்தொளிர்தல் கண்டு
என்னிலிரண் டற்ற விறை. [கொண்டேன்

1401. என்னியல்பே யாக விதயத் தொளிர்தலால்
என்னினும்வே றல்ல னிறை.

1402. தன்னினும்வே றல்லாமெய்த் தன்மை தகத்தெளிவால்
என்னினும்வே றல்ல னிறை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1403. நிறைவான வுண்மை நிலையிலே யென்னைப்
பிறிவறவாழ் வித்தவருட் பெம்மான் சொரூப
வறிவா லகந்தையற்ற வாற்ற லகத்திற்
பிறிவறநிற் கின்றசிவப் பெற்றியில்வே றின்றே.

குறிப்பு:—பெம்மான் சொரூபப் பெற்றியில் வேறின்று
எனக் கூட்டுக.

1404. சிவஞான சித்தித் தெளிவா லிதயத்
தவஞால மோகமற வாண்ட பிரான்பால்
அவனாக வென்னை யறிந்தேன்; அறியேன்
பவமான மோகவகப் பாழா ணவமே.

1405. தன்னை யுணர்ந்தவர் தற்பரமாச் சார்தலாற்
றன்னனுகை வல்லியமெய்த் தன்மையே சாந்தியாத்
தன்னதியல் கண்டு தழைத்தலுற்றே னுக்குமற்
றன்னியமொன் றில்லை யகம்பரமல் லாமலே.

1406. இனிசே ரவிச்சை யிருட்பாழ் கரக்கத்
தெளிவா விதயக் கிரந்திபே திக்க
வெளியாம் பிரம்மமே வெற்றிசேர் ஞான
வொளிசேர் சொரூபமா வுள்ளுணர்வோங் கிற்றே.

1407. தன்னிலே தானுந் தழைத்தான் சொரூபமெனக்
கென்னிலே யானு மியைதலாற் கற்பனு
பின்னபே தந்தீர் பிரம்மமே யாகவகம்
மன்னுமியல் வன்னம் மலர்ந்ததுமாண் போங்கவே.

39. அத்துவிதம்

(குறள்)

1408. உள்ளங் கவர்ந்த வுடையான் சொரூபமென் றால்
உள்ள மறக்க வொணுது.

1409. பனற்கருசுத் தாத்துவிதப் பான்மைத்தே தன்னே
டெனக்குளதா முண்மை யியைபு.

1410. உறவு சொருபமா வுள்ளான் உளத்திற்
பிறிவிலா வுண்மைப் பிரான்.

1411. ஒராஞே ருருவுநா ஞேரே ஞுளத்திற்
பிராஞுருவை யன்றிப் பிறிது.

1412. சிற்பிரா ஞன சிவச்செம் பிரானின்மற்
றற்பமுமான் மாவே றலன்.

1413. ஒன்ருக வுள்ளா ஞுடையான் அவனினும்யா
னென்ரு யினுமிரண்டல் லேன்.

1414. அத்துவிதத் தன்மையா லாண்டவனே யென்னு ருவா
மெத்தவிருப் புற்றேன் விழைந்து.

(வெண்பா)

1415. மோனப் பரவெளியா மூண்ட சிவானுபவ
ஞான மெனக்கிமையா நாட்டமாத்—தானளித்த
வாண்டான் சொருப வருட்பே ரொளியிலெனக்
கீண்டாது காண்டற் கிரண்டு.

1416. உற்றமெய் யன்பருளத் தூண்மைசே ரத்துவித
வெற்றியுணர் வூட்டி விளங்குகுரு—அற்றமறத்
தேற்றியவென் னுண்மையாற் சிற்பரத்தி னின்
வேற்றுமைநான் காண்கின் றிலேன். [றெனக்கோர்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1417. களியனே னுள்ளங் கலத்தலா லாண்டான்
ஒளிவெளியா வென்மெய் யுருத்துலங்கத் தெள்ளத்
தெளியவுற்றேன் சுத்த சிவாத்துவிதச் சீர்மை
அளியனே ஞன வடிக்கடைநா யேனே.

1418. கள்ள வகந்தைமனக் கற்பனையற் ரேய்ந்தொழிய
வுள்ளத்தே தன்மெய் யொளிர்வித்த சுத்தவருள்
வள்ளற் பிரான்சொருப வாழ்வு மடுத்தலாற்
றெள்ளியது சுத்த சிவாத்துவிதச் சீர்மையே.

1419. ஆன்ம சொரூப வருட்பிரா னேனுமகத்
தியான்முளைக்கிற் றன்னுருவு தான்கரப்பா னென்
ஆன்ம சொரூப வவனினும்யான் வேறன்றென் [றாலும்,
றான்மவறி வார்ந்தவிப்பா லாகங் கரவானே.

குறிப்பு:—உருவு, ஆகம் – சொரூபம்.

1420. கருத்தி லியல்பாக் கலந்த சொரூபக்
கருத்தன் வடிவைக் கருதுங்கால் அந்தக்
கருத்தென் மடமையைக் கண்டுநான் வெட்கச்
சிரித்த லறிந்து தியானம்விட் டேனே.

1421. மருண்ட வகந்தை மனக்கற் பனைசே
ரிரண்டென்று மற்றவவ் வொன்று வியன்றேன்
திரண்ட சொரூபச் செழும்பிழம் பாகத்
தெருண்டியல் கின்றேன் சிவச்சிற் பரத்தே.

குறிப்பு:—இயன்றேனுடைய சொரூபம்.

1422. குறிகுணஞ்சேர் பொய்ம்மாயக் கூத்தரு றென்னை
அறியப் படாத வறிவான வுண்மை
நிறைவுபெறக் கண்ட நிஜானந்த போதகன்
பிறிவிலா வத்துவிதப் பெட்பறிந் தேனே.

1423. இன்றெனக்கு முன்னின் றிறைவனே தேற்றலால்,
தொன்றுதொட்டென் னோடு தொடர்ந்தசிவச் சீர்மை
[யுணர்ந்
தொன்றுபட்ட மோன வுணர்வொளிவாழ் வுள்ளத்துத்
தோன்றியது; வென்றதொரு சுத்தாத் துவிதமே.

1424. உள்ளங் கலங்கா வுரஞ்சேர்மெய்ஞ் ஞானவருள்
வெள்ளங் கலந்த விசுத்தமனத் தன்மையால்
உள்ளந்தா னாக வுளானுநலை நான்மறுத்துத்
தள்ளவோ கொள்ளவோ சற்றுமிரு பேதமின்றே.

1425. தெரிவான் தெரியப் படுபொரு ளில்லாத்
தெரிவே சிவசொரூபச் சிற்பரமாத் தேர்ந்தேன்;
குருவா விதயங் குலவுசிவக் கோமான்
துரிய வியல் பேக சொரூபமென் றானே.

1426. ஞான சொருபகுரு நாதன் பதவொளியாம்
மோனவுணர் வுள்ளத்து மூண்டொளிரப் பெற்றதால்
வான வளாகசிவம் வைகு நிலைக்கடலாப்
பேனமா யாவுலகும் பேதமறப் பேர்ந்ததே.

குறிப்பு:-சிதாகாச வடிவானசிவம் கடலாகவும், செகம் பேனமாகவும் தெரிதலால், சிவசெகங்களின் பேதம் தீர்ந்த தென்பதாம்; பேனம் - நுரை.

1427. அன்னியமல் லாதமெய் யன்புணர்வுண் டாகவகத்
தென்னதியல் கண்டே னிறைவனருட் சிற்பதத்தில்
உன்னவொரு சற்று முபயமின்று வற்றெழுந்த
தென்னதுநா னென்னு மயக்கவிருட் கற்பனையே.

1428. தன்னியலு நான்சிறக்கத் தன்னதருட் சிற்பதத்துக்
கென்னை நிவேதனமா வேற்றுக்கொண் டாண்டவன்
[பால்
அன்னியந்தோன் றுதகுத் தாத்துவிதத் தன்மை
[பெற்றேன்
துன்னுமே யான்ம சொருபவியல் வாழியே.

1429. மனக்கலக்க மான மயக்கமற வுள்ளத்
தெனக்குந் தனக்கு மியைந்ததோ ருண்மை
நினைக்கவொரு வத்துவித ஞேய சொருபம்
எனக்கண் டமைந்தே னியற்செம் பதத்தே.

1430. இடக்கமற வென்னை யிதயத் தொடுக்கி
மயக்கமனக் கற்பனையை மாற்றினன் றுட்கீழ்
உயக்கமற்ற வுண்மையுணர் வொட்பமுற வாற்றுல்
வியக்க நயக்கவென்னின் வேறென்று மின்றே.

1431. ஆண்ட பிரானுக் கறிவே சொருபமா
ஈண்ட வறிந்தே னெனக்குமனைத் தாதலால்,
மூண்டநா னநுபவ மோனப் பரசிவவாழ்
வாண்ட பிரானடிக்கீ ழத்துவிதத் தன்மைத்தே.

1432. சூரியமெய்ஞ் ஞானக் குலாவால் உலகுக்கோர்
சூரியனே போலச் சுடர்விட் டொளிர்சொருபச்
சீரியனு லுள்ளத்திற் செந்நெறிகாட் டப்பெற்றேற்
கோரியல்சே ருண்மைநிலை யுள்ளுணர்வூ டார்ந்ததே.

1433. யான்றுனு முண்மை யியல்விளங்க வுள்ளத்துத்
தான்றுனு மோனந் தழைத்தொளிர்மெய்த் தற்பரனால்
ஊன்றுநின் றேனுக் கொழிந்ததொரு தன்மயமாய்,
மூன்று விரண்டா முகிழ்த்தமனக் கற்பனையே.

1434. மத்தனேன் மாய மயக்கறுத்த கண்ணேக்காற
புத்தமுதா வூறுசிவ போகவருட் பெம்மானைச்
சித்தங் குளிரத்தித் திக்க நினைந்துநினைந்
தொத்த வுணர்வா லுபயமறத் தீர்ந்ததே.

1435. என்னுண்மை யாக விதயத் துளானைமற்
றென்னின்வே றுக விரண்டுபட வெண்ணினேன்;
துன்னுமே கான்ம சொருபஞா னுநுபவத்
தன்னவனென் னுன்மாவே யாக வறிந்தேனே.

1436. அறிவான சுத்த வருள்விளக் கத்தால்
இறையோன் சொருப வியல்கண்டு கொண்டேன்;
நிறைவா விளங்கலுற்ற ஞேய நிலைக்கட்
பெறவோ விழக்கவோ பின்னமொன் றின்றே.

குறிப்பு:—சுத்த வறிவான அருள்விளக்கம் என மாற்றிக் கொள்க.

1437. சுத்தவருட் போத சொருபப் பிரானடிக்கண்
வித்தகசற் பத்தி வினைதவா லுள்ளத்திற்
புத்தமுத வாழ்வாகப் பொங்கு சிவானுபவத்
தத்துவித மோன வகன்பெருமாண் பார்ந்ததே.

1438. ஆவவென் றுண்டா னருளியதன் மெய்யுணர்வாற்
சாவெனும்பாழ் மோகத் தடுமாற்றந் தீர்ந்தொழிந்தேன்;
கூர்வயிர ஞானங் கொளுவியவான் டான்சொருபச்
சீர்வளர்வாழ் வேயாத் தெளிந்தேனென் ஜீவியமே.

1439. பெரிய பரஞ் சோதிப் பிரானுல் விளங்கத்
தெரியலுற்றேன் சுத்த சிவாத்துவித வுண்மை,
விரியலுற்ற சுத்த வெளியாகப் பொங்கு
துரிய சொரூபமாத் தோய்ந்தவாற் ருலே.

1440. உள்ளமே யாக வுளசொச் சொரூபனைத்தா
னுள்ளத்தா லுள்ளுவதவ் வுள்ளமன்ருத் தான்மறுத் [துத்
தள்ளலும்அவ் வத்துவிதத் தத்துவமாந் தற்பரனை
எள்ளலுங்காண் யானென் றெழுந்த முனைப்பாலே.

1441. இறைவன் திருவடிப்பே ரின்பநிலை கண்டேற்
கறிவுபிறி தற்ற வருட்கே வலத்தே
மறவி நினைவு மகிழ்வு துயர்வோ
மறவி பிறவி யெதிர்படத்தோன் ருவே.

1442. என்றுமென் னுள்ளத் திடங்கொண்ட வெம்பெரு
முன்றிலெங் கெங்குமே முற்ற வளைத்தலால் [மான்
மன்றவென் வாழ்வு மலர்ந்துசிற் பூரணமா
வொன்றியது தற்பரத்தோ டோர்பெற்றித் தாகவே.

1443. சுத்த வறிவொளியாத் துன்று சொரூபவருள்
வித்தையின்முன் மற்றெல்லா வித்தைகளுங் கற்பனை [யாப்
பொய்த்தொழியு மென்னிலருட் பூரணமோ ரனுபவ
சித்தியா மத்துவிதச் சீர்மையையென் செப்புவதே.

40. அத்துவித பூஜை

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1444. புலங்கடந்த சுத்தவருட் *போத சொரூப
நலங்கிளர்மெய்ஞ் ஞானகுரு நாதனையே நானுத்
துலங்க விளங்கு சொரூபானு பூதிப்
புலந்தெளிந்த புந்தியாற் பூஜிக்கின் றேனே.

*போத சொரூபமாகிய ஞான குருநாதன் எனக்கூட்டுக.

1445. தஞ்சமாத் தன்னருளே தாரகமாச் சார்ந்தேனைச்
செஞ்செவே யாண்ட சிவசொருபச் செம்மலுக்கென்
நெஞ்சமே யாலயமாம் நீராட்டு மெய்யன்பாம்
மிஞ்சுமபி மானமயல் வேட்கை நிவேதனமே.

1446. அருச்சனை பாட் டேயாக வாண்டவனைப் போற்றி
உருச்செபமாத் தேர்ந்த வுபாசனையா வுற்றேன்
அருட்செம் பதத்திலெனக் கார்வமுறப் பொங்கு
பொருட்சம் பிரமப் பொலிவான வாழ்வே.

1447. தெளிவான ஜீவன் சிவசொருப மென்ன
ஒளிசே ருணர்வோ ருரைத்தவவ் வுண்மை
வெளியாக வென்னை விளக்கியாண் டானைக்
கொளிசே ருணர்வே யுபாசனைமற் றன்றே.

41. சிவம்

(குறள்)

1448. உண்மை நிலையா வொளிர்வதனைக் கொட்படுப்பர்
திண்மைசேர் சுத்த சிவம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1449. மடவெள்ளை யேன்புன் மனத்தா டருளாற்
கடவுள்வாழ் வாகக் கலந்தசிவம் மோனச்
சுடர்வெள்ள மான சொருபவெளி யாகப்
படர்வள் ளியல்புசிவ பாக்கியமெய்ப் பேறே.

42. எல்லாம் சிவமயம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1450. அல்லா ணவப்பா முனர்த்தவகப் பேய்முனைப்பாட
பொல்லாங் கொழியவருட் பூரணமா வுள்ளத்த
நல்லாங் கவிர்சொருப ஞானனு பூதியால்
எல்லாஞ் சிவமயமா வேய்ந்ததோர் பெற்றியே.

1451. பொற்புடைமோ னுடைவப் பூரணமாத் தூன்றுமியற்
சிற்பரமே யாகத் தெளிந்தவருட் சித்தமெனக்
கற்புதவாழ் வாக வகங்கிளரப் பொங்கலாற்
சொற்பனமாங் கற்பனையே தோன்றும் புலவுசகே.

43. சித்தம் சிவமே

(குறள்)

1452. சித்தந் தெளிந்தேன் சிவந்தெளிந்தேன்; சுத்தவருட்
சித்தத் தியல்பே சிவம்.

1453. சுத்தப் பரசிவத்திற் சொக்கியவாற் றுலெனக்குச்
சித்தம் பரம சிவம்.

(வெண்பா)

1454. அமுதவாழ் வாகவெனக் காரத் திளேக்க
வமிதமா வுட்பொங் கருளா—லமைதிசேர்
சித்தமே சுத்த சிவானுபவப் பாற்கடலா
வுத்திதமா மோன வுணர்வு.

1455. பரசிவத்தைப் பேணும் பரிசயத்தாற் சித்தம்
திரிசியத்தி னின்று திரும்பித்—தெரிசகத்தைத்
தேரு தொழியத் தெளிவான சுத்தவறி
வாரு வியல்கின் றது.

1456. அதாச்சிறந்த மோனனு னுபவத் தாலே
சதாச்சிரய வாழ்வு தழைக்க—யதேச்சையாச்
சித்த விருத்தி சிவசொருப மானவுல
கத்தே சரிக்கின் றது.

1457. ஓங்குசிவ பாத வுணர்வொளியே யென்னுளத்திற்
பாங்குபெறு மோனமாப் பற்றலா—லோங்கு
சிவமயமாத் தீர்ந்தது சித்த மெனக்குத்
தவமதுவே யாகத் தழைத்து.

1458. சித்தமெங் கெங்கெனக்குச் செல்கின்ற தோவங்கங்
கொத்தொளிர்வ தோங்குபர வுண்மையோ—ஒத்தொ
சிற்பரமா வுள்ள சிவக்கே வலத்திலொன் றும் [விர்சச்
கற்பனையா லன்றியில்லை காண்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1459. களித்துலக வாழ்விற் கலங்கியவென் மோகந்
தெளித்தலற வாண்டான் சிறக்கவெனக் கன்பா
லளித்தசிவ ஞானத் தழுந்தலுற மோனந்
திளைத்தமனம் பார சிவலோகந் தானே.

1460. பேரவொனு மோனவியற் பெற்றியால் என்னைத்தன்
சீரடிமை யாகச் சிறக்கவாட் கொண்டவன்செய
பேரருளா லென்னுட் பிறங்கலுற்ற செம்பதமே
பார சொரூபப் பரப்பிரம்ம மென்பதே.

1461. உள்ளலுற்ற வாற்ற லுடையா னருட்பதத்தை
உள்ளலற வுள்ளுவதோ ருண்மை யுணர்வுற்றேன்;
தள்ளவொனு மோனவருட் சாலபா பனுபூதி
உள்ளமுறப் பொங்க வுயிர்பரமாத் தீர்ந்ததே.

1462. சுத்தவிஞ் ஞான சொரூபத் திருவருளாற்
சித்தமலப் பாழகன்ற சிற்மாத் திரத்தெளிவால்
நித்தசுத்த மோனநிலை தன்னியல்பா நிற்றலாற்
சித்தம் பரசிவமே சித்தம் பரசிவமே.

1463. உணவாக வாண்டவனுக் கூன மனச்சுட்
டுணர்வா *மகந்தை யொழிவால் இயல்வெற்
றுணர்வாத் தெளிந்ததோ ருள்ளமே உண்மைப்
புணர்வா மனுபவமாப் பொங்கியது நன்கே.

* அகந்தை ஆண்டவனுக்கு உணவாக ஒழிவால் எனக் கூட்டுக.

1464. வெற்றிசேர் ஞான விசுத்தத் திருவருளின்
பெற்றியாற் பாசவகப் பேயுணர்வை மாற்றினேன்
பற்றிலா மோனப் பரவெளியா வுள்ளுணர்வு
பற்றினேன் சித்தம் பரம சிவந்தானே.

1465. சொருபத்தில் வாழ்வு துளைகையே மோன
குருபத்தி யாகக் குலாவலுற்ற வாற்றல்
வெருவற் கிடமிலா விசுத்தசற் போதத்
திருவுற்ற சித்தஞ் சிவக்கே வலமே.

1466. தெள்ளமுத வாழ்வாத் திளைப்பதுநான் பாசமறத
தெள்ளத் தெளிந்தவருட் சித்தமே, ஆங்கதுவே
ஒள்ளியபே ரின்ப வுணர்வான வுண்மையாற்
றள்ள வொணுதசிவ தத்துவமாச் சார்வாலே.

1467. வித்தகமோ தேரு வெறித்துழல்பாழ் வினைனேற்
கத்தமியா மோன வருட்சிற் பரசொருபப்
புத்தமுதா வாழ்வைப் புதுக்கினுன் பொற்பதத்திற்
செத்தொழிவாற் சித்தஞ் சிவமயமாத் தீர்ந்ததே.

44. சிவானுபவம்

(குறள்)

1468. அறிவிற் பிறந்தசுக் தானந்த மோனச்
செறிவிலே கண்டேன் சிவம்.

1469. இனிக்கவென் னுள்ளத் தியல்வ துணர்வாத்
தனித்தசிவத் தன்மையே தான்.

1470. அருள்வாரி யான வனந்த சிவச்செம்
பொருள்வாழ்வி லுற்றேன் பொலிவு.

(வெண்பா)

1471. அறிந்தே னறிந்தே னகத்தின் பொருளைச்
செறிந்தேன் செறிந்தேன் சிவத்தே—இறந்து
பிறந்தேன் பிறந்தேன் பிரம்மபதத் தென்றும்
மறந்தேன் மறந்தேன் மயல்.

1472. களைத்தமனப் புன்கலக்கங் காணு தொழியத
திளைத்தலுறப் பெற்ற சிவத்தில்—அளித்தபெருந்
தன்மையி னுண்மை தலைப்பட் டபரிமித
தன்மபதச் சால்புதழைத் தேன்.

1473. ஆக்கக்கே டற்ற வறிவொளியாந் தன்சொருப
நோக்கமெனக் குள்ளே நுனித்தலால் தேக்கமுற்றச்
சிற்பரமா மந்தச் சிவசொருப மென்னுளத்தே
தற்பரமா வோங்கிற்றுத் தான்.

1474. சுத்த சொரூபச் சுடரொளியிற் காரிருள்சேர்
மத்த மனங்கரந்த மாட்சியால்—புத்தமுத
வாழ்வாக வென்னை வளைத்ததுசற் போதசிவம்
பாழ்வா தனைபாழ் படுத்து.

1475. அறிவுருவே நானா வறிந்துகொண்ட பின்னர்ப்
பிறிதுபட்ட மோகம் பிழையாய்ச்—செறிவுறுசச்
சிற்பரமா மோன சிவானுபவ வாழ்வியல்பா
நிற்பதென் னெஞ்சு நிறைந்து.

1476. ஏக்கமுற்ற மோக வுலகியல்விட் டாசையுற்றேன்
ஆக்கமா வுள்ள வருட்பதத்தே—ஆக்கமாத்
தேக்குசிவா னந்தத் தெளிவா மனுபூதி
யூக்குவதா லஃதே யுளத்து.

1477. நயக்க நயக்கமெய்ஞ் ஞானானு பூதி
பயக்கும்பே ரின்பவருட் பாதங்—கயக்குமனத்
துன்பக் கலக்கமறச் சொக்கு சிவானுபவ
சம்பத்தாச் சார்ந்த தெனக்கு.

1478. விருப்பமெழப் பொங்கநாளால் வெம்பிறவித் துன்ப
நெருப்பவியத் தண்ணென்று நெஞ்சிற்—குருப்பத
தங்கும் பரபோத சாந்த சிவானுபவம் [மாத்
பொங்குமெனக் கன்பு புணர்ந்து.

1479. நல்ல சிவத்தைநான் பொல்லாங்கு கூறினேன்
நல்லறிவு கெட்டமனப் புல்லறிவால்—நல்ல
சிவத்தருளாற் பெற்ற சிவானுபவ ஞானத்
தவத்திற் கழுவாய்கண் டேன்.

குறிப்பு: கழுவாய் – பிராயசித்தம்.

1480. சிவமே சொரூபமாத் தேர்தலான் மோனத்
தவமேவாழ் வாகத் தழைத்தேன்—சிவமயமே
யாகச் சிறக்கு மநுபவத்தாற் கெட்டதுபொய்ம்
மோகச் செருக்கா(ம்) முனைப்பு.

1481. உளத்திலே வாழ்வா வொளிர்வதெனக் கன்பு
திளைத்தலுறப் பொங்கு சிவமே—அளத்தலரும்
போகமா மோனவருட் பூரணமே மெய்ஞ்ஞான
யோகமா வுற்ற துணர்வு.

1482. சிவாத்துவித வுண்மைத் தெளிவான வாழ்வு
சுவைத்திடமா வுள்ளந் துலங்க—அவாத்தொகைசேர்
மோக வகந்தை முனைப்பற் றெடுக்கியருட்
போகவுணர் வூறிற் றகத்து.

1483. அல்லற் பிறவி யகன்றொழியத் தன்சொருப
மல்லற்பே ரின்பவருள் வாழ்வுபெற—நல்ல
திடமெய் யுறவு சிவத்திலே பூண்டேன்
உடல்பொய் யுறவா வுணர்ந்து.

1484. கலக்கமெனக் கொன்றுங் கருத்தி லெழாது
துலக்கமா மோனத் துரியம்—இலக்கியது
தானேநா னென சதாசிவமே யென்னகத்தில்
யானு விளங்குவது மென்று.

1485. சிறக்கநான் பெற்ற சிவானுபவப் பெற்றி
துறக்க வொண்ணாத சொரூபம்—மறக்கவோ
வன்றி நினைக்கவோ வன்னியமல் லாமையால்
என்று மியலா வியல்.

1486. சுத்தவருட் சத்திச் சுடரொளியா லென்னுளத்து
மத்தவகப் பேய்கரப்ப மாயமாய்—எத்தனமற்
றோங்கு சொரூப வுதாரப் பரசிவமே
ஆங்கு நிறைந்ததுநா னாய்.

1487. உள்ளத் தியல்வெற் றுணர்வே யுருவாகத்
தெள்ளத் தெளிந்த சிவசொருபம்—மெள்ளமெள்ள
யானதுவா முண்மைவிளங் கின்பப் பரவெளிதா
னானதுமோ னநுபவத் தால்.

1488. தப்பலற்ற வெற்றிசேர் சற்போதக் கேவலமாச்
செப்பலுற்ற மோன சிவோகநிலே—ஒப்பலுற்றென்
னுள்ளத்தா டொன்ரு வொளிபெருக்கி நின்றதனைத்
தள்ளத்தா ஞகுமோ தான்.

1489. தேசப் பளிங்கொளிபோற் சித்தந் தெளிந்துமனப்
பாசக் கலக்கமற்ற பார்வையாற்—கோசமயற்
சிச்சடம்பே தித்துச் சிவோகஞா னுனுபவ
நிச்சயத்தே நின்றதென் னெஞ்சு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1490. உள்ளமுறு முண்மை புணர்வொளியால் யான்முத
கள்ளவுணர் வானமனக் கற்பஞ ஜாலமற, [லாக்
வெள்ளவருள் வாழ்வா விளேசிவஞா னுனுபவத்
தெள்ளமுத முண்டுமகிழ் தேக்கியதென் சித்தமே.

1491. இடம்சேர் வுறுதபே ரின்பவெழில் பொங்கு
சுடர்சேர் துரீய சொருபப் பதத்திற்
படர்சேர்வெம் பாசவகப் பாழ்கடந்து கண்டேன்
திடமான மோன சிவானுபவ மாண்பே.

1492. ஆக்கமா வுள்ள வறிவான வுண்மையே
மோக்கமா வுள்ளலர்ந்த மோனஞா னத்தூடு
நீக்கமற வெங்கும் நிறைந்துள்ள சுத்தசிவத்
தேக்கமே வாழ்வாத் திருத்தி விளைந்ததே.

1493. சிவத்திற் பிரிந்து செருக்க வொணுமெய்த்
தவத்தொளிர் ஞான சமாதித் திறத்தால்
அவத்தமா மோக வனர்த்தப் பிறப்பற்
ருவந்தலுற் றேனுளத் துள்ள சிவத்தே.

1494. ஊசி முனைக் கூராலு மூடறுக்க வொண்ணுமெய்த்
தேசவொளிப் பூரணமே சிட்ட ரநிந்தசிவம்;
பாசவகப் பாமுக்கப் பால்விளங்கு சுத்தசிவத்
தாசைமிகப் பூண்டேற் கருள்விளக்கம் பற்றியதே.

1495. சாந்த வுணர்வாத் தழைத்த சிவத்திலெனக்
கார்ந்தமெய் யன்பே யமுதானு பூதியாக்
கூர்ந்தது நா னென்னுங் குடிலவகப் பேய்குலேயக்
காந்த வசீகரமாங் கைவல்யத் தன்மையிலே.

1496. அவத்தன்மை யானபா ழாணவந்தீர் சுத்த
சிவத்தன்மை தேறத் திளேத்தலுற்றேன், பல்வே
றவத்தைகளாத் துன்று மலமரல்கெட் டான்ற
சுவத்தவியல் பான துரீயப் பதத்தே.

1497. ஆணவட்பே யான வகந்தையைச்செற் றுள்ளத்து
மாண வொளிர்சொருப மாண்பா மனுபவத்தாற்
பேணவோர் சற்றும் பிறிதின்றி முற்றமுமு
வேணவா வான விசுத்தசிவம் முற்றியதே.

1498. தெள்ளியமெய்ஞ் ஞானத் திருவருளா லன்றிமற்
றுள்ளலரு முண்மை யொளிவளரத் தன்னியல்பா
வுள்ளமுறப் பொங்கு முதாரமோ னுபவத்
தெள்ளமுத வாழ்வு சிவாத்துவிதச் சீர்மைத்தே.

1499. காணக் கடவதோர் கைவல் லியவுண்மை
மாணச் சிறந்தொளிர்தன் மாத்திரமாக் காண்டலாற்
பூணக் கடவசிவ போதானு பூதியெனக்
காணவமற் றேய்ந்த வருட்பதத்தில் வாய்த்ததே.

1500. ஒன்றுன வுண்மை யுணர்வொளியா லென்னுருவு
நன்று விளங்கியது நல்லசிவச் செம்பொருளா
என்றுமெல் லாமுமவ் வேகமே வாத்துவித
மொன்றவே கைவல்ய வுண்மைப் பரத்திலே.

1501. விள்ளவொ ணு வுண்மை விருப்பான சுத்தவருள்
வெள்ளமென் னுள்ளத்து மேன்மேற் சுரக்கலாற்
றெள்ளமுத மான சிவோகஞா னுனுபவந்
தள்ளரிதா வென்றுந் தழைத்துமீப் பொங்கியதே.

1502. களிவளர்மோ கப்பாழ்ங் கலக்கமற வுள்ளத்
தொளிவளர்ஞா னுனுபவ வுண்மைப் பிரான்பால்
வெளிவளர்வாழ் வாக விளங்கியது மோனத்
தெளிவுசால் சுத்த சிவோகவுணர் வூற்றே.

1503. இருள்வெளிக் கப்பா லிருந்தொளிர் சுத்த
வருள்வெளி கண்டங் கமைந்தேன் அகத்திற்
பொருள்வள மானமெய்ப் பூரணம் பொங்கத்
தெருள்வடி வான சிவோகமுற் றேனே.

45. மாயை அனன்னியம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1504. தோன்றுன சொந்த சொருபத்திற் பேராது
மன்ற விசித்திரமா மாயா விலாசத்தால்
ஒன்றுன தன்னைப் பலவா மயக்குறுமந்
நன்றுன சிற்சத்தி நம்மியலாக் கண்டோமே.

குறிப்பு:- பேராது - பேராமலே; மாயாவிலாசத்தால மயக்குறும் என வியையும்.

46. பசு பாசம் பொய்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1505. சுத்தவித்த தயான சொரூபவருட் பார்வையாற்
புத்தமுத்த மானசிவ பூரணமென் னெஞ்சத்து
நித்தசித்த மான நிலையேயாக் கண்டுகொண்டேன்
வித்தகத்தி லத்தனையும் மித்தையாங் கற்பனையே.

குறிப்பு - பார்வையாற் கண்டுகொண்டேன் என வியையும்; அத்தனையும் என்றது பந்தமுத்தி முதலான அகில விவகாரங்களை.

1506. சுத்தவருட் போத சொருபானு பூதியால்
மைத்தபனக் கர்பனு மாயமற்று வுள்ளுணர்வில்
வித்தகவாழ் வாக விளங்கு வியோமபதத்
தத்தனையும் பொய்த்தோற்ற மாகக் கழிந்தனவே.

1507. அறிவொன்று மில்லை யறியாமை யில்லை
குறியொன்று மில்லை குணமொன்று மில்லை
பிறிதொன்று மில்லை பிறப்பிறப்பொன் றில்லை
நிறைவொன்று சேவலமெய்ஞ் ஞேயநிலைக் கண்ணே.

1508 இருப்பறிவு மட்டே யெனுதியல்பாக் கண்டேன்
விருப்பமுற வென்னின் விடயமொன் றில்லே.
அருட்பெருவாழ் வாக வகந்தெளியின் மற்றை
மருட்புலவாழ் வூனமனே மாயக் கனவே.

1509. அருளா லவிர்ந்தாங் கபார வதீதப்
பொருளே சொருபமாம் போதானு பூதி,
மருளா லடைந்தபொய்ம் மானுபி மான
வி நல்சே ரகப்பா ழிளைமைகண் டேனே.

47. பேதம் மனக்கற்பனே

(குறள்)

1510. சுத்தவறி வான சொருபத்திற் கற்பனையாப்
பொய்த்ததுபல் வேற்றுப் புலம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1511. காண்பான் சொருபமே காணக் கடவபெரு
மாண்பான காட்சியா மாணப் பிறங்கலாற்
காண்பான் சொருபவருட் கைவல்யச் சிற்பரத்திற்
காண்குறுபே தங்களெல்லாங் கற்பனு ரோபமே.

1512. தள்ளவோ கொள்ளவோ சற்றுமறப் பொங்குசிவ
வெள்ளமே யாகவொளிர் வித்தகமெய்க் காட்சியாற்
கள்ளமனக் கற்பனையே யாகக் கழிந்ததுமுற்
றுள்ளுமகப் பேய்மழைப் பாற் றேன்றியபே தத்
[தொகையே.

1513. மான்ற மனக்கரக்க வாலறிவாங் கேவலத்தி
லூன்றவூற்ற வாற்று லுபசாந்தி யற்றேனுக்
கான்ற வகன்பரமே யல்லாது கற்பனையாத்
தோன்றவூற்ற வேற்றுமைகள் சூனியமாத் தோக்கதே.

1514. உண்மை யியல்பென் னுடையானே டென்னுயிர்க்குத்
திண்மைசேர் சுத்தவருட் சிற்பாத்திற் கண்டுகொண்
[டேன்
வண்மைசே ரந்நிலையின் மாட்சியால் வேற்றனமகள்
விண்மையே போல வெறுங்கற் பனைகளே.

1515. பருப்பதமாஞ் சோதிப் பரவா ரியனு
லருட்பெருவாழ் வாக வகத்தே துலங்கு
மிருப்புணர்வா மென்மெய் யியலிலே பேதம்
மருட்படுபாழ் மாய மனக்கற் பனையே.

1516. உண்டுண் டுறங்கி யுலகிலுழன் றேனுள்ளத்
துண்டுண் டொருபொருளென் றோர்க்க வனுபவமா
மண்டி யொளிர்சிவச்செம் மாண்பொருளின் மாட்சி
[யாற்
கண்டவையுங் கேட்டவையுங் கற்பனையாப் போயி
[னவே.

48. உலகு கற்பனை

(குறள்)

1517. உணர்வான வென்னை யொழியநா னேரேன்
*உணர்வாம்பல் பேத வுலகு.

* உணர்வாம் - உணரப்படுவதான.

1518. அருள்விளங்க லுற்ற வகத்தே யகன்ற
திருள்சே ருலக வியல்.

1519. கண்டுகொண்ட வுண்மைக் கடவுட் பரசொருபத்
தொண்டியது மாய வுலகு.

குறிப்பு:—ஒண்டியது – ஒன்றியது.

1520. வெளியாக வுண்மை விளங்கு சொரூப
வொளியிற் கரந்த துலகு.

1521. வெளியா வகத்தில் விளங்கு சொரூப
வொளியிலே காணே னுலகு.

1522. பரவெளியிற் காணும் படங்களே, தோற்றங்
கரவுசேர் காட்சியெல் லாம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1523. வண்மைசேர் சுத்தவருள் வாழ்வுகந் மோனவியற்
றிண்மைசேர் கேவலசச் சித்தாப் பரமார்த்த
வுண்மையுணர்ந் துள்ளந் தெளிந்தாங் குலகவுரு
விண்மையே யாக வெறுவிதாப் போனதே.

1524. சொந்தமா வுள்ள சொரூபானு பூதியால்
அந்தமில்பே ரின்ப வருள்வெளியா நிற்கின்றேற்
குந்துமடனேல் வாச வுருவெளித்தோற் றங்களே
விந்தைசே ரிந்த விவகார முட்புடியே.

1525. மாயமா மோக மனக்கற் பனையகற்றித்
தோயலுற்ற சுத்தத் துரீய சொரூபத்திற்
பேயகந்தை யோய்வாற் பிழைசே ருலகமயற்
சாயம் வெளுத்ததுமஞ் சட்பொலிவு தோன்றுதே.

1526. சொச்சமா வுள்ளத்துத் தன்று சொரூபவருள்
விச்சையா லுண்மை வெளியா விளங்கலாற்
றுச்சமனக் கற்பனை சொப்பனமா மங்கியது
நிச்சயமெய் போலநிகழ் மாயப் புலவுலகே.

1527. காணக் கடவவ நட் கைவல்ய வுண்மையியல்
பேணக் கடவசிவப் பேரு விதயத்து
மாணத் துலங்கலான் மற்றனைத்துங் கற்பனையா
நாணிக் கழிந்ததுமெய்ந் நாட்டத் திலாமலே.

49. பந்த முத்தி பொய்யாயிற்று

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1528. அந்தமில்கண் ஞான வருட்சிற் பரவெளியே
சொந்த சொரூபமாத் தன்றுமனு பூதியாற்
சிந்தியது மோகச் செருக்கோடு கற்பனை
பந்தமுத்தி யெல்லாம் பகற்கனவாப் பற்றற்றே.

1529. பந்தமென்று மில்லையருட் பார்வைமீக் கூர்தலாற்
சிந்தைசென்ற சென்ற திசையெல்லாந் தீர்த்தமாம்
சொந்தமா முத்தி சொரூபத்திற் பந்தவுணர்
வெந்தவா றந்தநா ளெய்திற்று விந்தையே

50. பரம்

(குறள்)

1530. அருள்வெளியாந் தூங்க வகத்தே யகச்செம்
பொருள்வளங்காண் குற்றேன் பொலிந்து.

1531. உகைக்கவேண் டாததோ ரூர்தியா வுற்றேன்
பகுக்க வொணுத பரம்.

(வெண்பா)

1532. சாந்தியே மிக்க சதாசிவமாஞ் செம்பொருளாப்
போந்தியல்சுத் தான்மானு பூதியாற்—பேர்ந்தொழி
கற்பனையாம் பேதங் கருத்தா டொளிர்ந்ததுசச் [யக்
சிற்பரமாந் தெய்வத் திறம்.

1533. பத்தித் தவமுளத்திற் பற்றலாற் சுத்தசிவ
புத்தத் துவம்புணர்ந்த புத்தியிலே—சித்த
விருத்திக்கு வேறு விஷயமின்ருய்ச் சித்தம்
பரத்துக்கே யாயிற்றுப் பற்று.

51. பரந்தாமம்

(குறள்)

1534. சுரந்தூற மோனந் துலங்கிற் றிதயப்
பரந்தாம வுண்மைப் பதம்.

1535. இப்பாலுக் கிப்பா லிறையருளாற் சேர்ந்ததுமற்
றப்பாலுக் கப்பா லது.

(வெண்பா)

1536. வீடாக வென்னுள் விளங்குவது மிக்கவருட்
பீடான சுத்தப் பிரம்மபதம்—கோடாத
மோனவருட் கேவலமா முந்துமதிஷ் டானநிலை
யானெனதற் றுள்ள வியல்.

1537. தத்துவ ஞான சமாதியா மோனவொளி
சத்துவவாழ் வாகத் தழைத்தலால்—வித்தகமெய்க்
கைவல் லியமாங் கடவுட் பரந்தாமம்
கைவந்த நெல்லிக் கனி.

1538. மோனக் குறியகத்தே மூண்டொளிரக் காண்டலால்
ஏனைக் குறிதுணநோக் கின்றாக—ஊனப்
பசையற்ற வாழ்வே பரமபத வாழ்வா
இசைவுற்ற துள்ளத் தெனக்கு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1539. தன்னந் தனியான தத்துவன்மெய்ப் பாதவொளி
வன்னமென் மாட்டு மலர்தலாற் கற்பனையாத்
துன்னும் பலவிகற்பத் தோற்றஞ்சே ராணவம்போய்த்
தன்னந்த மற்றபரந் தாமந் துலங்கியதே.

1540. கணக்கிட வொண்ணாக் கடவுட் பரத்தி
விணக்கமாஞ் சித்த வியல்பே முழுமெய்
வணக்கமா(ம்) மோன வழிபாட்டாற் பாசப்
பிணக்கற் றடைந்தேன் பிரம்மபதப் பேறே.

52. மெய்ப்பதம்

(குறள்)

1541. வாழ்வா வகத்தே மலர்ந்ததுகாண் மோகவகப்
பாழ்வா தனைதீர் பதம்.

குறிப்பு:—வாதனை தீர்பதம் - வாதனையினின் றியல்
பாகவே நீங்கிய வாலறிவான மாண்பதம்.

1542. மங்கலவாழ் வாக மகிழ்சிறக்க வுள்ளுணர்விற்
பொங்கியதோ ருண்மைப் பொருள்.

1543. அருட்சீர்மை யாலே யனந்தசிவ மாமெய்ப்
பொருட்சீர்மை பொங்கிற் றுளத்து.

1544. தொக்க சொருபவருட் சூழவெங் கெங்குமா
புக்கொளிர்வ துண்மைப் புலம்.

53. வேதாந்த நிலை

(குறள்)

1545. அறிவொளியா மோன வெறுவெளியிற் கண்டேன்
நிறைவுறுவே தாந்த நிலை.

1546. வேதாந்த வுண்மை விளக்கமா மோனமே
போதாந்த மாஞ்செம் பொருள்.

54. பொறை

(குறள்)

1547. நிறைவா விளங்குசிவ நேயானு பூதிப்
பொறையா லெலாம்பொறுக்கின் றேன்.

55. அஜாத சித்தாந்தானுபவம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1548. சுத்த வெளியே சொருபமா வுள்ளத்து
மெத்தத் தெளிவா விளங்கலாற் கற்பனையா
வத்தனையும் போக அஜாதப் பரசொருப
வித்தகவாழ் வான விலாசம்மீப் பொங்கியதே.

1549. கற்பனைதீ ருண்மைக் கடைப்பிடியோர் கேட்கிலோ
சிற்பரமா வுள்ள சிவாத்துவித வுண்மையாந்
தற்பரமோ ஞனுபவச் சார்பாற் றரித்ததுளத்
தற்புதமா மன்னுசித் தாந்த வஜாதமே.

1550. மறவியெனச் சென்றும் மடுத்ததே யின்றென்
னறிவான வென்னை யறிந்ததாற் கண்டேன்
செறிவான சுத்தவியற் சிற்பரமா(ம்) மோன
நிறைவான முத்திநிலை நித்தவியல் பாமே.

1551. இழந்தது மில்லை யடைந்தது மில்லை;
உழந்தது மில்லை மகிழ்ந்தது மில்லை;
அழன்றது மில்லை குளிர்ந்தது மில்லை;
கழன்றது கற்பனை யாமற் றெலாமே.

56. அதீத ஸஹஜ நிலை

(வெண்பா)

1552. பண்டென்னை யாண்ட பரிசாலே தன்மயமா
வுண்டென்னை யுண்மை யுணர்த்தினான்—மண்டியுள [த்
தென்கடவு ளாக வியல்சொருபச் செம்பொருளாக
கென்கடவேன் சிந்தை யினி.

1553. பண்டுபடு தொண்டுப் பணிபுரியேன் ஞானிபோ
லுண்டுடுத்துச் சும்மா வுலவுகின்றேன்—மிண்டுபடு
மென்னிலைமை யாதோ விறைவனை தானறிவான்
தன்னிரண் டற்றபரன் றான்.

1554. பித்தனே போலப் பிதற்றுகின்றே னெம்மனத்தக்
கொத்தாங் குறைபல நா னெற்கமிலேன்—சுத்தசச்
சித்தான தெய்வத் திருவருளே தானறியும்
சத்தா மனுபூதிச் சால்பு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1555. ஆன்ற சொரூப வருட்சிற் பரவெளியா
ஆன்றமைந்த யோகரா னனுபவ நோக்கமகத்
தூன்றலால் எல்லா மொருதன் மயமாகத்
தோன்றத் தூரிய மதீதமாத் தூன்றியதே.

1556. களிசே ரகந்தைமனக் கற்பனைதீர் மோன
வெளியா வுளத்தில் விளங்கலுற்ற வுண்மைத்
தெளிவே சொரூபத் திருவருளாச் சேர்வா
லளிதலுற்ற தன்மை யதீதப் பரமே.

57. பூமா

(வெண்பா)

1557. அகமே பொருளா வகந்தெளிந்த மோனத்
துகவுசேர் சாந்தி யுறலால்—தகவியல்சற்
போதவருட் சூழலே பூமாவாம் பெற்றியறிந்
தாதரமிக் கார்ந்த தகத்து.

1558. உள்ளுணர்வா வோங்குசிவ யோகவருட் பேரின்பத்
தெள்ளமுத மோனந் திளைத்தலால்—கள்ளமனப்
புன்கலக்கக் கற்பனைதீர் பூமாவே யென்னுருவாத்
தங்கலுற்ற துள்ளந் தழைத்து.

1559. சிவத்தையே யெண்ணிச் சிவாயநம வென்று
சிவமயமாச் சிந்தை தெளிந்தேன்—சிவத்தையன்றி
மற்றொன் றிலாதபெரு மாட்சிசேர் பூரணமா
வுற்றொளிரப் பெற்ற துணர்வு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1560. ஆணவமா மோகவகக் காரநிவை வாலறிவா
லூனமா வுட்கொண் டுளத்தே உபசாந்த
வேணவா வாக விளைந்த சொரூபன்பாற்
பூணலரு சுத்தவருட் பூமா விளங்கியதே.

1561. அற்பனே னுள்ளத் தருள்வெளியாப் பொங்குசிவச்
சிற்பரமோ னனுபவந் தேற்றிக் கொடுத்தபிரான்
பொற்பதவாழ் வாகப் புணர்தலுற்ற பூமாவிற்
கற்பதற்கோ கேட்பதற்கோ காணே னயல்களே.

1562. இதுவே பொருளோ வதுவே பொருளோ
வெதுவோ பொருளென் றெளியே னெதுவுங்
கதுவா விதய கமலத் தறிவா
மதுவேஞ் பொருளா வவிர்ந்ததான் மாவே.

1563. சிக்கெனவென் னுள்ளஞ் சிறக்கலுற்ற சுத்தவருட்
சொக்கன் சொரூபவொளி சூழப் பரந்தாங்கு
சற்கதியா நாளுந் தழைத்தொளிரதற் பூரணத்தா
டொக்கமற் றெல்லா வுணர்வுகளும் பொய்த்ததே.

1564. அற்பனே னுள்ளம்புக் காண்டா னறிவுருவாப்
பொற்பவொளிர் மோனனு பூதியாற் பூமாவாக்
கற்பனைதீர் சுத்தவருட் கைவல் லியசொருபச்
சிற்பதமே யென்றுற் றிளைக்கப் பெறுவதே.

குறிப்பு:—பூமாவாத் திளைக்கப் பெறுவது எனவியையும்.

1565. அறிவா வமைந்தே னகத்திலே யான்ற
நிறைவான பூமா நிலாவியது கண்டீர் !
அறிவானே வன்றி யறிபுலமோ வில்லை
செறிவான சுத்தசிவச் சிற்பரமல் லாதே.

1566. சிற்பரமே தானுத் தெளிந்தவனு பூதியாற்
கற்பதற்கு மற்றேர் கலையுமறக் கைவல்யப்
பொற்புறுசற் போதவருட் பூமாவா வுள்ளொளிர் [மெய்த்
தற்பரமா மந்நிலையிற் சாற்றுவதற் கென்னுளதே.

58. உலகு பரமாயிற்று

(குறள்)

1567. பரமசிவ ஞானவொளி பாய்ந்தாங் ககத்திற்
பரமசிவ மாயிற் றுலகு.

1568. வெளியாக வென்னை விளக்கினன் பாத
வொளியா விளங்கிற் றுலகு.

1569. சிவமே சொரூபமாத் தேர்ந்தியல்கின் றேற்குச்
சிவமேகாண் காணுஞ் செகம்.

1570. இளிமையெலாம் போக விதய வருட்சீ
ரொளிமயமா வொன்றிற் றுலகு.

(வெண்பா)

1571. என்னி லெனக்கரும்பே ரின்பவருட் பாதவொளி
தன்னிலே மோனந் தழைத்தலால்—உன்னலரு
முன்மனியா முண்மை யொளிபடர்ந்த வுள்ளத்தே
தன்மயமா முற்றுஞ் சகம்.

1572. அவத்தி லுழன்ற வடியே னருளாற்
சிவத்திலென் னுண்மை தெளிந்தேன்—விவர்த்தமாத்
தோன்று முலகு சொரூபமே யாகவெனக்
கான்றதனு பூதி யகத்து.

1573. அறிவிலே தோன்று மகிலங் களுமவ்
வறிவுருவே யாக வறிந்தேன் அறியும்
அசுமிதமாம் பேத மறத்தீ ரறிவா
மகம்பரமா வுற்ற தகத்து.

1574. கேவலமா மோனக் கிளர்ச்சிசேர் சுத்தவருள்
வாழ்வலர வுள்ளம் மலர்தலால்—பாழ்வளர்வெம்
பாசபந்த மானமனப் பைத்தியமாங் கற்பனைகெட்
டோர்சிவந்தா னுயிற் றுலகு.

1575. தேற்றமா மோனச் சிவசொருபச் செம்பதவாழ்
வூற்றமா வுள்ளத் தொளிர்தலால்—தோற்றுமனக்
கற்பனை பேதக் கலக்க மறத்தெளிந்து
சிற்பரமாக் காணுஞ் செகம்.

1576. தங்கலுற்ற சுத்தவருட் சைதன்யப் பார்வையொளி
பொங்கலா லிவ்வுலகு பொன்மயமாய்த்—துங்கநலம்
தோய்ந்த புதுப்பொலிவுத் தோற்றம் புதுப்படைப்புற்
றேய்ந்தன்ன காட்சி யுடைத்து.

1577. ஐயமற நன்று வறிந்தே னறிவான
வையனுரு வாமிவ் வகிலமென்றே—தெய்விகமெய்
யன்பளைந்த வாற்று லகில வுயிர்க்குமவ்
வன்புசிவ மாயிற் றகத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1578. யானென் றிதுவென் றிரண்டுபடப் பேதுற்ற
ஊன வகந்தையுணர் வுள்ளத் தொடுங்கலால்
ஈனமோ கப்பா ழிடைத்தோன் றியவகிலம்
மோனவெளி யாக முயங்கலுறக் கண்டோமே.

1579. எண்ணுபிற வானமற் றேதிலவை போற்றனை நா
னெண்ணவேண் டாம விதயத் தறிவொளியா
நண்ணலுற்ற சுத்தமெய்ஞ் ஞான சொருபனருள்
வண்ணமே யாக மலர்ந்த தகிலமுமே.

1550. ஆன்ம சொருப வறிவொளியா வென்னையனைந்
தான்ம சொருபமே யாக்கியவென் ஞண்டவன்பால்
ஆன்ம சொருபஞா னுனுபவம் பெற்றேனுக்
கான்ம சொருபமே யாயிற் றகிலமே.

1581. சித்தமலஞ் சேர்ந்த செருக்கா மகப்பேய்நோக்
கத்தி லனந்தபே தங்களாத் தோன்றியது
தத்துவநோக் காகவியல் சாந்தஞா னனுபவத்
தொத்தவொரே தன்மயமா வுள்ளத் தொளிர்ந்ததே.

குறிப்பு:—மரத்தை மறைத்தது, பொன்னை மறைத்தது என்ற இரணடு திருமந்திரங்களும் இங்கு உதகரிக்கத் தக்கன.

1582. வானமே யாக வளர்சிற் பரசொருபத்
தானமே காண்க சதோதயமாத் தங்குவது;
யானிதுவென் கின்றவெலாம் *ஏழைமனக் கற்பனை
போனதுகாண் சுத்தவருட் போதானு பூதியிலே. [யாப்

* ஏழை - அறியாமை.

1583. பரசொருப ஞானத்தாற் டற்றலுற்ற துள்ளத்
தரசுரிமை யான வதீதநிலே; சுத்தப்
பரசிவமா மோனப் பதவொளிசேர் கண்ணுற்
றெரிவனவெல் லாமோர் சிவமயச்செம் பொன்னே.

1584. இளியார்ந்த மோக விருட்பா ழகந்தைக்
களியார்ந்த சித்தக் கலக்கந்தீர் சுத்த
வெளியாக வென்மெய் விளங்கலா லுள்ளத்
தொளியாம் வெளியுருவே யாயிற் றுலகே.

குறிப்பு:— சுத்தவெளி - துரியவெளி; ஒளியாம்வெளியுரு -அறிவுருவான அருள்வெளித்தோற்றம்.

1585. உண்மைப் பரசிவத்தோ டொத்தொழுகும் மோன
வண்மைசேர் வாழ்வின் வசீகரத்தா லிவ்வுலகு [வருள்
மண்மயமல் லாது *வசிச்சிவச்செம் பொன்மயமா
நண்ணியதென் றுலகு நாட்டத்தின் பான்மைத்தே.

* வசி – வசியம்.

59. அன்பறிவு

(குறள்)

1586. இன்பவருள் வாழ்வா விதயம் பிறங்கலால்
அன்புருவே யாயிற் றறிவு.

1587. ஆக்கமாத் துன்றுமெய் யன்பருளி, யானெனும்பா
ழேக்கங் கடிந்தா னிறை.

(வெண்பா)

1588. *அன்பறிவா லன்றி யடையப் படாதவிறை
தன்பதத்து வாழ்வு தலைப்படலால்—அன்பறிவின்
மெய்ப்பாட் டொருமை விளங்குசொரு பானுபவ
வைப்பாப் பொருந்தியது வாழ்வு.

* அன்பு . . . இறை -சிலர் கூறுகின்றபடி அன்பாலோ அல்லது வேறு சிலர் கூறுகின்றபடி அறிவாலோ அன்றி, அதனதன் மறுதலையால் அடையப்படாத இறை.

1589. இன்ப வியல்பா வியல்வதா லன்றேபே
ரன்பியல்பாத் தன்பா லமைவதென்றே—அன்புக்
குரியபே ரின்பமா வுள்ள சொரூபந்
தெரியலே ஞானத் திறன்.

1590. ஒழுக்க மெனக்குத்தன் னுண்மையுணர் வோங்கப்
பழுத்த வருட்பாத பத்தி—செழித்தொளிர்மெய்ப்
பத்தியா மந்தப் பரமோப சாந்தவுணர்
வத்துவித மோன மகத்து.

60. மோனக் கல்வி

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1591. கலக்கமறக் கண்டவருட் கண்ணுளன் சுத்தத்
துலக்கமாத் துன்று துரீய சொரூப
நிலைக்கணே யென்னை நிறுவினன் மோனக்
கலைக்கணே முற்றியதென் கல்வித் துறையே.

1592. விரிதலுற்ற மோன வெளியொளியாந் தன்மெய்த்
தெரிவிலென் மோகச் செருக்கற் றொழிவாற்
புரிவதெல்லாம் பூசனையாப் புக்கதுகாண் சற்றுஞ்
சுரிதலற்ற ஞான சொரூப னடிக்கே.

குறிப்பு:—ஒழிவாற் புக்கதென வியையும்.

1593. அற்பனு மென்னை யருட்சிற் பதவொளியாற்
பொற்புறவாழ் வித்தசற் போதகுரு மோனத்திற்
கற்பதற்கெல் லாமோர் கரைகண்டேன் கைவல்யத்
தற்பரமே யாகத் தழைத்தலா லென்னுருவே.

1594. புத்தகத்தை யோதிப் புலம்பினேன் கற்றறிந்த
மற்றவித்தை யெல்லாமே மங்கவுளத் தோர்தானே
சுத்தவித்தை யாகத் துலங்கவுற்ற வாண்டவனை
முற்றவத்தா லெய்தலான் மோனநிலை வாய்த்ததே.

61. மோனத் தவம்

(குறள்)

1595. சிற்பரமா வுள்ளந் தெளிதலாற் பொங்கியது
தற்பரமா மோனத் தவம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1596. சுவத்தமா மோனந் துலங்கவென் னுள்ளத்
தவத்தமா மோக வகந்தையறக் கண்ட
சிவத்திலென் னுண்மை தெளிந்தாங் குதாரத்
தவத்திலே வாழ்வு தழைத்தலுற் றேனே.

62. மோன வழிபாடு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1597. ஊனவகப் பேயை யுடற்றியென் னுள்ளுணர்விற்
றுனவிர்வுற் றோங்கு சதாசா ரியனடிக்கண்
மோனவழி பாடு முகத்தலாற் சிந்தனைசே
ரேனை வழிபா டியற்றநான் கில்லேனே.

குறிப்பு:—சிந்தனை – தியானம்; முகத்தலாற் கில்லேன் என வியையும்.

1598. உண்மையிலே யென்னை யொடுக்கலால் என்னுருவ்
வுண்மையே யாக வுணர்த்தியவென் னுண்டவனை
வண்மைசேர் சுத்த மனோமவுன வாயிலா
உண்மைசேர் நல்ல வுபாசனைசெய் கின்றேனே.

63. மோனம்

(குறள்)

1599. சுவத்தமா மோனந் துலங்கியது சுத்த
சிவத்திலே நானறச்செத் தாங்கு.

1600. அறிவாக வென்னையடிக் காண்டவன்பா லார்ந்தேன்
நிறைவான மோன நிலை.

(வெண்பா)

1601. சுத்த வருட்பரமாத் துன்றுங் குருரமணப்
புத்தமுத ஞானானு பூதியால்—சித்த
விருத்தி யகண்ட விலாசமா மோனப்
பரத்தியலே யாயிற்றுப் பண்பு.

1602. பரமான மோனம் பழுத்ததேனக் குள்ளத்
தூரமான வுண்மை யுணர்வால்—பரமாக
வென்னையாட் கொண்ட விறைவனருட் பாதவொளி
என்னியலே யாக வியைந்து.

1603. மூலத்தை யாய்ந்தறிந்த மோனமே மெய்ஞ்ஞான
சீலத் திறமாத் தெரிதலால்—ஏலவயற்
சீலமொன்றுந் தேறுது சிற்பரமா மோனவருட்
சீலமொன்றே தேர்ந்துதிளைத் தேன்.

1604. மோதங் கிளர்சொருப மோனானு பூதியாற்
கேதமாஞ் சிந்தைக் கிலேசமற—வேதப்
பொருளா விளங்குறுசற் போதமே யல்லால்
அருள்வே றறியே னகத்து.

குறிப்பு:—சற்போதமே அருள் வடிவென்பதாம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1605. மோனவருள் வாயிலா முத்தி விளங்கலுற்றேன்;
மோனவருள் சற்குரு மூர்த்தி யருளினான்;
மோனவருள் வாழ்வு முகத்தலா லுள்ளத்து
மோனவருள் பொங்குசுப முத்திநலன் கூடியதே.

1606. பேதவியா பாரப் பிழைதீர் சொரூபவருட்
போதவெளி யாகப் பொலிதலா லென்னுண்மை
வாத வகந்தைமனம் மட்கலுறப் பொங்கியது
மோதமார் சுத்தசிவ மோனுனு பூதியே.

1607. கோசாகங் காரமனக் கொந்தளிப்பாத் துன்றும்பா
மூசாபா சஞ்செற் றகத்தே அறிவொளிசேர்
நேசானுபூதி நிரம்பலாற் கற்பனையால்
மூசா வகண்டசுப மோனம் பிறங்கியதே.

1608. தொலைவிலருட் பார சொரூபமா(ம்) மோன
நிலையிகைப் பட்டமுந்தி நின்றேற் கதனின்
றிலைபுறத்து மீட்சி இருட்பா ழிகப்பா
லுலகமனக் கற்பனையற் றேய்ந்தவாற் றுலே.

1609. அறியாமை யென்ப தறியாமை யாகச்
செறிவாக வுள்ள சிவக்கே வலவெற்
றறிவான வுண்மையா வான்ற சொரூப
நிறைவான மோனமே ஞேயமா யிற்றே.

1610. அறிவாக வுள்ளதோ ரத்துவித மோனச்
செறிவே சிவசொருபச் செல்வமாக் கண்டேன்
வெறிசே ரகந்தைமன வேகந்தீர் சாந்த
நிறைவாக ஞேய நிலைவிளங் கிற்றே.

1611. இறைவன் பதத்தி லியல்வுற்ற மெய்யன்
புறவா லருட்பரமெய் யோட்பமுற்ற வுள்ளத்
தறிவே சொரூபமா வான்றமைந்த மோன
நிறைவே முந்தமெய்ஞ் ஞேயநிலை யாமே.

1612. போற்றவோ வன்றிப் புறக்கணிக்க வோதானும்
வேற்றுமையோன் றற்று விளங்குசுத் தாத்துவிதத்
தேற்றமா மோனந் தெளிந்தமைந்த வுள்ளுணர்வே
ஆற்றமே தக்க வருட்பரவாழ் வாயிற்றே.

1613. தவத்தியல் சாரத் தழைத்துச் செழித்த
சுவத்தமா மோனத் திறத்தாற் சொரூப
சிவத்திலல் லாது செகத்திற் சிறிதும்
விவத்தையில் லாமை விளங்கலுற் றேனே.

1614. அடந்தருநா னென்னு மகந்தைமுனைப் போயக்
கடந்ததோ ருண்மை கலத்தலால் ஊன
மடந்தவிர்மெய்ஞ் ஞானவருள் வாழ்வான மோனந்
தொடர்ந்ததென் சொந்த சொரூபமாத் தானே.

1615. அருக்கனு வுள்ளவென் னுண்டவன் பாதத்
துருக்கமுறு மெய்யன் புணர்வால் அகந்தை
யுருக்கெட் டதிநுட்ப வொட்பவுணர் வாக
இருக்கலுறு மோனமெனக் கின்பவியல் வீடே.

1616. அதுவாக வுள்ளே னலாதுநான் மற்றோ
ரெதுவா கவுமிலே னென்றறிந்த வாற்றாற்
பொதுவாக வுள்ளவருட் பூரணமா மோன
மதுவா மனுபூதி வாய்த்ததுதன் மாட்டே.

1617. தெய்வப் பிரானருளிற் சித்தங் கரைந்துகரைந்
துய்தலுறப் பெற்ற வுணர்வா லுளங்கிளர
மைதவிர்வாழ் வாக மடுத்ததுநா னற்றொழிவாற்
செய்வதற்கொன் றற்ற சிவானுபவ மோனமே.

1618. அருட்சிற் பரவாழ் வளித்த பிரான்பால்
இருட்கற் பனைகளுக்கோ ரெல்லைகண்டேன், பாச
மருட்சிப் படர்சேர் மனேல்லாச நோக்கற்
றிருக்கலுற்றேன் மோன வியற்செம் பதத்தே.

1619. காதுமகங் காரமனக் கற்பனை ஜாலமாம்
பேத மனைத்தும் பிறக்கிட் டொழியவொளிர்
போத சொரூபப் பொலிவான மோனத்தில்
வேத முணர்த்துபல *வித்தைகளும் பொய்த்ததே.

*வித்தை யவித்தையே எனவும் பாடம்.

1620. ஆண்டவன்பா தத்தி லடைக்கலமாப் புக்கொடுங்கி
மீண்டுலகில் வாரா விசுத்தவருட் கைவல்யங்
காண்டலுற்றே னுக்குமனக் கண்ணுக்குங் கண்ணாக
மூண்டொளிர்வ தொட்பநுட்ப மோனவியற் சிற்
[பரமே.

1621. முத்தப் பிரான்சொருப மூதுணர்வால் என்னுளத்
பெத்த மயக்கமனப் பித்தலாட் டம்பேர்ந்து [திற்
சுத்தப் பிரம்ம சொரூபப் பரவெளியா
முத்தித் துலக்கமெழ மூண்டதுமோ னம்பரந்தே.

1622. ஓலமிட்டா ருள்ளுணர்வூ டோமென்று சுத்தவருட்
பாலனக்கண் ணேக்கப் பயன்மலியத் தங்குபிரான்
மூலவகப் பாழ்முசிக்க மூண்டவருட் பாதவொளி
யாலகிலம் போர்த்தலால் ஆர்ந்ததுமோ னப்பொலி
[வே.

1623. அறிவாக வென்னை யடக்கி யொடுக்கி
நிறைவா வகத்து நிகழ்சொருபப் பெம்மான்
பிறிவிலா மோனவருட் பேரொளிசேர் பாதக்
குறியிலே நாளுங் குலாவலுற் றேனே.

1624. முத்திப் பெருநலமா மூண்ட சொரூபசற்
பத்தி யுணர்விற் பரானுபவ மோனமுற்றேன்;
மெய்த்தத் துவமா விளங்குசிவ பூரணத்திற்
பொய்க்கற் பனைகள் புலம்புற் றொழிந்தனவே.

1625. உள்ளத் தனக்கேமுற் றாட்டா முரிமையாக்
கொள்ளலுற்ற னுக்கென் குடிலமனக் குற்றமற்
[றேன்
உள்ளலற வுள்ளத் துணர்வொளியாம் பேரின்பத்
தெள்ளமுத மோனஞ் செறிக்கவாழ் கின்றேனே.

1626. தாரகமாப் பற்றியமெய்த் தத்துவன்சீ பாதமெனக்
காரமுத வாழ்வா வகங்கிளரப் பொங்கலாற்
பாரசிவ மோனம் படைக்கலுற்றேன் சுத்தவருட்
பாரவெளி யாகப் பரந்த சொரூபத்தே.

1627. தன்மையா வென்னைத் தடுத்தாண்ட சுத்தவருட்
சின்மயமே போற்றுந் தியானமனப் பான்மையாற்
பன்மைசேர் பாசப் பராக்கற் றொழியவுளத்
துன்மனியா மோன வுணர்வொளிசேர் வுற்றதே.

1628. கற்பனைதீர் சுத்தவருட் கைவல்ய வுண்மையா
அற்பனே னுள்ளத் தவிர்சொருபப் பெம்மாற்குத்
தற்பொழுதே யன்று சதாகால பூஜையாப்
பொற்புறவென் னுள்ளுணர்விற் பொங்கியது
மோனமே.

1629. பேத மடக்கவகப் பேய்முனைப்பைச் சாடியசற்
போத சொருபவருட் புண்ணியனால் உள்ளத்து
நீதமோ னுனுபவ நிஷ்டை நிரம்பலின்மற்
றேதவோ வன்றி யுணரவோ வொன்றுமின்றே.

1630. ஊனு மகந்தையுணர் வோய்ந்தொழிய வுள்ளத்திற்
றானக வென்னைத் தலைப்படுவித் தாண்டவன்பாற்
றானுதி யான சகல நலங்களுமா
மோனனு பூதி முகத்தலால் வாழ்ந்தேனே.

குறிப்பு:—தானுதியான சகல நலங்கள் - தானந் தவம் வேள்வி என்றும் உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம் 13வது செய்யுளில் `தானம் முதல் இன்பம் ஈறாக எடுத்தோதப் பட்டவையும், அன்ன பிறவுமாம்.

1631. யோகப் பொலிவா முடையானென் னுள்ளுணர்வூ
டாகமகம் புத்தி யகற்றலால், இன்பவருட்
போகமாப் பொங்குசிவ யோகமோ னந்தெளிந்தேன்
ஊகங் கடந்துவிளங் கொட்டறுட்பச் செம்பதத்தே.

1632. கள்ளக் கருத்தைக் கவளமா வுண்டவருள்
வெள்ள மதக்களிற்று வித்தகன்கண் ணோக்கத்தாற்
றெள்ளத் தெளிந்த சிவானுபவச் சீர்மையுளத்
துள்ளவொனறு மோன வுணர்வான வொட்பமே.

1633. அருளான பெம்மா னடியே னகக்கா
ரிருளான மோகமற வெற்றலால் உண்மைப்
பொருளான சுத்தசிவ பூரணமாப் பொங்கு
தெருள்வாழ்வா மோனந் திளைக்கலுற் றேனே.

1634. நேரா வொளிர்சொருப நின்மலன்செம் பொற்பதத்
காரா ணவப்பாழ்ங் கலக்க மகன்றெழிந்தேற் [திற்
காரா வமுதா வகங்கிளர்மோ ஞனுபவம்
பேராத சுத்தசிவப் பேரியல்பாப் பற்றியதே.

1635. உத்தமசற் போத வொளியா லுளம்புக்கு
மத்தமனக் கற்பனையை மாற்றினன் றன்குறிட்போ
டொத்தொழுக லுற்றே னுளத்தே யுபசாந்தப்
புத்தமுத மோனனு பூதிப் புணர்ந்ததே.

1636. அணுக வணுகவகத் தள்ளூற மெய்யன்
புணர்விலே யென்னை யொடுக்கினன் பாதத்
தணவியது சுத்த வருட்பரவாழ் வாகப்
புணர்வசிய மோனனு பூதிப் புலமே.

1637. பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மா னடிகளை நான்
பற்றலுற்றே னுக்குப் பரசொருபப் பார்வையால்
அற்றமற்ற சுத்த வருட்சிற் பரவெளியா
முற்றியதென் னுள்ளத்து மோனனு பூதியே.

1638. சுத்தவருள் வாலறிவாத் தொக்க சொருபன்பாற்
பொய்த்ததால் யானெனும்பாழ்ம் பொக்க வகந்தை
வித்தகவாழ் வாக விளைந்தமோ னனுபவப் [மதி
புத்தமுத முண்டு பொலிந்தேன் பரத்திலே.

1639. கவித்த வகப்பாழ்ங் கலக்கமறப் பொங்கு
சுவத்தவாழ் வான சொருபானு பூதி
அவத்தனே னுள்ளொளிர வாண்டா னளித்த
சிவத்துவமோ னத்தாற் செழிக்கலுற் றேனே.

1640. பிரிவிலா மோனவருட் பெம்மான் சொருப
விரிவிலே வாழ்வு விளங்கலால் யாதுந்
தெரியவே நில்லாச் சிவபூ ரணமெய்த்
துரியமோ னனுபவந் துய்க்கலுற் றேனே.

1641. வெளியா விளங்குமியல் வித்தகன்சீ பாத
வொளியாலே யானெனும்பா முன்மத்தந் தீரத்
தெளிவான சுத்தவருட் சிற்பரமா மோனந்
திளையாநின் றேன்சிவத்திற் சித்தங் கரைந்தே.
குறிப்பு:—'கலந்தே' எனவும் பாடம்.

1642. காண்டவரு முண்மைக் கழலே சொருபமா
மூண்டஞா ஞனுபவ மோனத்தாற் கண்டுகொண்
வேண்ட வெனக்கயலா வெறென்று மற்றெழிய [டேன்
மாண்டதுநா னென்னு மயக்கவகப் பேய்மனமே.

1643. கட்டறவே யென்னுட் கலந்தவருட் சிற்பரனை
நட்டமனத் தாலியல்பா நாளுமுபா சித்தலால்
வெட்டவெளி யான விபுத்துவஞ்சேர் மோனவுணர்
வொட்டியது தற்பரமென் னுண்மையுரு வாகவே.

64. தாள்தலை

(வெண்பா)

1644. ஆண்டவன்ருளி லழுந்த வடைந்ததலை
மீண்டுவெளிப் பேர விதியில்லை—யாண்டுமொளி
மூள்வதாஞ் சிற்சொருப மோனத்தா லுற்றதுமெய்த்
தாள்வடிவே யந்தத் தலை.

65. கிருத கிருத்தியத் தன்மை கிளத்தல்

(வெண்பா)

1645. உண்ட லுடுத்த லுறங்கலன்றி மற்றெந்தத்
தொண்டுஞ்செய் யாதுசும்மா தூங்குகின்றேன்—
மண்டுசிவக்
கைவல் லியசொருபக் காட்சியிலே கண்டிலேன்
செய்வல்ல தாவோர் செயல்.

1646. எண்ணற் கரிய வியல்பாமோ ரத்துவித
வண்ணக்கை வல்ய மலர்ச்சியால்—பண்ணக்
கடவதொரு சாதனையுங் காண்கிலேன் பண்ணி
யடைவதொன்றும் யானறியே னுங்கு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1647. சுடர்வயிர மாகத் துலங்கு சொருபத்
தடவறிவா மோனவியல் சேர்தலின்யா னென்னப்
படரவுறுகர்த் தத்துவம்பொய்ப் பட்டதாற் செய்யக்
கடவதொன் றுமின்றிக் கழிந்ததுசித் தத்தே.

1648. தீனனேன் மிக்க சிவானுபவங் கூடஉயர்
ஞான தயாசொருப நாதனைக்காட் டிக்கொடுத்து
ஞான சொருப நிதி நண்ணுவித்த வாற்றாலொ
ரூனப் பிறப்புமெனக் கொண்பயன்செய் வித்ததே.

1649. பொய்வல்ல மாயைப் புணர்ப்புமுற் றக்கரப்பால்
உய்வதற்கு நானென் றுஞற்றவேண் டாதவருட்
கைவல் லியசொருபக் காட்சிசேர் சாட்சியாய்
மெய்வளர்சந் போத விபூதிநிலை சார்ந்ததே.

1650. எண்ணமற்ற மோன வியற்சிற் பதத்திலருள்
வண்ணமா நிற்கு மனத்தால், அவசியமாப்
பண்ணவோ பண்ணிப் படைக்கவோ யாதுமறத்
திண்ணெனவு சான்றபர சித்திசார் வுற்றதே.

1651. சுத்தப் பரமாத் துலங்கு சொருபவருள்
வித்தைத் திறத்தால் விளங்கலுற்ற வுண்மையிற்கர்த்
தத்துவமே மோகத் தவறாத் தவிர்ந்தவருக்
கெத்தொழில்கர்த் தவ்வியமா வேற்புடைத்தோ
காணீரே.

1652. ஊறற்ற வுண்மை யொளிப்பரப்பே யுள்ளமாத்
தேறத் தெளிந்த சிவானுபவ மோனவருட்
பேறுற்ற வாற்றாற் பிறவிப் பயன்பெற்றேன்
வீறுற் றியல்பா விளங்கு வியன்பதத்தே.

66. நல்லடிமை - நல்லபிள்ளை நான்

(வெண்பா)

1653. கணக்கு வழக்கைக் கடந்த சொருபத்
திணக்கமுறு பத்தியுணர் வெய்த—வணக்கியெனைத்
தன்பதத்துக் காண்ட சதாசிவமா மோனகுரு
நம்பனுக்கு நல்லடிமை நான்.

1654. கவலையுறும் மோகக் கலிகடிந்து நாயேன்
பவிசியன்று வாழப் பதத்தே—சிவசொருபச்
செம்பொற் கிழியீடென் சித்தத்தே தேற்றியவென்
னம்பற்கு நல்லடிமை நான்.

1655. சற்கதியாம் போத சமரசமா மோனவொளித்
தற்பரமென் னுள்ளே தழைத்தொளிர—கற்பனைதீர்
ஞானவருட் பத்தி நடையளித்த நம்பனுக்கு
நானடிமை நாயகமுற் றேன்.

1656. நல்லடிமை யாகமெய்ஞ் ஞானகுரு நாதனடிக்
கொல்லும் வகையாற்செய் யூழியத்தால்—புல்லியபாழ்
வஞ்சச் செருக்கு மடிந்தொழிய வாய்த்ததென்றன்
னெஞ்சத் தொளிசேர் நிலே.

1657. சிவக்கே வலமாச் சிறக்கவெனைச் செற்ற
வவற்கே யடிமைநா னன்றி—எவற்கும்
அடிமையலே னற்ப வகந்தையிலா வாற்றான்
மிடிமையிலேன் வீற்றிருக்கின் றேன்.

1658. அடியே சரணு வடைந்தநா னுட்க
இடையே யடியா ரெதிரில்—கடிதாகச்
சோதனைசெய் தென்னையருட் சோதியா வாண்டகுரு
நாதனுக்கு நல்லபிள்ளை நான்.

1659. சிற்பரத்துக் காண்டகுரு தேவனருட் சீர்ப்பாதக்
கற்பகத்துக் கீழ்க்கன்றங் கான்முளையாய்—உற்ப
நானகத்து நல்லசிவ ஞானக் கொழுந்துவிட்டு [வித்த
மோனநகை பூத்தேன் முகத்து.

1660. அருட்குமர ஞகை வடியேனை யேற்றான்
மருட்கவலை யோய மனத்தே—இருக்கு
மியற்கையாற் சும்மா விதயத்தே யின்ப
முயக்கமுற மோனப் பதத்து.

1661. பல்விக் கினமும் பறந்தோட ஞானவருட்
செல்வக் குமாரனுச் செய்துகொண்டான்—கல்விக்
கரையாக வாழ்சக் கரவர்த்தி யிந்தத்
தரையிலே யென்னைத் தனக்கு.

67. அனுபவத்தை மேலிட்டுக் கூறியது

க. அடியார்க் குறுதி கூறல்

(குறள்)

1662. அண்ணு மலேரம ணுரியன்மாட் டேகபத்தி
பண்ணுநின் ரூர்பாக் கியர்.

1663. பேணுவார் சித்தம் பிரம்மபத மாக்காண்பான்
மாண விளங்கருட்பெம் மான்.

(வெண்பா)

1664. பாசமுள்ள தந்தை பரமன் பராசத்தி
நேசமுள்ள தாயாக நெஞ்சத்தே—வாசமாச்
சேர்ந்தொளிரும் மெய்கண்டார் சித்தோப சாந்தநிலே
யார்ந்தொளிர்வர் தம்மெய் யகத்து.

1665. அசலமா நின்ற வடிகளடிச் சார்பாற்
குசலமா வாழ்க்கை குதிர்ந்தேன்—அசலமாந்
தாணு நினைப்பே சதாசார மாகவுளம்
பேணுவார்க் கில்லே பிழை.

1666. செம்மாந் தடியேன் சிறக்கவுயர் வாழ்வளித்த
தம்மா னருட்பதச்சீ ராட்சியே—நம்மா
லியற்றக் கடவதொன்று மில்லே மனத்தைப்
பயிற்றலன்றி யாண்டான் பதத்து.

1667. பத்தியாற் சித்தம் பழுக்கிற் பரஞ்சுடரா
அத்தனரு ளீண்ட வவிர்தலான்—மத்தமனப்
பாச மயக்கமறப் பார்வை பரவெளியாக்
கோசமறும் பேதங் குலேந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1668. காணக் கிடைப்பதல்லாக் கைவல் லியசொருபம்
பூணக் கிடைத்ததுசற் போதானு பூதியா;
வீணிற் கலங்க விதிவசமேன் வீட்டுணர்வா
மாணக் கிளர்சொருப மன்னன் குடிகளுக்கே.

1669. எம்பிரான் சேவடிப்பே ரின்பக் கடலாடி
வம்பரா லுற்ற மனக்கலே மாற்றினேன்;
தம்பிரா னாகத்தற் சார்ந்த ததீயரைமெய்த்
தம்பமாத் தாங்கித் தலேயளிப்பா னம்மானே.

குறிப்பு:—மனக்கலக்கம் மாற்றினேன் எனவும் பாடம்.

1670. எற்றென் றிரங்கி யிடர்ப்படார் சுத்தவருட்
பற்றையே முற்றமுற்றப் பற்றி யொழுகுவோர்;
மற்றுவமை யற்ற மகேசனருட் சிற்பதமே
கற்றெழுகு மாற்றாற் கவலறவாழ் கின்றேனே.

1671. கடியவே தக்கேன் கடவுட் பிரானுக்
கடியனு வுற்றுங் கருட்பரவாழ் வுற்றேன்
அடிகளேயே நம்பி யருட்சிற் பதத்திற்
குடிகளா வுற்றோர் குடிலப் படாரே.

1672. அருட்கே வலத்தூ டளேந்த மனத்தோர்
மருட்கே வலத்து மயங்கிடார்; சுத்த
வருட்கே வலமா வவிர்சொருப நோக்கா
விருட்கே வலப்பா ழிகத்தலுற் றேனே.

உ. அகந்தையின் விரிவான அளேத்துலகும் பொய்

(குறள்)

1673. மாயமனக் கற்பனேயா மாறிற் றுலகஜடக்
காய வகந்தைகழி வால்.

1674 உள்ளமே மோன வுணர்வொளியாத் துன்றலாற்
கள்ளமனோ வாழ்வோர் கனவு.

1675. வெளியேயென் மெய்யா விளங்கலாற் காணேன்
களிசே ரகந்தைக் கருத்து.

(வெண்பா)

1676. உன்னொளிசற் றுூர்ந்த வுளத்திலே யுன்னின்மற்
றன்னியமாம் பேத மகறலால்—மன்னியமெய்ஞ்
ஞான சொரூபமா நண்ணுசிவத் திவ்வுலகு
கானலுருக் கற்பனேயே காண்.

1677. சுத்தவறி வாகச் சுடர்சொருப மோனவருள்
வித்தையுரு வாக விளங்குமெய்யன்—சுத்தப்
பரவெளியா வெங்கும் பரந்தபரந் தாம
னுருவெளியே யல்வே றுலகு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1678. சுத்தவரு ளாகத் துலங்கு சொருபத்திற்
செத்ததுநா னென்னுமயற் சிச்சடப்பொய்ப் பேய
[கந்தை;
வித்தகவாழ் வாக விளங்குமோ னுபவ
முத்தியிலெக் காலுமில்லை மோகமனப் பாசமே.

1679. மறவிசேர் யானெனும்பொய்ம் மானமற வுள்ளத்
தறிவு தெளிந்தமைந்தா லன்பு விளங்கும்;
பிறிவிலா வுண்மைப் பிரான்சொருப நேய
நிறைவிலே பேத நினைவனைத்தும் பொய்யே.

1680. புன்புலமே நோக்கிப் புலம்பாது சிற்சொருப
நன்புலமே நோக்கினேன் நானதுவா வொன்றினேன்;
தன்புலமே தானறியத் *தக்கதன்றி வேறுகத்
துன்புலம்போற் றேன்றுவது சொற்பனமாங்
[கற்பனையே.

* தக்கது — தக்கவுள்மை.

1681. நன்றாங் கதியாக நண்ணியதென் னுள்ளத்துத்
தொன்றான சொந்த சொருபமே யாதலாற்
கன்றியபொய்ம் மாயமனக் கற்பனு சொப்பனமே
யென்றறிந்து கொண்டே னிறந்த பிறப்பிறப்பே.

குறிப்பு:—இறந்த பிறப்பிறப்பு—கழிந்துபோன பிறப்
புக்கள்.

1682. பூரணத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தவருட் பூரணன்சிற்
பூரணவாழ் வென்னுட் புணர்ந்தவியப் காட்சியாற்
பூரணத்திற் கண்டேன் புணர்ப்பின்மை; பந்தமுத்திக்
காரணமேல் யானெனும்பொய்க் கற்பனு மோகமே.

1683. எனதியற்கை யான விருப்புணர்வா மின்பு
நனிதுலக்க மானமெய்ஞ் ஞானுனு பூதி
கனவருட்கை வல்லியமாக் காண்டலாற் பந்தம்
மனமயக்கக் கற்பனையா மாய்ந்தொழிந்த வாறே.

௬. சக்தி விலாசம் பொய்

(குறள்)

1684. சத்தனு மென்னிடத்தே சத்திவிலா சங்களா
மத்தனையுங் கற்பிதமே யாம்.

1685. இம்பரும்ப ரெல்லாம் இதய வொளிவெளியில்
வம்பறிவா மாய வழக்கு.

1686. நுட்பவொட்ப மாக நுனித்தவருட் பார்வையால்
விட்புலமா வொன்றும் விகற்பு.

(வெண்பா)

1687. வீறிட் டகத்து விளங்கு சொருபத்தில்
வேறுற்ற மோக விகற்பமில்லை—தேறுற்ற
முற்றுமொரு தன்சொருப மோனப் பரவெளியூ
டுற்றபடக் காட்சி யுரு.

1688. யாவுமொருங் குண்மை யியல்பிலே தன்மயமா
மேவுமொரு தன்மெய் விளங்கலான்—மேவுருசச்
சிற்பரமா மேக சிவசொருபத் தூடுநிழ
லொப்பனவாம் பேத வுலகு.

1689. யாதைநா னெண்ணுவது யானே விரண்டில்லேன்
போதமா மென்னியல் பொய்யாகும்—போதமே
யத்துவித மானசத் தாதலா லெண்ணமறச்
சித்தமழிந் துள்ளேன் சிவத்து.

குறிப்பு:—ஆதலால் பொய்யாகும் என இயையும்.

1690. யானு கியவென் னியற்பெருந் தன்மையில்
வானு தியபல் வளாகமொருங்—கூன
நுரைத்திரளின் மிக்கசிறு நொய்தாகத் தோன்றி
யுருத்தொழிவென் மாயை யுணர்.

ச. சொருபமே ஐசுவரியம்

(வெண்பா)

1691. தூரிய சொரூபத் துலக்கமே யான்ற
விரிவா விளங்கு விபூதி—தெரியில்
அதுவன்றி மிக்க வருள்வாழ்வாச் சேர
எதுவொன்று மில்லை யெமக்கு.

குறிப்பு.—ஆன்ற - நிறைந்த; விபூதி—ஐசுவரியம்.

1692. சிற்பரமாத் துன்று சிவானுபவ மன்றியுயிர்க்
கற்பமுமெய் யாகவோ ராக்கமில்லை—தற்பரமா
மந்தவருட் கேவலத்தா டாழ்ந்தொளிரப் பெற்றவுயிர்
பந்தமற்ற வுண்மைப் பரம்.

1693. எங்கு நிறைந்த வெனது சொரூபமதி
துங்கமா மோனத் துரீயவெளி—அங்கமகம்
புத்தியாம் பாசமறப் பொன்றினுர்க் கென்றுமது
சித்தியா முண்மைச் சிறப்பு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1694. தன்னாலே தன்னைத் தழுவலுற்றேன் சுத்தவருட்
பொன்னு மனுபூதி பொங்கலா லுள்ளுணர்விற்
பின்னேது மில்லைநான் பெற்றுவக்க; முற்றமுழுத்
தன்னியல்வாழ் வேகாண் சதாசிவசாம் ராச்சியமே.

ரு. இரண்டில்லை அத்துவிதமே

(குறள்)

1695. தனித்தவருள் வாழ்வாத் தழைத்தவூறு மோனத்
தெனைத்தவிர மற்றென் றிலை.

1696. காணக் கிடைத்தவருட் கைவல் வியத்திலில்லை
மாணப் படாத மயல்.

1697. பிறிதொன்று மில்லை பிரம்ம சொரூப
வறிவான வுண்மை யகத்து.

1698. தன்னின்மற் றொன்றுமற்ற தத்துவமாஞ் சித்துவவாழ்
வென்னிற் பிரியா வியல்.

1699. அதுவகமா வாய்ந்தறிந்த வவ்வறிவா முள்ளத்
தெதுவுமில்லை யென்னையலா தே.

(வெண்பா)

1700. சொருபத் தியானமே சுத்தசற் போத
குருபத்தி யாகக் குலவ—ஒருவத்து
வாகத் துலங்கு சொரு பானுபவக் காட்சியால்
ஏகத் துவமே யியல்.

1701. அருள்வழிபா டாற்றினேற் கார்ந்தசற் போதப்
பொருள்வளஞ்சேர் மோனானு பூதி—இருள்வளர்
மோகக் கலக்கமே முப்புடியின் பேதவகை [பொய்ப்
ஏகத் துவமே யியல்

1702. தானேதா னாகவொளிர் சற்குருவாற் கூடியது
நானேநா னாவொளிர்மெய்ஞ் ஞானபதம்—வானேவா
னாகை வழங்கல்போ லான்மானு பூதிநிலை
ஏகமே வாத்து விதம்

1703. பரத்திற் படிந்தவருட் பார்வையால் வேதச்
சிரத்தின் கருத்துத் தெரிந்தேன்—திருத்தமா
வுள்ளதொன் றன்றி யுபயமில்லை யுள்ளத்தே
தெள்ளிதாத் துன்றுஞ் சிவம்.

1704. விசுத்தமா மென்சொருப மெய்யிலே யில்லை
பசுத்துவமா மோக வசுத்தம்—அசித்தெனவொன்
றில்லவே யில்லை யிரண்டற் றொளிர்சொருப
வல்லமைசேர் சிற்கே வலத்து.

1705. விராமமுறச் சித்த விருத்தியென் னுள்ளே
நிராமயமா மோன நிகழ்வால்—ஒரேமெய்யாம்
பொன்னி விரண்டில்லாப் பூண்போ லறிவொளியா
மென்னிலே யில்லை யிரண்டு.

1706. வீடாக வென்னுள் விளங்குவது சுத்தவருட்
பீடார்ந்த மோனப் பிரம்மபதம்—வாடாத
மாட்சிசே ரந்த மலர்ச்சியிலே பேதமயற்
காட்சிசே ராட்சி யிலே.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1707. பொன்னையே போன்றசற் போத சொரூபமாந்
தன்னையே நானாகத் தானொளிரப் பெற்றமையாற்
றுன்னு முபாதிபற்றித் தோற்றுமெவ் வேற்றுமையுந்
தன்னியலே யன்றிமற் றன்னியமோர் சற்றுமன்றே.

1708. பின்னலாஞ் சிச்சடம்பே திக்கிலன்றிக் கண்ணுதலே
சொன்னாலுந் தோன்றாது சுத்தாத் துவிதவுண்மை;
தன்னாலே தான்விளங்கு தற்பரமெய்த் தன்மைகண்
[டால்
என்னானை யென்னானை யில்லையிரண் டென்றுமே.

௯. சொரூப இயல்பு

(குறள்)

1709. பொன்னம் பலசொருபம் புந்திசெய்தார் தம்முணர்வு
மன்னும் பரமசிவ மாண்பு.

1710. முயற்சிசேர் மோக முனைப்பற்று ருள்ளத்
தியற்சிற் பரங்காண் குறும்.

1711. அருட்பரமா வுள்ளத் தவிர்சொருப வாழ்வில்
இருட்கலக்க மென்று மிலை.

1712. சச்சிற் பரமான *தானென்றே எவ்விதத்து
மெச்சிற் படாத பொருள்.

* தான் – கேவலாத்துவிதமான சுத்தான்ம சொரூபம்.

1713. கண்டுகொண்ட மோனவருட் கைவல்ய வாழ்வுசற்றும்
விண்டொழிய வொண்ணு வெளி.

1714. யாதா மதிசயமு மில்லைகை வல்லியசற்
போதானு பூதிப் புலத்து.

எ. உண்மை இயல்

(குறள்)

1715. போத சொரூபமாப் பொங்கலே யாங்கண்ட
வேதமற்ற வுண்மை யியல்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1716. மனக்கற்ப ஞசத்தி மாண்டவகந் தானே
எனக்குண்மை யாக விளைந்தவருட் பேற்றல்
தனிக்கலுற்ற சுத்த சதாசிவமே சற்று(ம்)
நினைக்கலரி தானமெய்ஞ் ஞேயநிலை யாமே.

அ. சொருபமே பெருந் தெளிவு

(குறள்)

1717. உளனென்னுந் தன்சொருப வுண்மைபோல் வே
தெளிவுநான் காண்கின் றிலேன். [றேர்

1718. அருள்விளங்கப் பெற்ற வகத்தில் விளங்கும்
பொருள்விளக்க மாமெய்ப் புலன்.

(வெண்பா)

1719. மறவியாம் பாச மயக்கமற வுள்ளத்
தறிவியல்சேர் தன்மெய் யறிந்தாற்—பிறியா
வறிவான மோனத் தனேவோரு மொன்று
வுறவாடிக் கொண்டே யுளோம்.

க. உள்ளுணர்வு

(குறள்)

1720. ஒப்பமா வுள்ள துலகத்தென் னுள்ளுணர்விற்
செப்பமா வுள்ள சிவம்.

(வெண்பா)

1721. உள்ளுணர்வே யன்றியுயிர்க் கோருறுதி யில்லையவ்
வுள்ளுணர்வே தன்சொருப வுண்மையாம்—உள்ளு
[ணர்வைப்
பற்றலுற்றே மோனப் பரகதிவாழ் வாகவெனக்
குற்றதுபே ரின்ப வுணர்வு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1722. உள்ள துணர்வா வுணர்வே யுளதாகத்
தெள்ளத் தெளிகிற்பின் சீவன் சிவசொருபம்;
கள்ளப் புலன்களு(ம்)மெய்க் கண்ணு வொளிர்
வெள்ள வுணர்வின் விலாச வுருக்களே. [சொருப

௧௦. அறிவுக் கண்

(குறள்)

1723. விண்ணேகண் ணாக விளங்கலா லுள்ளத்திற்
கண்ணுக்கில் காட்சிப் புலம்.

(வெண்பா)

1724. ஜீவன் சிவவுருவாத் தேறத் தெளியவகப்
பார்வையியல் பாகப் படர்தலால்—ஆர்வ
வருட்பதமா வுள்ள வகவொளியே சோணப்
பருப்பதமெய் யான பரம்.

௧௧. இன்ப வெளி

(குறள்)

1725. உள்ளமா வுள்ளத்தே யுள்ளதுகாண் சுத்தவருள்
வெள்ளமா மின்ப வெளி.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1726. யானெனதென் றெண்ணிநா னேழைமைப் பட்டது [போய்த்
தான்றனதாக் கண்டு சதாசிவசம் பத்தடைந்தேன்;
யானுமில்லை நீமுதலா வேதுமில்லை, மோனவருள்
வானவெளி யாவகத்து வைதம் பரசிவத்தே.

௪௨. மோனமே முடிந்த சிறந்த நிலை

(குறள்)

1727. சுருங்கலற்ற வானுத் துலங்கும் இதயத்
தொருங்கலுற்ற மோன வுணர்வு.

(வெண்பா)

1728. ஊன மகன்ற வுணர்வா வொளிர்சொருப
மோனமே யாருயிர்க்கு முத்திநிலை—தீனவகப்
பான்மைசேர் மோகப் பதைப்பொடுங்கில் வாலறி
தான்மருவு வாழ்க்கை யது. [வாத்

1729. கண்ணன்றி யில்லை கடவுள் அருட்பர
விண்ணன்றி யில்லையெவ் வித்தகமும்—உண்ணின்ற
சிற்பரமா மோனத் திறமன்றித் தேர்ந்தடைய
எப்பரமு மில்லை யெனக்கு.

குறிப்பு. -அண்டங்களேழும் ... கண்டசிவனுமென்
கண்ணன்றி யில்லையே (திருமந்திரம்)

1730. போத சொரூபப் புலமே யருட்புலமா
மேதக்க வாழ்வில் விளங்குவதால்—பேதப்
புலங்கடந்த மோனப் புலந்தானே யின்ப
நலங்களின்மே லாமெய்ந் நலன்.

1731. பிழைதீர் சொரூபவருட் பெற்றியென் னுள்ளே
நுழைவுற்ற நுட்பவோட்ப நோக்கால்—ஒழியா
வுணர்ச்சிசேர் மோன வொளிவெளியாம் போதப்
புணர்ச்சியே முத்திப் புலன்.

1732. உண்மை யளவா வொளிர்சொருப மோனமே
திண்மைசேர் கைவல்ய சித்திமுத்தி—வண்மைசேர்
சாந்தியில்ல மான சதாசிவமாந் தன்சொருபஞ்
சேர்ந்தியல்கம் பீரச் சிறப்பு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1733. உகந்தமெய்ஞ் ஞான வுறவாம் பிரேமை
இகந்தொழிய வொண்ணு வியல்பான வுண்மை;
பகிர்ந்துபடு மோகமனப் பான்மையங் கில்லை;
முகந்துகொள வேண்டுவதம் மோனவருள் வாழ்வே.

கங. அருள் வாழ்வு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1734. *அதுவா வழிந்தோர் அறிவா மிதயப்
பொதுவான சுத்தவருட் பூரணமா வாழ்வார்;
பதியான வுண்மைப் பரமசிவ போதச்
சதிர்படவாழ் கின்றேன் அகந்தைச்சா வாலே.

* அது – பிரம்ம வாசகம்.

1735. அருள்வாழ்வு பெற்ற வடியனேன் காண
இருள்வாழ் வெனவொன்றெங் கெங்குமே யில்லை;
அருள்வாழ்வே காண்க வதீதவுண்மை யாகத்
தெருள்விளங்கு சுத்த சிவானந்த வாழ்வே.

1736. ஈசன்பால் வேணவா வேய்தலாற் சுத்தசிவ
நேசமே யாக நிறைந்த வுணர்வூடு
பாசப் புலவுலகப் பற்றுள்ளஞ் சற்றுமற்ற
*வாசமே தெய்வ வசீகரவாழ் வாவதே.

* வாசம் – ஜீவியம்.

கச. ஊணுதலே அருள் வாழ்வு

(வெண்பா)

1737. ஞான விலாசத்தே நாணலாய் நானென்னு
மூன முனைப்பற் றொழிதலால்—மோனவருட்
செம்பதமென் னுள்ளே தெளிந்தேன் குருரமண
நம்பனேய்ய நம்பலுற்ற நான்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1738. என்னை யிழந்தேற் கிறைவனருட் சிற்பரவாழ்
வென்னியல்பாத் தூன்ற வியன்றதுமோ ரனுபவம்;
மன்னியபே ரின்பவியல் வாழ்வு விரும்புவோர்
தன்னையிறைக் கூணாகத் தாமளிக்க வேண்டுமே.

சசி. உலகு பரம்

(குறள்)

1739. வெள்ளப்பே ரின்ப வெளியா வுலகொளிரும்
உள்ளத்தே யுண்மையுணர்ந் தால்.

1740. சிற்பதமே யாகச் செழிக்கலுற்றேன்; கற்பனை
சொப்பனமே தோற்று முலகு.

(வெண்பா)

1741. அறிவாக வென்னை யறிந்தபின்னு மந்த
வறிவுமய மான வகிலம்—அறிவான
என்னி னயல்போ லியல்விவகா ரத்தொடர்ச்சி
பொன்னி லணிகளே போன்ம.

1742. எங்கெங்கு முள்ள வியற்பிரம்மப் பான்மையால்
அங்கங்குத் தோன்று மகிலமுமென்—பங்கமில்சற்
போதவருட் பார்வைப் பொலிவிலே முப்புடியின்
பேதமகன் றொன்றப் பெறும்.

1743. கடந்த சொரூபவருட் கைவல்யக் காட்சி
படர்ந்தமனந் தானே பரமாம்—படர்ந்த
அருட்சிற் பரவெளியே யன்றியன்றே யஃது
மருட்கற் பனைசேர் மனம்.

குறிப்பு:—அஃது பரவெளியே யன்றிக் கற்பனைசேர்
மனமன்று எனக் கூட்டுக.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1744. எங்கெங்கே யேகினுநான் எவ்வெதுவே தேர்கினு [நான்
அங்கங்குந் தன்கருணை யல்லதுவே றோர்கிலேன்;
எங்கெங்கு மெவ்வெதுவும் ஏகான்மா வாகவிளங்
கங்கணன் போத வருள்விலா சங்களன்றே.

௪௪. அன்பே பேரின்ப சிவம்

(குறள்)

1745. தானேநா னாகத் தழைத்தொளிர்சாந் தானுபவத்
தேனேநான் கண்ட சிவம்.

(வெண்பா)

1746. எண்ணிலாமோன வியர்பதவாழ் வென்னுயிர்க்கு
வெண்ணிலா வான விசிராந்தி—தண்ணளா
வாகத் தழைத்தொளிர்மெய் யன்புசிவ ஞானவநட்
போக நுகர்ச்சிப் புலன்.

௪௭. பிரமாதமே பிழை

(குறள்)

1747. தன்னை யறியாத் தவறுபோல் யாங்காணேம்
பின்னையொரு மாயப் பிழை.

1748. பிழையான மாயப் பிரமாதப் பீடை
யொழியிலன்றி யில்லையுயிர்க் குய்வு.

(வெண்பா)

1749. யானேதா னாக விருந்தொளிர்சச் சிற்பரத்தை
நானே மறந்த நடலையென்கொல்—மோன
வருட்கே வலமா மதீத சொரூபத்
தொருக்காலு மில்லை மறப்பு.

கஅ. புறச்சின்னம் பயனின்மை

(குறள்)

1750. தற்குறியிற் றன்னியல்பா நிற்கலுற்றே னுக்குமற்
றெக்குறியா லென்னே பயன்.

கசு. அருளே பிரதானம்

(கொச்சகக்கலிப்பா)

1751. ஆண்டா னருளே யலாம வடியாருக்
கீண்ட லரும்பே ரிருநிதியம் வேறில்லே;
ஈண்டலுற்ற முற்றவத்தா லெய்தலுற்ற தூள்ளத்திற்
காண்டலரு தெய்வக் கடவுட் பிரானருளே.

உ௦. தன்னழிவே தியானம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1752. விண்ணுருவா வுள்ள விசுத்தப் பரசிவத்தை
யெண்ணுறுவோ ரெவ்வாற்ற லெண்ணுகின்ற ரோ
[வறியேன்;
எண்ணளவே யானற் றிறந்தொழியத் தன்மயமா
விண்ணுருவு வேற்றுமையின் றாக விளங்கியதே.

உக. சிவோஹம்

(வெண்பா)

1753. சித்தக் கலக்கமறத் தீர்ந்து சிவோகமெனும்
புத்தித் தெளிவு பொருந்திடலே—பத்திப்
பரிசான மோனப் பரமோப சாந்தத்
துரியானு பூதி துணி.

உஉ. வாக்கால் கூறி வராது ஞானம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1754. தானேதன் ஞலடையத் தக்கதோர் சித்தியாத்
தானேதா ஞனவொரு தத்துவன்சார் வித்ததுண்டு;
தானே தனக்காகத் தன்ஞற் றலேப்படுமெய்ஞ்
ஞானே தயசொருப நல்லருள்யார் சொல்லுவதே.

உ௩. பற்றே துன்ப காரணம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1755. எனக்கென் றெதுவுமிலேன் யானும்; இயல்பாற்
றனக்கென் றெதுவுமிலா ஞண்டவனும்; சந்தித்
தெனக்கெனக்கென் றள்வேர்த் திகழ்வார் தமதே
மனக்கவல்குன் றுமயக்க வாழ்வா முலகே.

உ௪. நிட்டை பெறுக

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1756. ஒற்கமற வுண்மை யொளிர்தலா லுள்ளத்திற்
கற்கலுற்ற வெல்லாமே கற்பனையாக் கண்டுகொண்
கற்கலுற்ற ஞானக் கலைக்கற்றை மோகமற [டேன்;
நிற்கலுற்ற ஞானன்ம நிஷ்டைமனம் பற்றகவே.

உ௫. ஆடாமல் ஆட்டுகின்றான்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1757. ஊடுபே ராம லுணர்வுருவா வுள்ளத்திற்
பீடுபெறத் தங்கு பிரானருளாற் கண்டுகொண்டேன்
ஆடுகின்றாற் போல்கினுஞ்சிற் றம்பலவன் சற்றுந்தா
ஞடுகிலான் மற்றனைத்து மாட்டுவிப்ப தன்றியே.

68. என்னவை

௧. என்மனம்

(குறள்)

1758. மோனவுணர் வான முழுமுதற்பே ரின்பவருள்
வானமே யென்றன் மனம்.

1759. ஈசன் பதத்திலுயிர்க் கின்பந் துலங்கலால்
வாசமாங் கேயென் மனம்.

1760. எண்ணவொண் ணாத விறைவன் சொரூபவருள்
வண்ணமே யாமென் மனம்.

1761. உண்ணனவாப் பொங்கு முபசாந்த போகவருள்
வண்ணமே யாமென் மனம்.

1762. பொய்ப்பாச மற்றொழியப் பொங்குசுப மோனவருள்
வைப்பா வியலும் மனம்.

1763. ஜீவியமாத் துன்று சிவானுபவ போனவருட்
காவியமா மென்றன் கருத்து

(வெண்பா)

1764. பார சொரூபவருட் பார்வையா லென்னுயிருக்
காரமுத மான வனுபூதி—காரறிவாம்
பாசபந்த மோகப் படலமறக் காண்டலான்
மாசிவந்தா ருமென் மனம்.

1765. சற்போத மாகத் தழைத்த சதாசிவமெவ்
வெப்போது முள்ளத் திலகலால்—துர்ப்போத
மான வகப்பே யறக்குலைந்து சுத்தவருள்
வானவடி வாமென் மனம்.

1766. முத்தி சொரூபமா மூண்டொளிர்சற் போதசிவ
பத்தி ரசானுபவப் பான்மையால்—வித்தகமெய்ப்
புத்தமுத போகமாப் பொங்குறுமென் சுத்தவருட்
சித்தமது தானே சிவம்.

1767. அலையா தெனைத்தன் னருட்பதத்திற் கூட்டிக்
குலையாத மோனங் கொடுத்தான்—மலைபோற்
சலியாத மோன தயாசொருபப் பார்வை
நிலையாக நின்றதென் னெஞ்சு.

1768. நேயானு பூதிநிலை நிற்றலான் மோகவகப்
பேயாசை யானதுயர் பேர்ந்தொழிய—வாயா
வரம்பில்பே ரின்ப வளமான சாந்தி
நிரம்பவுறப் பெற்றதென் னெஞ்சு.

1769. சிற்றம் பலமே சிவமான வுண்மையா
வற்றமறத் தேறு மனுபவத்தால்—எற்றிப்
பொருவிகற்ப மாமுப் புடிகளிலும் மாறு
நிருவிகற்பங் கண்டதென் னெஞ்சு

1770. தம்பமா வூன்றுமொளித் தற்பரமா மோனவருட்
செம்பதத்தா டென்சொருபந் தேறலாற்—றம்புமனச்
சுட்டறிவு கெட்டுச் சுடர்சொரு பானுபவ
நிட்டையிலே நின்றதென் னெஞ்சு.

1771. மயல்சே ரகந்தை மனக்கற் பனையால்
அயல்பாய் முனைப்பற் றகத்தே—இயல்வா
லறிவே சொருப வருட்பரமாய் மோன
நிறைவா வொளிர்வதென் னெஞ்சு.

1772. தாழ்க்கையற வென்னைத் தடுத்தாண்டான் சீர்ப்பாத
வாழ்க்கையிலே சாந்தி மடுத்தமனம்—பாழ்க்கைசேர்
புன்புலமற் றுன்றவருட் போத சொருபசிவ
நன்புலமே தேர்வது நன்கு.

1773. தான்றானு வுள்ள சதாசிவமே தானாக
வான்ற சொருப வறிவாலே—ஊன்றுதிட
மோனம் படைத்தலான் முட்டுப்பாட ற்றவருள்
வானமா வாழும் மனம்.

1774. திண்மைசே ருண்மைத் தெளிவான ஞானவருள்
வண்மைசேர் சாந்தியே வாழ்வாக—அண்மையிலு
மண்மையா வோங்கு மதீத சொருபசுக
வண்ணமா மென்றன் மனம்.

உ. என் தியானம்

(வெண்பா)

1775. கருத்தெனக்கு நாளுங் கருத்தன் பதத்தைத்
திருத்தமாத் தேறித் திளைப்பே—கருத்தயலிற்
பாயா தருட்செம் பதத்தி லழுந்தலுறத்
தாயான தானே சரண்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1776. ஒருக்காலு முண்ணின் றொழியா துணர்வாற்
கருக்காவல் பூண்டருளிக் காக்குங் குணாளன்
இருக்கோல மிட்டேத் திறைவன்சற் போதத்
திருக்கோலம் யான்செய் தியான வடிவே.

க. என் உரு

(குறள்)

1777. கைவல்ய வாழ்வாக் கலந்தியல்சுத் தானுபவத்
*தொய்வில்லை அஃதென் னுரு.

*ஒய்வு — நீக்கம், விட்டொழிவு.

1778. உலகனைத்துந் தோன்றியொடுங் *கொட்பவெளி யாக
இலகலுற்ற தென்மெய் யியல்.

*ஒட்பவெளி — சுத்தவெளி, பரவெளி,

1779. வெள்ள வொளிவெளியில் வேற்றுமனக் கற்பனையற்
றுள்ளதென் னுண்மை யுரு.

1780. தெள்ளிதா வுள்ளசிவச் செம்பதவாழ் வாகவகத்
துள்ளதே யென்மெய் யுரு.

1781. கண்ணேதா னுகக் கலந்தசிவ சுத்தவருள்
விண்ணேகாண் என்மெய் யுரு.

1782. நெஞ்சமே மோன நிறைவான வுண்மையா
விஞ்ச விளங்கியதென் மெய்.

1783. கண்ணு விளங்குசிவக் கைவல்ய மோனவருள்
விண்ணு விளங்குவதென் மெய்.

1784. ஊறுபடா வொட்பநுட்ப வுண்மையே உள்ளத்து
மாறுபடா வென்மெய் வடிவு.

(வெண்பா)

1785. பரசுகமா மோனம் பளிச்சிட் டொளிர
விரிசொருப மாக விளங்கும்—குருசொருபச்
சிர்தா மணியாஞ் சிவமணியே *யென்சொருப
சொந்தமாம் போதச் சுடர்.

*சொருப சொந்தமாம் போதச்சுடர் – போதச் சுடரான சொந்த சொருபம்.

1786. முகங்குறுகித் தன்னேயே முற்றமுற்ற நம்பிப்
புகலடைந்த வந்தப் பொழுதே—அகம்புக்
கிருள்சே ரகந்தையற வென்னுருவா வாண்டா
னருளே யடியேன் வடிவு.

1787. பரம சிவத்திலருட் பண்பறிந்த வாற்றாற்
பரம சிவத்திலன்பு பற்றிப்—பரம
சிவத்தையே முற்றமுற்றத் தேர்தலாற் கண்டேன்
சிவத்திலே யென்மெய்த் திறம்.

௬. என் உயிர்

(குறள்)

1788. உணர்வில்வாழ் கின்றே னுணர்வாவாழ் கின்றேன்
உணர்வேயென் னுண்மை யுயிர்.

௭. என் உயிர்ப்பு

(குறள்)

1789. வெளியில் வெளியா விளேந்த சொரூப
வொளியேயென் னுண்மை யுயிர்ப்பு.

1790. உண்மையுயிர்ப் பாக வளந்தெளிந்த சுத்தவருள்
வண்மையே நானடைந்த வாழ்வு.

௮. என் உள்ளம்

(வெண்பா)

1791. சித்தா சனத்திற் சிறக்கவமர்ந் தற்புதப்பே
ரத்தாணி மண்டபத்தே யங்கணன்—சுத்தான்ம
போதவருட் சோதியாப் புக்குறையு மென்னுள்ளம்
போத சொரூபமே யாம்.

1792. மிக்க வருட்சீர் விளங்குசிவ லோகமெனக்
* கொக்க வுணர்வொளிசே ருள்ளமே—பொக்கமறப்
பொங்குமதி நுட்பப் பொதுவாம் பரவெளியாத்
தங்குவதவ் வுள்ளத் தலம்.

*ஒக்க — எங்கு மொக்க

எ. என் இருப்பு

(வெண்பா)

1793. உள்ளமே யென்று லுபாசிக்கத் தக்கதென்
றுள்ளுணர்வாய்த் தானே யுணர்த்தலால்—உள்ளு
ணுள்ளத ளுணர்ந்தவவ் வுள்ளமே பற்றிநா [ணர்வா
னுள்ளத் தொழுகுகின் றேன்.

1794. உள்ளுணர்வா வென்னை யுடையான் பதஞ்சுட்டி
வுள்ள வொணுத வொருமையால்—உள்ளலற
வுள்ளுவதா மோன வுணர்வா யவன்சொருப
வுள்ளமே யாக வுளேன்.

குறிப்பு:—உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ—(உள்ளது நாற்பது—மங்கலம்) எனவரும் பகவான் பாசுரம ஈண்டு ஆராய்ந்தறிய வேண்டுவதாம்.

1795. தொக்கவோரு சுத்த சுவானுபவ மோனமே
மிக்கபெரு வாழ்வா விளங்கலாற்—சொக்கமனம்
மண்டுபே ரின்ப மலர்ப்பதத்திற் பொங்குமது
வுண்டுநான் வண்டா வுளேன்.

அ. என் உண்மை

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1796. அற்பனேற் காண்டா னருளா லுபசாந்தப்
பொற்புறுமோச ஞனுபவம் பொங்கவுளத் தொட்பநுட்
சிற்பரமே யாகத் தெளிந்தவென் னுண்மைநிலை [பச்
கற்பனையா வுங்கடந்த கைவல்யத் தற்பரமே.

1797. கள்ளமனக் கற்பனு பேதக் கனவுலகு
தெள்ளத் தெளிந்தாற் சிவக்கே வலசொருபம்;
உள்ளதொன் றேயா வுளம்பொங்கு சுத்தவருள்
வெள்ளப் பரசிவமா விஞ்சியதென் னுண்மையே.

1798. மோனவருள் வெள்ளம் முகக்கவென் னுள்ளத்து
ஞான சொரூபமா நண்ணியவென் னுண்டவனுக்
கூனவ வகந்தையுணர் வூனுக விஞ்சுபர
வானமே யாக வளர்ந்ததென் னுண்மையே.

1799. ஆன்ம சொரூப வறிவின் நூலக்கமாத்
தான்மருவு மோன சமாதியிலே சாந்தியடைந்
தூனமற வுள்ளே னுளஞ்சிற் பரவெளியாத்
தான்மருவு சுத்த சதாசிவமாத் தற்பரமே.

௯. என் கல்வி

(குறள்)

1800. ஜீவியமா வுள்ளசிவச் செம்பதமே சுத்தவருட்
காவியமாக் கற்றுவக்கின் றேன்.

(வெண்பா)

1801. இருட்குலமின் றக விதயத்தே யீச
னருட்பெருஞ் சோதியா வாண்டான்—அருட்புலமை
மேவிற் றெனக்கு விசுத்தவருட் சீபாத
சேவைக் குதவியாச் சீர்த்து.

1802. இம்பரே யன்ப ரிதயத் தியல்பாகச்
செம்பதமெய் வாழ்வு திருத்துவோன்—அன்பர்
செவிக்கமுத மானவருட் சீர்த்தியே நான்சொல்
கவிக்கமுத மான கருத்து.

௧0. என் நலன்

(வெண்பா)

1803. துன்னுற்ற யோகத் தொடர்பா லிதயத்து
நன்னர்த் தெளியலுற்ற நல்லறிவால்—தன்னிற்றன்
பண்பட் டொளிர்சொருப பத்தியே நானகத்து
நண்புற்ற வுண்மை நலன்.

௧௧. என் விருப்பம்

(குறள்)

1804. அகப்பே யகற்றி யறிவுருவா வாண்டா
னுகப்பே யடியே னுகப்பு.

(வெண்பா)

1805. தன்னியனு வாண்ட தயாசொருப சற்குருவைத்
துன்னியவே கான்ம சொருபமா—அன்னியமி
லன்பால் வழிபட் டவன்பதமே யான்றசிவ
நன்பதமா நானடை வேன்.

1806. பிறக்கிற் பிறக்க விறக்கி விறக்க
மறக்கலின் றுக மனத்தே—சிறக்குமுயர்
சச்சித்தா மோன சதாசிவசற் பத்தியொளி
யிச்சித்தே னென்று மினிது.

1807. பொய்யடிமை யில்லாப் புலவோருக் கன்புபட்டு
மெய்யடிமை யாக விரும்பினேன்—ஐயறிவு
வாலறிவாந் தன்சொருப வாழ்வுறத்தன் சிற்பதத்தின்
பாலுறவாம் பத்தி படைத்து.

1808. காணக் கிடைக்குமோ கண்மணியின் காட்சிநான்
பூணக் கிடைக்குமோ பொற்பாதம்—மாணவருட்
பேரின்ப மாட்சி பெறுவேனோ தன்மயமா
வூரன்பு பெற்றென் னுளத்து.

1809. அயத்தனமாச் சும்மா வமர்ந்துசுக முண்ண
மயர்த்தனமாம் பொய்ம்மனத்தை மாற்றி—உயிர்த்
[துணையா
வாண்டவன்பா லன்பே யடியேனுக் கேழ்பிறப்பும்
வேண்டுவதா முண்மை விருப்பு.

கஉ. என் பற்று

(வெண்பா)

1810. சோதிக்க வூற்றார்க்குத் துப்பாக மோனஞா
ஞதிக்க வாழ்வொளிசே ராணையாற்—போதிக்கும்
போத சொருபவருட் பூரணனுங் காரணன்மெய்ப்
பாதமே யாமுடைய பற்று.

கக. என் வியப்பு

(குறள்)

1811. பந்தப்பட் டார்போற் பதறுமனப் பான்மையினும்
விந்தைநான் கண்டறி யேன்.

கஉ. என் நாட்டம்

(குறள்)

1812. நாட்ட மெனக்கு மெய்ஞ் ஞானகுரு என்னுருவாக்
காட்டியசற் போதக் கழல்.

கஙி. என் கண்

(வெண்பா)

1813. ஞானசிங் காதனத்து நல்லவருட் பேரரசு
நானசங்க மாக நடாத்தவே—ஞானசிங்க
மாகவிளங் காண்டா னருள்கூ ரகண்டசிவ
யோகவுளங் கண்ணு மெனக்கு.

அசங்கமாக நின்று என, அவாய் நிலையால் வருவித்துக் கொள்க.

கசு. என் கருத்து

(வெண்பா)

1814. உகந்தெழுந்து நானென் றுருத்துழலும் போதம்
இகந்தொழிந்த வென்கருத்தே தென்னில்—அகந்தை
துள்ளலறு மோன சொரூபப் பரவெளியை [மனத்
துள்ளலற வுள்ள லுகந்து.

1815. பத்திசெயத் தக்க பரமனிவன் றுனேயென்
றெத்திசையுங் கொண்டா டிறைரமணன்—ஒத்திசை [யும்
பாலுந்தே னும்போற் பரத்தொடுஜீ வைக்கியமெக்
காலுஞ்சேர் வாழ்வென் கருத்து.

குறிப்பு:— என்னுள்ளமே, ரமணன் சொரூபமான பரத்தோடு என் ஜீவனுக்குண்டான ஐக்கிய ஞானுனுபூதி (கங்கை கடலொடு கலந்தாற் போல்) என்றும் இடையறு நிகழ்ச்சி சேர் வாழ்வென்பதாம். பிறந்த தெவன்றன் (உள்ளது நாற்பது, அநுபந்தம்-II) என்னும் பகவான் பாட்டோடு, உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன் என்னும் திருக்கோவையாரும் அதனுரையும் உற்று நோக்குக. ஈசஜீவர் உண்மையில் ஒரே தன்மைய ராதலால் அவர்தம்மில் கலத்தல், ஒத்திசையும் பாலுந் தேனும் போல் என அவற்றின் கலப்போடு உவமிக்கப் பட்டது.

கஎ. என் குறிப்பு

(குறள்)

1816. நீடுங் குருபாத நிஷ்டையே யென்னுருவாக்
கூடுவதென் வாழ்க்கைக் குறி.

(வெண்பா)

1817. துருவபத மான சொரூபமய மாகத்
திருவருளாற் சித்தமலம் போக்கித்—திருவடிக்காட்
கொண்டான் குறிப்பே குறியாக் குறித்தன்றிக்
கொண்டிலேன் மற்றோர் குறிப்பு.

கஅ. என்புலம்

(குறள்)

1818. தன்னியலா வுள்ளவருட் சைதன் னியசொருபப்
பொன்னியலே நான்காண் புலம்.

கக. என் தொழில்

(வெண்பா)

1819. தனது சொரூபவருட் சார்பயர்த்துப் பேய்போ
லெனதியா னென்றுடலோ டேங்கி—அனதியாக்
காழ்த்த வகந்தைமயற் கட்டறுத்த வாண்டவன்சீர்
வாழ்த்தலே யென்சீ வனம்.

1820. தனக்குவமை யில்லாத் தலைவ னகம்புக்
கெனக்குமகிழ் வாழ்வளித்த வீசன்—எனக்குக்*
கழலொன்று மோனக் கருத்தா லுரித்தாத்
தொழலன்றி யில்லை தொழில்.

* எனக்குத் தொழலன்றித் தொழிலில்லை என
இயையும்

௨௦. என் இறைபணி

(வெண்பா)

1821. நாதன்ருள் வாழ்கவென நாவார வாழ்த்துறுமவ்
வீதொன்றே யான்செய் யிறைபணி—நாதன்
மிகப்போது மான விழுப்பணிபோ லிஃதே
யுகப்போடு கொண்டா னுளத்து.

1822. ஈண்ட மகிழ்தரும்பே ரின்பமெனக் கன்பிலென்னை
யாண்டரம ணேச னருட்பணியே—மூண்டபெரு
மோனக் கிளர்ச்சியான் மோக வகந்தைசேர்
தீனக் கலக்கந் தெறும்.

1823. அண்ணலருள் வாழ்த்து மதேதவமா வென்னுளத்து
நண்ணலான் மோக நசித்தலாய்—நண்ணியது
பண்ணுமவை யெல்லாம் பரம னருட்பணியா
நண்ணுமுயர் ஞான நலன்.

௨௧. என் வாழ்வு

(குறள்)

1824. தேசிகன்சீர் பாடித் திளைத்தலே செய்தவமாத்
தேசுயர்ந்த வாழ்வென் னுயிர்க்கு.

1825. உண்மையா லென்னை யுடையான் சொரூபவருள்
வண்மையே நானடைந்த வாழ்வு.

1826. ஓராளுருபே ரின்ப வுணர்வான மோனப்
பிரானருளே யென்ஜீ வியம்.

1827. எண்ணவொண்ணு மோன வியல்பான சொச்சொரூப
வண்ணமே நான்பெற்ற வாழ்வு.

1828. சிவமான மோனந் திளைத்தலா லுண்மைத்
தவமாத் தழைத்தது வாழ்வு.

1829. அந்த ரியாமியா வாண்டா னியக்குமவ்
விந்தையே நான்வாழ் விதம்.

1830. எம்மலமும் பற்று வியற்சிற் பரசொருபச்
செம்மலுணர் வென்சீ வியம்.

1831. குலாவாக நின்றசிவக் கோலமே நோக்கி
நிலாவலுற்றே னிந்த நிலத்து.

(வெண்பா)

1832. அரதையற வென்னை யருட்பார்வை யாலே
சரதமா வாண்ட தயாளு—பரதெய்வ
வள்ளலையா னுள்ளி வழுத்துவதே வாழ்வாக
வுள்ளுவதா மென்றன் னுயிர்.

1833. சுத்தசிவ மான சொருபவருட் பார்வையே
மெய்த்தவமா வென்னுள் விளைதலாற்—சித்த
முழைத்து வருந்தா துடையா னருளை
வழுத்தலே யாயிற்றென் வாழ்வு.

1834. செழித்தமெய் யன்பர் திரள்காண நாயேன்
குழைத்ததமிழ்ச் சொன்மாலை கொண்டே—அழைத்து
[மிகத்
தன்னுறவா மத்துவிதச் சார்புணர்த்தி யென்னுளத்து
மன்னுகுரு மாமணியென் வாழ்வு.

1835. மனக்கற் பனையறவே மாற்றியுளத் தாழ்ந்து
தனிக்கத் தனிக்கவொளிர் சாந்தி—எனக்கியல்பா
நீடுசிவ கங்கையா நெஞ்சம் பரவெளியாக்
கூடுவது வாழ்க்கைக் குலா.

1836. வினையினின்று நீங்கி விழுப்பதத்திற் சேர
மனையினின்று மாற்றிய மாண்பால்—முனைவனை
வாண்டவனைப் பேணு மறிவே யடியேற்குப்
பூண்டவருள் வாழ்க்கைப் பொலிவு.

1837. பங்கமில்வாழ் வாகப் பயில்வதெனக் கார்வமெழப்
பொங்கு சொருபவருட் பூரணமாய்—அங்கமகம்
புத்தியா மோகப் புலையகந்தைச் சுட்டகன்ற
சுத்தவறி வான சுகம்.

1838. போதவடி வாகப் பொருந்துமெனக் கோருடலில்
வாழ்தலொடு சாதல் வறுங்கலக்கம்—வேதகமார்
சுத்தவெளி யாகச் சுடரும் பரப்பிரம்ம
வத்துவிலே யுள்ளதென் வாழ்வு.

1839 சொந்தவுரு வாகத் துலங்கிமனஞ் சொக்கவெனக்
கந்தமில்பே ரின்ப வழகனுரு—எந்தவித
வெண்ணமுமின் றாக வியல்சொரு பானுபவ
வண்ணமே யந்த மனம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1840. மரமான வென்னைத்தன் மாணடிக்கா ளாவாண்
டுரமான வுண்மை யுணர்வால் அதீதப்
பரமான தன்மெயென்னுற் பாடுவித்துக் கொண்டான்
திரமான சுத்தவருட் சீர்மையென் வாழ்வே.

1841. காமனையெல் லாமகலக் கற்பகமா வுள்ளத்திற்
சேமவியல் வாழ்வு சிறக்கவளித் தானடிக்கீழ்
ஓமெனவென் னுள்ளூ றுணர்வே யுபாசனையா
நாமம் பிதற்றி நடப்பதென் வாழ்க்கையே.

1842 என்மனனே பீஷ்டப்பே ரின்பவியற் சிந்தனையேல்
கன்மவெம் பாசக் களையகற்றி யுள்ளத்திற்
சன்மசா பல்யச் சதிர்செய்நூ னுனுபவ
தன்மவாழ் வாகத் தழைத்தகுரு பாதமே.

1843. நோவித்தென் னுருயிரை நூழில்செய்த பொய்ம்மயலைக்
கோவித் *திதயக் கொனைசெற் றகமகமென்
றுவிர்ப் பவித்த வருட்புரணக் கண்மணியைச்
சேவித் திருக்கைசுக ஜீவனமென் னுருயிர்க்கே.

* இதயக்கொனை – இதயமுடிச்சு, இதயக்கிரந்தி

1844. அழுதகு குடும்பத் தழுங்கியவென் றன்னைப்
பழுதறவாட் கொண்டவருட் பார்ப்பான் பதத்தைத்
தொழுது வழுத்தலே தொக்கபே ரின்பப்
பொழுதுபோக் காகப் பொருந்தியதென் னெஞ்சே.

1845. பிறிதுபடு மோகப் பிழைசே ரகந்தை
வறிதுபட மோனவருள் வாழ்வொளிசே ருள்ளத்
தறிதுயில்கொள் கின்றேற் கலகில்பே ரின்ப
வுறுதிசேர் சாந்தியா வுற்ற துயிர்ப்பே.

1846. அறிவான வுண்மையி லாழப் படிந்த
செறிவே சிவத்துவமாத் தேர்ந்தசித் தத்திற்
பிறிவிலா வுண்மைப் பிரம்மபத மோன
நிறைவே யெனக்கு நிலைக்களவீ டாமே.

1847. சொரூப வொளியாற் றுலங்கியவென் னுண்மை
விரூபவெளி யான விசுத்தத் துரீயம்;
அரூபமா மந்த வருள்வெளியில் மோகக்
குரூப வகக்கொடும்பேய்க் கோட்டாலை யின்றே.

1848. மத்தவகப் பேயா மருண்டுநான் மாழ்கவுற்ற
மித்தையைக்கண் ணோக்கால் விளிவித்த வீறுசால்
சுத்தவருள் வாழ்வாத் துலங்குமோ னப்பதத்தில்
வைத்தென்னை யாண்டவன்சீர் வாழ்த்தலென் வாழ்க்
[கையே.

குறிப்பு:—மித்தை - மித்தியாப் பிரபஞ்ச மயக்கத்துக்கு இருமடியாகு பெயர்.

உ௨. என் உறையுள்

(வெண்பா)

1849. தெரியா தவைக்குந் தெரிபவைக்கு மொக்கக்
கரியான மோனக் கருத்தாற்—பிரியா
வுறையுளெனக் குள்ளத் துணர்வுருவா வுள்ள
விறைவனருட் பாத நிழல்.

உ௩. என் பொருள்

(குறள்)

1850. துங்கப பரசிவமாத் துன்று சொரூபவருட்
புங்கமென் செங்கைப் பொருள்.

1851. மத்த வகந்தை மனக்குறையாந் தைனியஞ்சேர்
சித்தமல மற்றுச் சிவபதத்தே—சுத்த
வறிவாக வுள்ளவெனக் கன்பான மோன
நிறைவேபே ரின்ப நிதி.

1852. வேனைவாக் கொள்ளவொரு வேற்றுப் புலமறநான்
காணக் கிடைத்தவருட் கைவல்யம்—மாண
விளக்கமா மோன விபூதியா வென்றந்
திளைக்கவெனக் குள்ள திரு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1853. புத்திக் கமுதமாப் பொங்குசிவ போதவருள்
வித்தைக் கதிபதியா மேவுங் குருரமணன்
சுத்திகளுக் கெல்லாமே சித்தியாச் சேர்சொருப
முத்திப் பதமெனக்கு முற்றமுழுச் செல்வமே.

உச. என் உடைமை

(வெண்பா)

1854. பாத மெனக்குப் பரம்பொருளாஞ் சேமநிதி
போதம் பரமசிவ புண்ணியமாம—ஓதுசிவ
யோகம்பே ரின்ப முபயமறு கேவலத்தில்
வேகமகல் சாந்தியே வீடு.

1855. செல்வ மெனக்குத் திருவருளே தேர்தலுறுங்
கல்வியெனக் கண்டான் கழலறிவே—சொல்லரிய
மோதமெனக் கான்றசுப மோனமே முத்திதரு
நீதமெனக் குண்மை நிலே.

உரு. என் ஒழுக்கம்

(வெண்பா)

1856. மயல்சே ரகந்தைவளர் மாயமாஞ் சீவச்
செயலகன்ற மோனத் திறத்தால்—இயல்பாம்
பழக்கமெனக் கோங்கும் பரபத்தி யாக
வொழுக்கமெனக் கான்ற வுணர்வு.

உசு. என் தவம்

(குறள்)

1857. சிவமேவாழ் வாகத் தெளிந்தியன்ற மோனத்
தவமேநான் செய்யுந் தவம்.

(வெண்பா)

1858. துலங்குறுமெய் வாழ்வு சொரூபமே யாக
மலங்குலையச் செற்றவருள் வள்ளல்—கலங்கலறச்
சித்தந் தெளிந்த திருத்தொண்டர் கூட்டுறவே
மெய்த்தவமா மேவு மெனக்கு.

குறிப்பு: வள்ளலது திருத்தொண்டர் என இயையும்.

1859. ஆரா தனையடியே ஞற்றுவது தன்னடியிற்
பேரா வுணர்வாப் பிறங்கலால்—பூராய
மானவருட் போத வவிச்சின்ன தாரையே
தானியல்பா நான்செய் தவம்.

குறிப்பு: உணர்வே ஆராதனையாப் பிறங்கலால் என
விகுதிபிரித்துக்கூட்டித்தேற்றே காரமும் வரு
வித்துக்கொள்க.

உஎ. என் வேண்டல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1860. எத்தனைதான் கற்றாலுங் கேட்டாலும் யாதுபயன்
செத்தொழியி லன்றிச் செருக்கறவே சிற்பதத்தா
டத்தகவே நிற்கு மதுவல்லால் வேறெதுவும்
வித்தகமெய்த் தத்துவன்பால் வேண்டே னடியேனே.

உஅ. என் தீர்த்தம்

(குறள்)

1861. தெள்ளும் பரமசிவ தீர்த்தமென் னுருயிருக்
குள்ளந் தெளிந்த வுணர்வு.

உக. என் வணக்கம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1862. இணங்கியோர் தாமே வணங்குவோ ரல்லால்
வணங்கியோ ரெல்லா மிணங்குவோ ரல்லர்;
மணங்கலந் தாண்ட மஞளன் மாட் டன்பா
லிணங்கியதே யேற்ற வணங்கலா யிற்றே.

கூ0. என் வழிபாடு

(குறள்)

1863. அருட்சிற் பரமா வளைந்த வுணர்வே
யருச்சனை நா ளுற்று வது.

(வெண்பா)

1864. அயர்ந்தொழிய கில்லே னடிகளுரு மெய்த்தன்
மயந்தெளிந்து வாழு மனத்தால்—உயர்ந்த
வருட்பாத பூஜை மனன்னியமா வாற்றி
யருட்பார்வை யாலுயிர்க்கின் றேன்.

1865. துலக்கமா வாண்டோன் சொருபமா வொன்றிக்
கலக்கமற வாழ்விற் கலந்தான்—உலக்கருமல்
வொன்றாக வுள்ளானை யுன்மனீ பாவத்து
நன்று வழிபடுவேன் நான்.

1866 தேசிகனை வென்னைச் சிறக்கணித்தான் றெய்வமணி
வாசகமோர் சற்றென் மனத்தூற—நேசமாய்ப்
பாசமற நானவனைப் பாடிப் பதம்பரவிப்
பூசகனுப் பூசிக்கின் றேன்.

1867. தாயொடு தந்தையுந் தானே யடியே னுக்
காயகுரு தெய்வ மனைவருமாய்—மேயசுக
சச்சித்தா மேகான்ம தத்துவனைத் தன்மயமா
வர்ச்சித்தே னன்பா லகத்து.

1868. நள்ளிரா வூடுமெய்ஞ் ஞானரவி யாகவகத்
தொள்ளிதா வோங்கு சொருபற்குத்—தெள்ளிதாங்
கேவலமெய்ஞ் ஞானக் கிளர்ச்சிசேர் கேண்மையே
ஆர்வம்பொங் காரா தனை.

1869. நல்லேனோ பொல்லேனோ நானறியே னுண்டவனை
வல்லவா றெல்லாம் வழுத்துவேன்—செல்லவே
சிந்தனையைத் தன்பாற் செலுத்துவே னென்றென்றும்
வந்தனை நான் செய்துவாழ் வேன்.

1870. தொன்றாக வுள்ள சுயஞ்சோதி யென்னிதய
மன்றாடி யானகுரு மாதேவன்—குன்றாப்
பெருமைசே ராண்டவன் மெய்கழலே பேணும்
ஒருமைசேர் மோன வுணர்வு.

1871. ஆன்ம சொரூப வறிவொளியா வென்னகத்துத்
தான்மருவு சாந்த சதாசிவத்தை—வான்மயமா
மேவு மகண்ட விருந்தியா லன்போடு
சேவைசெய் கின்றேன் செழித்து.

1872. ஈசனையென் னுள்ளத் திரண்டறநா னென்றியெய்த்
நேசவுணர் வென்னியல்பா நிற்றலால—ஈசனுக்குப்
பூசனைநா னாற்றல் பொருந்து சிவானுபவச்-
சாசனவாழ் வேயாந் தகைத்து.

.873. அலகில் பரம னயலன்றி யார்க்கும்
இலகலால் யானென் றியல்பாய்ப்—புலனாங்
குறிகுண மற்றாக குலவு சொரூப
வறிவேமெய் யாரா தனை.

1874. முளைத்தவகங் கார முளைப்பற் றொழியத்
தளைக்குமனு பூதித் திறத்தால்—வளைத்த
வருட்சிற் பரவெளியே யண்ணலுரு வாக
வருச்சனைசெய் கின்றே னகத்து.

1875. எண்ண லியம்ப லியற்ற லெலாந்தனக்கே
பண்ணு திருப்பணியாப் பற்றலால்—வண்ணவருட்
சீபாத பூஜை சிலர்பலர்செய் கின்றவிதிச்
சார்பாலே சாதியேன் யான்.

1876. அருட்சிற் பரத்தை யனைத்துமா மொன்றை
யருச்சிப் பதற்குநா னூரே—அருச்சகனு
மென்பா லதுவே யியல்பா வகமகமென்
றன்பா வகங்கிளர்த லால்.

1877. பொங்கு சிவானுபவப் பூரிப்பா வென்னகத்துத்
தங்கு சொரூப சதாசிவத்தை—அங்கமகம்
புத்தி முனைப்பையறப் போக்கியதற் கூணுக
நித்தமுபா சிப்பதென் னெஞ்சு.

1878. காட்டிக் கொடுத்தவருட் கண்ணுள சற்குருவை
நாட்டியுளத் தேதெய்வ நாயகமா—ஊட்டி
நிவேதனமா வென்னுணர்வை நேயநீ ராட்டி
விவேகவழி பாடுசெய் வேன்.

1879. பண்ணுமவை யாவும் பரமபூஜை யாகமனம்
நண்ணுமுயர் வாழ்க்கையொளி நல்கினன்—
அண்ணலருட்
புண்ணியச்செம் பொற்பாதப் பூஜனையை நான்
பண்ணலெவன் சிந்தை படைத்து. [தருக்கிப்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1880. அணுக்கந் தொண் டான வடியேனறிவில்
வணக்கமா வுள்ள வழிபாட் டொழுக்கம்
பிணக்கமா மோகவகப் பேய்ச்செருக்குத் தோன்று
திணக்கமா யுள்ளத் தழுந்தி யிருப்பே.

கடக. என் கையுறை

(வெண்பா)

1881. நின்றவுண்மை யாத்தன் னிலையினின்று தப்பிமனஞ்
சென்றுழலும் புன்புலத்தைச் செம்மியே—ஒன்றவுளத்
துள்ளுணர்வா மோன வொளிபெருக்கி யாண்ட
னுள்ளமே யோர்கை யுறை. [வற்கென்

௩௨. என் ஆண்டவன்

(வெண்பா)

1882. நம்பன் குருரமண நாதன்மெய்ஞ் ஞானவருட்
செம்பரமா வோங்கு சிவசொருபன்—உம்பருந்தாங்
காண்டலுற வுட்குங் கதிரொளிசால் கூர்விழிசே
ராண்டகையென் னாண்டா னறி.

1883. அழியாப் பொருளொன் றகந்தேற வுண்மை
விழியாக வுள்ள வெளியாய்—மழையாப்
பெருவாரி யானவருள் பெய்துசற் போத
குருவாக் குலவியதென் முன்.

௩௩. என் தெய்வம்

(வெண்பா)

1884. பிரானடியே நான்கும் பிடும்பெருந் தெய்வம்
பிரானடியை யன்றிநான் பேணேன்—பிரானடியில்
மூர்த்திதலந் தீர்த்தம் முழுக்க வடங்குமெனக்
கார்த்திசே ரான்மா வது.

௩௪. என் துணை

(வெண்பா)

1885. ஆருயிருக் கோருயிரா வான்றசொரு பானந்தச்
சீருயரா நின்ற சிவபதத்தே—சூரியசற்
புத்தியோ கத்தாற் பொருத்திஞன் சுத்தவருள்
வித்தையே யென்மெய்த் துணை.

குறிப்பு: பொருத்திஞன் விநையாலணையும் பேயர்,
அவன் கற்பித்த சுத்தவருள் வித்தை என்க.

௩௫. என் அருட்காட்சி

(வெண்பா)

1886. சுத்த வறிவுத் துலக்கமே நானடைந்த
அத்தனருட் காட்சி யகந்தேற—வித்தகமாம்
அந்தத் தெளிவே யருட்சிற் பரவெளியா
விந்தைசேர் வுற்றவியல் வீடு.

கூசு. என் யோகம்

(வெண்பா)

1887. இநமைதீர் மோன வொருமையிலே யென்னை
யருமையா வாண்ட வடிகள்—பெருமைசேர்
யெய்கண்ட ஞான விழுப்பதமே தன்னடியேன்
கைகண்ட யோகக் கருத்து.

கூஎ. என் தாரகம்

(வெண்பா)

1888. பொங்குசிவ போதவருட் பொன்னடிக்கீழ் வாழ்வுபெற
பங்கம் பிறப்பினின்று மாற்றிஞன்—எங்கட்
கவனடியே மிக்க வருந்துணையாப் பற்றுந்
தவமே யுயர்தா ரகம்.

கூஅ. என் சஞ்சாரம்

(வெண்பா)

889. ஆண்டா னருட்சே வடிநிழலெங் கெங்குமளைந்
தீண்டலால் யானெங்கெங் கேகினுந்தான்—மூண்
[டெழுமுத்
தாப(ம்)நா ஞேரேன் சதாசிவசாந் தானுபவஞ்
சேர்பரா னந்தத் திளைத்து.

கூகூ என் விருந்து

(வெண்பா)

1890 பெற்றியா லென்னைப் *பெரும்பதத்துக் காண்டவருள்
வெற்றியா லின்ப விளைநிலமாய்—முற்றியே
தொக்கவெளி யாகத் துலங்கு மனுபூதி
மிக்கவியல் வாழ்க்கை விருந்து.

* பெரும்பதம் - பிரம்மபதம்.

1891. என்றுமெக் காலுமென் னின்னுயிரா வென்னிதயத
தொன்றவுற்று வீசு மொளியுருவன்—மன்றவெனக்
காரா வமுதப்பே ரன்பின் சொரூபமாப்
பேராத வாழ்க்கை விருந்து.

1892. பொய்யிலா மெய்யனருட் பொங்கலென் றுநபிர்க்கு
நெய்யோ டளைந்துளதென் னெஞ்சிலே - உய்யலாட்ந்
தேக்கெறிப்ப வுண்டு திளைத்துக் களித்தலான்
மாக்கலக்க மில்லேன் மனத்து.

௬0. என் பொழுது போக்கு

(வெண்பா)

1893. தேட்டுக் கரிய கிரவியமாஞ் சிற்பதக்தைக்
காட்டிக் கொடுத்தவருட் கற்பகத்தைப்—பாட்டிற்
புகழ்வதே நல்ல பொழுதுபோக் காக
நிகழ்வதுநா ளுளுமென் னெஞ்சு

1894. தூண்டா மணிச்சுடராந் தோன்றலென் னுள்ளிருந்து
பூண்டோ டகந்தைமயல் போக்கினன்—ஆண்டான்
புகழ்வழுத்தி யான்பொழுது போக்குகின்றே
மகிழ்வடுக்க வென்றன் மனத்து. [னுண்ண.

1895. கழுதுபோ லேங்கிக் கலங்கி மலங்கி
யழுதொழியா தாண்டா னடியே-தொழுது
கெழுதகைமை யானவருட் கேண்மைமிக கூறல்
பொழுதுபோக் காகு மெனக்கு.

௬௧. என் நிலை

(குறள்)

1896. ஆசையறச் செற்ற வருட்சிற் பரசொருப
நேசமெனக் கின்ப நிலை.

(வெண்பா)

1897. சாட்சித் துவமாத் தழைத்த சொருபசிவ
மாட்சிசேர் வாழ்வு மனத்தொளிர—ஆட்சேய்
யடிய ரகத்தே யகயகமென் றோங்கு
நெடியவன்மெய்த் தாளென் னிலை.

1898. அனபுமய மாமெய் யறிவூற ளண்டவன்பே
ரன்பமெழப் பொங்கு மதயத்தே- நம்பனருட்
சீர்மையா லோங்குசிவச் சிற்பரவாழ் வாரமுத
நீர்மைசே ரென்மெய்ந் நிலை.

1899. அருட்பிரா ணனவென் ணண்டான் சொரூபப்
பொருப்பிலே வாழ்க்கை ஒாலிவால்—விருப்பெலாம்
ஆங்கே யமைந்த வடியேன் பிறபுலத்து
நீங்கே னதேயென் னிலே.

௬௨. என் பேறு

(வெண்பா)

1900. தன்னிலே தானுத் தழைத்த சதாசிவமிங்
கென்னிரெண் டன்று வதயத்தே—முன்னிலேச்சுட்
டற்று விளங்கு மகண்டவருட் பூரணமெய்ப்
பெற்றியே நான்பெற்ற பேறு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1901. ஒன்றுப பரமார்த்த வுண்மைப் பெருவாழ்வா
மன்றவெனக காண்டான் மகிழ்ந்தளித்த பேறுரைக்
பொன்றுத சுத்தவருட் பூரணமா வுள்ளத்து [கிற்
நன்று மவாளிர்சொருப ஞானுனு பூதியே.

1902. சீரான சோணகிரிச் செம்மலருட் கண்ணேக்காற்
காரா ணவப்பேய்க் கலக்கமற வுள்ளத்து
நேரா வொள ர்சொருப ஞேயப் பரவெளிகாண்
பேராத சுத்தப பிரம்மபதப் பேறெனக்கே.

1903. கற்பனு சொப்பனக் காட்சிசெய் யாட்சியொடு
பொய்ப்பயோ காவரணப பொல்லாங்காம் பேதமதி,
அப்பனே மடான்று வனேந்தனா னுபவச்
செப்பமே சுத்தவருட் சீர்மைநான் பெற்றதே.

௬௩. என் முக்தி

(வெண்பா)

1904. நீதா னெலாமா நிலேயுணர்ந்த வென்னறிவிற்
பாதார விந்தம் பதிவலால்—வாதாடு
பல்சமயஞ் சாயப் பராற்பரமாத் தானவாற்றை
வெவ்சமய மோனமே வீடு.

குறிப்பு: மோனமே எனக்கு முத்தி என்பதாம்,

1905. போதவருட் கண்ணுப் புணர்சொருப மோன
பாத மெனக்குப் பரந்தாமம்—பேதமனக் [வொளிப்
கற்பனைதீ ரற்புதமெய்க் காட்சியா லாண்டவென்
யப்ப னுதாரபத மஃது. [மெய்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1906. ஊனக் கலக்கமற வுள்ளத் தொளிர்சொருப
ஞானக் கழல்காட்டி நாயேனை யாண்டவனுல்
யானற்ற வுண்மை யியற்பரமாத் தானிலகு
மோனப் பதமெனக்கு முத்திப் பதமாமே.

1907. தானுக வுள்ளவொரு தத்துவமே 'சுத்தவருள்
வானுக நன்கு மலர்தலா வுள்ளத்தில்
மானுபி மான மயக்கமறப் பொங்கலுற்ற
மோனுனு பூதியென் முத்திப் பெருவாழ்வே.

1908. அறிவான சுத்த வருள்வெளியாப் பொங்கு
நிறைவா லெனையாண்ட நின்மலன்சீ பாதத்
துறைவா லொளிசே ருபசாந்த போகம்
பிறியா மனத்தியலென் பேரின்ப வீடே.

1909. ஊனமற்ற வுண்மை யுணர்வா முபசாந்தத்
தேனமுத வாழ்வு திளைக்க விளைக்கலுற்ற
ஞான சொருபகுரு நம்பனருட் செம்பதத்து
மோனமே நான்கண்ட முத்திப் பெருநலமே.

1910. எள்ளக் கடவ விரும்பிறவிக் கேதுவாத்
தள்ளுமகங் காரத் துடிப்புறச்செற் றுண்டவனல்
உள்ளமே யாக வொளிர்சொருப வாழ்வெனக்குக்
கள்ளமில்பே ரின்பவருட் கைவல்ய முத்தியே.

1911. அழிவற்ற வாண்டா னருளா லவனே
டொழிவறவென் னுள்ளத் தொருமையுணர் வூற
முழுமுதல்வாழ் வாகவொளிர் மோனுனு பூதிக்
கழுமலென் னுருயிர்க்குக் கைவல்ய வீடே.

௬௬. என் அரண

(வெண்பா)

1912. தானந் தவந்தருமம் மூர்த்தி தலந்தீர்த்தம்
ஆன வெலாமெனக்கோர் தானேயாய்—மோன
குருவடிவு கொண்டு குளாவமுன் னின்ற
வருள்வடிவு காணென் னரண்.

1913. குன்றுமனக் கோட்டைவெறுஞ் சூதாக வல்லரண
வென்றுமெனக் குள்ள திதயமே—கன்றுமனக்
காலனுமே யங்குக் கடுகவொணுன் *காலகலன்
பாலனமா மவ்வரணப் பற்று.

* காலகலன் - காலகாலன் என்பதன் குறுக்கல்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1914. மூலப் பரமசிவ முத்தித் திருப்பதத்திற்
சாலப் பொருத்தித் தலையளிசெய் தாண்டவனுக்
கோலக்க மண்டபமா வுற்றவென் னுள்ளுணர்வு
காலக் கொடியோன் கடுகவொணுக் கட்டுடைத்தே.

௬௯. என் பேரின்பம்

(வெண்பா)

1915. யானுறவு கொண்டுபே ரின்பமுற வென்னகத்தில்
வானுலக மோனவருள் வாழ்வாகத்—தானியல்சுத்
தாத்துவிதத் தத்துவமா வாண்டவனைத் தன்மயமா
ஏத்துவது பேரின் பெனக்கு.

௭௦. என் இயல் செயல்

(குறள்)

1916. இறைவனே யென்ற னியல்செயலெல் லாமா
வறிவிலே யார்ந்தொளிர்கின் ருன்.

௭௧. என் அறிவு

(வெண்பா)

1917. நிலையிற் பெயராது நெஞ்சிலமர்ந் தாங்கே
தலையிற்கு டாமணியாத் தங்கி—வலிதிற்
கடையேனை யாண்டவருட் கண்ணுர் கழலே
யடியேனுக் கான வறிவு.

சஅ. என் கதி

(குறள்)

1918. சற்கதியா வுள்ள சதாசிவத்தை யன்றிமற்
றெக்கதியு மில்லை யெனக்கு.

சகூ. என் நாடு

(குறள்)

1919. பன்னிலங்க ளூடும் படர்ந்தவருட் சிற்பரமெய்ந்
நன்னிலமென் னுட்சிவள நாடு.

குறிப்பு:- பன்னிலங்களூடும் – பலதிறப்பட்ட எல்லா வுலகங்களூடும்; படர்ந்த – வியாபித்த.

ருo. என் அரசாட்சி

(வெண்பா)

1920. சித்த மெனக்குத் திருவருட்சிந் தாமணியாம்
புத்திசற் போதவருட் பொக்கிசமாம்—அத்தகவுட்
கூடுசிவ நிட்டை குடைநிழற்கீ ழாட்சிசெய்யச்
சேடுயர் சாம்ராச் சியம்.

குறிப்பு: சேடுஉயர் – பெருமை மிக்க.

ருக. என் சார்பு

(வெண்பா)

1921. காக்குமியல் சான்றவருட் கண்ணேக்கா வென்னு
காக்கமா நின்ற வடிகளார்—சூக்கமா [யிருக்
மோக்கவொளி யாலகில முப்புடியுந் தன்மயமாத்
தாக்குபரந் தாமமென் சார்பு.

ருஉ. என் புகல்

(வெண்பா)

1922. அருந்தவமா வுள்ளத் தவிர்சொருபப் பெம்மான்
பொருந்துசிவ போகப் புணரி—திருந்தவருட்
சிற்பரமா மோனச் சிறப்பளித்த வாண்டவன்செம்
பொற்பதமே யென்றன் புகல்.

௫௨. என் பரந்தாமம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1923. மன்னியபே ரின்பவருள் வாழ்வான தன்சொருப
நன்னிதியா வோங்குமெய்ஞ் ஞானனு பூதியால்
என்னகமே புக்கங் கினிதியல்பாத் தங்குமிறை
தன்னடியே மிக்கபரந் தாமமென் னுருயிர்க்கே

1924. பற்றற் றொளிர்சொருபப் பற்றுன பத்தியுணர்
வுற்று ரிதயத் தொளிரும் பரசிவத்தைத்
தெற்றெனவென் னுள்ளத்துத் தேற்றியசற் போதகுரு
நற்று ளடியேற்கு நல்லபரந் தாமமே.

௫௩. என் உலகம்

(வெண்பா)

1925. அண்ணு மலைப்பே ரடிக ளருட்பதத்தை
நண்ணுநின் றுண்மை நலஞ்சான்றேன்—உண்ணு
ரமுத சொருபமா வாண்டா னகண்ட
சமுகமே நான்வாழ் ஜகம்.

குறிப்பு: சமுகம் – திருமுன், சந்நிதி.

௫௪. என் சிறப்பு

(வெண்பா)

1926. நினைக்க நினைக்கவென் னெஞ்சம்பூ ரிக்க
வெனக்குள்ளே யானிறுமாப் பானேன்—எனக்குப்
பரமனையே பாடும் பவிசுகாண் பண்டைத்
திருவினையால் வாய்ந்த சிறப்பு.

௫௫. என் பொலிவு

(வெண்பா)

1927. தூண்டலுற்ற மோனத் துரியசுயஞ் சோதியா
வாண்டவனுக் கென்முழுமெய் யன்புரித்தாய்—பூண [டேற்
கருட்செம் பதமே பகண்டானு பூதிப்
பொருட்சிறப்பா வோங்கும பொலிவு.

௭எ. என் விலாசமே யாவும்

(வெண்பா)

1928. சாட்சியா மென்சொருப சந்நிதியிற் றோன்றுவதே
காட்சிசேர் பற்பலவாங் கற்பனையும்—மாட்சிசேர்
சுத்தவருட் போதச் சுடரொளிச்சிற் றம்பலமாச்
செத்தவகத் தாலே தெளிந்து.

குறிப்பு: தெளிந்து தோன்றுவதே எனக் கூட்டுக.
தெளிந்து - தெளிய.

௭அ. என் பதம்

(வெண்பா)

1929. மோனவருட் செம்பதமே முத்திப் பெரும்பதமா
யானடையப் பெற்ற வியற்பதங்காண்—தீனவியற்
சிந்தைசேர் மோகச் செருக்கற் றொளிர்சொருப
விந்தைசேர் கைவல் லியம்.

௭௯. எனக்கேன் கவலை

(வெண்பா)

1930. அவசமாத் தன்னை யடைந்தோ ருயிரைக்
கவசமாக் காக்குங் கழலோன்—பவிசா
ரருக்களை வென்ற னகத்தே சுடர்விட்
டிருக்கநா னேங்க லெவன்.

(இன்னிசை வெண்பா)

1931. அவனேயென் னம்மை யவனேயென் னப்பன்
அவனேயென் ஞண்டா னவனேயென் றோழன்
அவனேயென் னன்ப னவனேயென் னின்பன்
அவனே யெனக்கனைத்து மாம்.

(வெண்பா)

1932. ஆண்ட வடிகளுக்கெவ் வாறே வருளடிக்கீ
ழீண்டு குடிகளுக்கென் றென்றுமின்பே—ஆண்ட
பாரந் தலைமேற் பரமனுக்கு மற்றெமக்கு [வருட்
வாரம் படலே மனத்து.

1933. ஆண்டவன்பா லென்னை யடைக்கலமாச் சேர்த்ததற்
மீண்டுக் கலங்க விதிவசமேன்—தீண்டற் [பின்
கரும்பெருந் தெய்வ வருட்பதத்தே சாந்திப்
பெரும்பேறு பெற்றமைந் தேன்.

1934. சிறப்பான தேற்றத் தெளிவா வெனக்குக்
குறிப்பாக மோனங் கொடுத்தோன்—பொறுப்பாக
வென்பார முற்றுந்தா னேறறதாத் தேற்றலால்
என்பார மற்றியல்கின் றேன்

1935. மூதண்டம் போனமுழு மோன முடிவிலே
யாதுண்டோ வின்றே வெனக்கென்ன—சூதண்டாச்
சுத்த சொரூபமாத் துன்றுசிவ மென்னகத்து
நித்தமா வுண்டு நிலேத்து.

1936. யாதும் மனக்கவலை யின்றாக வென்னுளத்தின்
மீதே யிறைவன் விளங்கலால்—யாதானும்
என்பொறுப்புச் சற்றுமின்றி யெல்லா யவன்பொ
அன்பொளிர்வ தாயிற் றகத்து. [றுப்பா

69. அவபிரத நீராட்டல்

(வெண்பா)

1937. சிவபதமா மோனத் திறந்தெளிய வுள்ளத்
தவர்பரமா நின்றவென் னுண்டான்—அவபிரதப்
புண்ணியநீ ராட்டிப் பொலிவித்தான் செய்தவத்தை
நண்ணியது சாந்தி நலன்.

1938. நித்தாப ரோட்ச நிஜான்ம சொருபநிஷ்டைக்
குய்த்தா னுடையா னுருபடித்தாய்—முத்தாபப்
பீடையொருங் கோய்ந்து பிரம்மானு பூதிவள
ரோடைநீ ராடலுற் றேன்.

1939. சிவபரி பூரணமே சேரத் தீக்கைத்
தவவிரதம் முற்றுவித்துத் தானே—அவபிரதக்
கண்ணேக்க மாட்டினன் கஞ்சப் பதத்திலருள்
விண்ணேக்கம் மேவிற் றெனக்கு.

1940. சிவசொருப வாழ்வாத் தெளிந்தமோ னத்தால்
அவபிரத மாட்டினு ணுண்டான்—அவசியமாங்
கர்த்தவ் வியமாக் கடைப்பிடிக்க யாதுமெனக்
கித்திரையி லில்லை யினி.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1941. சிவசொருப மாகத் தெளிந்தபரஞ் சோதிக்
கவிசொரிந்து நானென் னகந்தையை*முற் றூட்டா
அவபிரத மாடி யருட்கடல்வாய் உண்மைத்
தவநிரம்ப வூற்ற**பெருந் தன்மைசார்ந் தேனே.

* பூரணாகுதி யாதலின் முற்றூட் டெனப்பட்டது.

** தன்மையுண்டேல் (உள்ளது நாற்பது, 14) என்னும் பாட்டைத் தேர்ந்தால் இப் பெருந்தன்மையி னியல்பு இன்னதென நன்கு விளங்கும்.

1942. ஆண்டபரஞ் சோதிக் கறவேநா னுணுகக்
காண்டலால் ஊனவகங் காரமயற் கட்டொழிந்தேன்;
நீண்டநெடுங் காலமா நெஞ்சத் திடைவிடா
தீண்டியதோர் வேள்வி யினிதுநிறை வுற்றதே.

1943. கள்ளக் கலக்கமாம் பாசப்பட் டேற்கிரங்கித்
தெள்ளத் தெளிந்தசிவச் சிற்பிரான் கண்ணேக்கால்
உள்ளத்தே சுத்த வுணர்வொளியா வுள்ளவருள்
வெள்ளநீ ராட்டினுன் மெய்ப்பரவீட் டாட்சிக்கே.

1944. தவவிரதம் முற்றத் தலைப்பட்டாற் போல்வந்
தவபிரத ஞானநீ ராட்டினு ணுண்டான்
அவசரிதை யான *வகப்பே யிகப்பச்
சுவசொருப வாழ்வியல்பாத் துய்க்கலுற் றேனே.

*அகப்பேய் - அகப்பேயாட்டத்துக் காகுபெயர்.

1945. ஆழ்வா ரகத்தே யருள்வெளியாப் பொங்குசுப
வாழ்வா மலர்ந்த மகோதயன்சிற் பாதத்திற்
பாழ்வா தனைசேர் பசாச வகந்தையற
மூழ்கா நின் றேன்சொருப மோனப் புணரியே.

1946. உள்ளமா வுள்ளதோ ரொட்பநுட்பச் சிற்பரத்திற்
கள்ளமனக் கற்பனைசேர் காரா ணவங்கரக்கத்
தெள்ளத் தெளிவாத் திகழ்வுறுமோ ஞனுபவ
வெள்ளக் கடலாடு வித்தாஞேர் வித்தகனே.

70. அம்மானை

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1947. பேசற் கரியவருட் பேரளித்த வம்மான்பாற்
றேசுற்ற வாழ்வு சிறக்க வடைதலால்
ஈசத்து வாதி யெதன்கண்ணும் மோகமெனக்
கோர்சற்று மின்றி யொழிந்ததுகா ணம்மானாய்.

குறிப்பு: ஈசத்துவாதி:- அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும் அவற்றுளொன்றுபா 'ஈசத்துவாதி' என்றதாற் குறிக்கப்பட்டன.

71. அச்சோவே

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1948. மோனமே யுண்மை முடியா விளங்கிதயத்
தானமே சாந்திபத சாம்ராச் சியமாக
நானறியத் தேற்றியமெய்ஞ் ஞானகுரு நாதனுல்
யானடைந்த பேறுலகில் யார்பெறுவா ரச்சோவே.

72. கைமாறின்மை

(வெண்பா)

1949. பெற்றவருட் பேற்றருமை பேயனே னெண்ணுங்காற்
சுற்றமுள நான்போற் குறுகுறுப்பேன்—முற்றமுற்றப்
பொல்லே னுக் கின்பவருட் போதம் புகட்டியசீர்
நல்லானுக் கென்கடவேன் நான்.

1950. தன்பதத்திற் சார்ந்தவற்பத் தஞ்சனையா ளாகச்சிற்
றம்பலத்தில் விட்ட வடிகளுக்கே—என்பரஞ்சற்
றின்றியெழுந் தோங்கு மியற்பரவாழ் வாஞ்சிறப்புக்
கென்றுங் கடமைப்பட் டேன்.

குறிப்பு: சிறப்புக்கு - சிறப்புக்காரணமாக.

1951. ஊனமருட் பொல்லேற் குதவினு னென்னுளத்தே
மோனவருட் செம்பதமா முத்திநிலை—யானவனுக்
கென்னைகொல் கைம்மா றியற்றுகேன் றன்பதத்தா
டென்னை யிழந்தொழிந்த யான்.

1952. அவனருளிச் செய்த வபரிமித நன்றிக்
கிவனடிமை யானு னிகத்தே—சிவநிலைதந்
தாண்டவனுக் கிவ்வொருமை யன்றுமற்றே மேழும்
பூண்டடிமை நின்றுன் புணர்ந்து. [பிறப்பும்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1953. சிந்தித் திருக்குமனச் சீரடியர் வெம்பாச
பந்தக் கருவறுக்கும் பார்வையால் பத்தியிலேன்
புந்தித் தலம்பொலியப் புக்குறையும் புண்ணியனுக்
கெந்தக்கைம் மாறு மியற்றநான் கில்லேனே.

1954. மோனவருட் காட்சி முகத்தலா லுள்ளத்தில்
வானவருக் கெட்டாக்கை வல்லியமெய் வாழ்வுகண்
[டேன்
யானவனுக் கென்கடவேன் இம்மையே யப்பெற்றி
யானடையக் கூட்டியபே ரின்பக் கருணைக்கே.

1955. தன்னையே தஞ்சமாச் சார்ந்தே னகந்தெளியத்
துன்னுபர மார்த்த சொருபஞா னுனுபவ
நன்னயமே மெய்ப்பேரு நண்ணுவித்த நாதனடிக்
கென்னசெய்வேன் யானற்ற வேழை யெளியேனே.

1956. தடையாது மற்றபர சாம்ராச் சியவாழ்
வுடையா னளித்தா னுளங்கலந்த வாற்றல்;
அடியேனை யென்னை யகமகிழ்ந்தாட் கொண்ட
வுடையானுக் கென்கடவே னுற்றபேற் றுக்கே.

1957. கண்ணேதா னுகக் கலந்தசிவக் காட்சியால்
விண்ணேநா னுக விளங்கு சொருபமுற்றேன்;
உண்ணே ருயிரா வுவந்தென்னை யாண்டவருட்
கண்ணுன வம்மானுக் கென்கடவேன் கைம்மாறே.

1958. கற்பனையைக் கண்டு கலங்காது சுத்தவருட்
சிற்பரமா வென்னைத் தெளிவித்த வாண்டவனுக்
கற்பனே னென்னகைம்மா றுற்றுவேன் யானெனுமவ்
வற்ப வகந்தையையூ ணுக்கலன்றி யன்புபட்டே.

1959. ஊனப் பசுபாச வூத்தையகப் பாழ்கெடமெய்ஞ்
ஞான சொரூபவொளி நண்ணுவித்த கண்ணுக்கால்
வானத் துரியவருள் வாழ்வளித்த வாண்டவனுக்
கியானென்ன கைம்மா றியற்றுகே னேழையே.

1960. உண்ணு டுபாசனு யோகியர்டல் லோரிருக்கப்
பண்ணாத சுத்தவருட் பாக்கியமா வென்னகத்து
நண்ணுநின் றுண்டகுரு நாதனருட் கென்கடவேன்
விண்ணுணப் பேச்சன்றி வேறறியேன் பெய்யனுக்கே.

1961. சொக்குபர மான்ம சொருப வுணர்வொளியாற்
புக்கிலாப் பொங்குசிவ பூரணமெய்ச் செய்டதத்திற்
குக்கலைவாழ் வித்தவருட் கோமானுக் கென்கடவேன்
கெக்கலிக்கா ளாகக் கிடந்துழன்ற நாயேனே.

குறிப்பு: உணர்வொளியால் வாழ்வித்த என வியையும்; கெக்கலிக்கு . உழன்ற - அறிஞர் பரிகாசத்துக்காளாக ஆணவப்பாழிற் கிடந்துழன்ற.

1952. களிசே ரகந்தைக் கலக்கமகன் றுள்ளம்
ஒளிசேர் வெளியா வொளிர்வுறுமவ் வுண்மைத்
தெளிவாம் பரமார்த்த சித்தியளித் தானுக்
கெளியேன் கடவதா யாதுங்கா ணேனே.

1963. சும்மா துலங்கு சொருபானு பூதிவளர்
செம்மாண் புடைய சிவக்கே வலனடியேன்
பொய்ம்மா லகன்றொழியப் புந்தியிற்புக் காண்டவருள்
கைமாறு வேண்டாக் கடப்பாடராக் காண்கவே.

1964. அன்பெனக்குத் தன்பா லருளி யகத்தொளிர்பே
ரின்பவுரு வான விறைவனருட் கென்கடவேன்;
வன்புசேர் பாச மனக்கவலை சுத்தமெய்
யன்புசிவ மானஞா னுபவத் தற்றதே.

1965. இம்மா நிலத்தி லெனக்கா வெழுந்தருளிப்
பொய்ம்மா லகன்றொழியப் புக்குளத்து நான்றனைச்
சும்மா விருப்பித்த சுத்தவருட் சொக்கனுக்குக்
கைமா றியற்றக் கடவதென்னால் யாதுமின்றே

1966. கற்பிலா மூர்க்கக் கடையேற்குக் கண்ணோக்காற்
கற்பனைதீ ருண்மைக் கழல்காட்டி யுள்ளத்திற்
பொற்புறுமோ னனுபவம் பொங்குவித்த வாண்ட [வனுக்
கற்பனை னென்னகைம்மா றுற்றுகேன் றேற்றேனே.

1957. துட்டவகங் காரமனச் சுட்டறிவாற் கற்பனையிற்
*றட்டழியா தென்னைத் தடுத்தாண்ட பெம்மானென்
னுட்டெளிவாத் தானே யொருபரமாப் பேரின்ப
நட்டமிடு வானுக்கு நானென் கடவேனே.

* நட்டழிற் — நிலை குலைதல்

1968. கற்பனைசேர் மோகக் கனவுலகின் மாழ்குங்காற்
சிற்பரவாழ் வான சிவானுபவ மோனவருட்
பொற்புறுவாழ் வுள்ளம் புகட்டியவென் னாண் [டவனுக்
கற்பனை னென்னகைம்மா றுற்றுவதென் றேரேனே

1969. தன்னாலே யன்றித்தான் சற்றேனும் மற்றோரா
லின்னா னெனவறிய வொண்ணா வியல்பினன்
என்னாலே தன்மெய் யியலறியக் கூட்டுவித்த
வன்னா னருளுக் கடியேன் கடவதென்னே.

1970. முற்றமுழுச் சிற்பரமா மோனவருட் கைவல்யப்
பெற்றிசேர் வாழ்வு பெறற்கரிய பேறாக
வுற்றிடவென் னுள்ளத் துதவியநல் லாண்டவன்பா
லற்றொழித லன்றிநா னாற்றக் கடவதென்னே.

1971. அன்றியொன் றில்லா வருட்சிற் பரத்தொடுநான்
ஒன்றி யிருக்கவென் னுள்ளுணர்வைத் தேற்றினன்;
வென்றிசேர் சுத்தவருள் வித்தகப்பே ராளனுக்கு
நன்றிநான் கூர்வதுமெய்ஞ் ஞானானு பூதியே.

குறிப்பு: என் ஞானானுபவ வாழ்க்கையே என் ஆண் டவனுக்கு நான்கூறும் நன்றி என்பதாம்.

1972. பாழைப்பா ழாகப் பரஞ்சோதி யாற்கடந்து
வாழப் படைத்தவருள் வாழ்க்கையால் வண்பதத்தா
டேழைத் தொழும்பனேநன் கீடேற் றியதெய்வ
மாழைப் பிரானுக்கென் வாழ்வுகடன் பட்டதே.

1973. அடியே னவனுக்கே யற்றொழிந்த வன்றி
யடியனேன் கைம்மா றறிகிலேன், பற்று
வடியேனேத் தன்மெய் யடியரொடு கூட்டி
யடியேனுக் காண்டா னருளியநன் றிக்கே.
குறிப்பு: செய்யுளாதலிற் சுட்டு முன் வந்தது.

73. நன்றி மறவேன்

(குறள்)

1974. அறிவான வுண்மையா வாண்ட பிரானை
மறவா தடியேன் மனம்.

1975. உண்மை யுறவா வுளத்தா டொளிர்சொருப
வண்மை மறக்கற்பாற் றன்று.

(வெண்பா)

1976. எக்காள மூதி யிறைவர்தாம் போற்றிறைமை
தக்கான் குருரமணத் தம்பிரான்—சொக்கவெனக்
கக்கார மாக வகத்தொளிருஞ் சிற்பதச்சீர்
எக்காலு நான்மற வேன்.

1977. ஒட்பமா முண்மை யுணர்ச்சியா லுள்ளூரத்
தட்பமார் சாந்தி தழைக்கவே—பெட்பமர்தன்
சத்தான்ம ஞான சொரூபமா வாண்டவனை
யெத்தான் மறப்பே னியான்.

1978. ரகசிய மாக ரமித்திடத் தக்க
சுகமய மான சொரூபம்—ரகசியமாக்
காட்டிக் கொடுத்த கடவுட் குருரமணன்
மாட்சியே யுள்ளும் மனம்.

1979. நடவையிலே நான்சரித்து நண்ணுபரம் நின்ற
விடவியலாத் தூன்று மியல்பால்—நடவாத்
தனிவழியா லாண்ட தயாபரன்ரு னன்றி
நினைவறியா தென்றுமென் னெஞ்சு.

74. நெஞ்சொடு கிளத்தல்

(குறள்)

1980. நெஞ்சமே வாழி நிறைந்தவருட் சிர்ப ரத்தூ
டுஞ்சதா லூன்மெய் யுணர்ந்து.

75. கழிந்தமைக் கிரங்கல்

(குறள்)

1981. அருள்வெளிக்கண் மோக விருளைக்கற் பித்துக்
குருடுபட்டேன் கூகைமட வேன்.

1982. மயலா லயலா மதித்தேன் அகமா
விதயத் தியல்பரத்தை யான்.

1983. நிறைவான மெய்ந்நான் குறைந்தழுங்க லுற்றேன்
அறைபோய வாற்று லகத்து.

1984. குத்திரமா மோகக் குடிலமனப் பான்மையாற்
பைத்தியமா னேன்சொப் பனத்து.

(வெண்பா)

1985. பணிந்தொழுகும் மெய்யடிமைப் பண்பான மோனம்
புணர்ந்தொழுக ஞானப் புலவோர்—அணிந்து
செருக்கிநா னென்னைச் சிவோகமென்றே யூனம்
பெருக்கினே னென்னே பிழை.

குறிப்பு:—செறிந்தடங்கிச் சிவோஹ மென இருக்க வேண்டுமன்றி வெறும்பாவனையாற் செருக்க லாகா தென்று கருத்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1986. துன்னும் பிரமாத தோஷஞ்சேர் புன்மனத்தாற்
பின்னவுயி ராகவென்னைப் பேதுற்ற தென்னவெட்கம்
பின்னமற்ற சுத்தப் பிரஞ்ஞான மாத்திரமா
மன்னுபர மான்ம மகத்துவஞ்சேர் நான்றனே.

1987. என்னுருவா வுள்ளத் திருந்த சிவத்தையெனக்
கன்னியம்போ லாக வகந்தை மயக்கத்தாற்
பின்னமனக் கற்பனு பேதபுத்தி செய்ததைஈ
தென்னவறி யாமையென் றெண்ணிநகைக்
[கின்றேனே.

1988. அறிவுசிவ மாக வகந்தெளிந்த மோனத்
திறைவனை நா னெண்ண வியலா தொழிந்தேன்
குறிதுணங்க ளான்முற் குறுக்கி நினைத்த
மறவிசேர் மோக வகந்தைமனத் தேனே.

1989. அறிவே சொரூபமா வாண்டபிரான் ருளிற்
செறிவே பொருளாகத் தேர்ந்தொடுங் காது
வெறிசேர் மயக்க விகற்ப மனத்தாற்
கிறிசே ரகப்பேயேன் கெட்டழிந்தேனே.

1990. உள்ளக் கருத்தடியேற் கொட்பநுட்ப மின்மையால்
எள்ளத் தகாத விறையோன் விசித்திரங்கூ
ருள்ளக் கருத்துநா னேர்ந்தியற்றே னென்றாலும்
வள்ளற் பிரானுல்யான் மன்னிக்கத் தக்கேனே

1991. ஊனமொன் றற்ற வுணர்வான வுண்மையைமற்
றினஉடப் பொய்யோ டியைபுபட வூனுடலில்
யானபிமா னங்கொண்ட வேழைமனப் பேதையேன்
ஞான சொரூபகுரு நாதனருட் கேதலனே.

குறிப்பு:—யானபிமானம - யானென்னு மபிமானம்.
ஆண்டானருளுக்குத்தா மருகரன்மை
எண்ணி யிரங்கியவாரும்.

கற்றோர்க்கே யன்றியறக் கல்லா தவர்க்குமொப்ப
வுற்று னகமகமென் றுள்ளத் துணர்வொளியா;
எற்றே மடவே னிறைவனையா னுவியல்வாற்
பெற்றே யிருந்தும் பெறுததுபோல் மாழ்கியதே.

1993. *ஐதுபட நோக்கிலகத் தாரமுத வாழ்வளிக்க
வுய்தியா முண்மை யுணர்வுருவா வுள்ளிருக்கப்
பொய்தருவெம் பாசப் புலமே புறஞ்சுட்டி
மைதருஞா லத்து மடுத்தேன் மடவேனே.

* ஐது - நுண்ணிதாக.

1994. சித்தமா வென்னுட் சிவச்செம் பொருளிருக்க
மத்தவகப் பேயேன் மடுத்தருள்வாழ் வெய்தாமற
பொய்த்தமனக் கற்பனையிற் புக்கழுந்தி யாணவத்தாற்
கொத்தடிமை யாகக் குறைப்பட்ட மாயமென்னே.

குறிப்பு:—எய்தாமல் – எய்த வறியாமல்.

1995. ஒன்றும் பரமார்த்த வுண்மைப் பொருளையகன்
றென்று மினுநா னிரண்டா விருந்ததில்லை;
என்றுலு மித்துணைநாள் யானென் றகங்கரித்துக்
கன்றினே னேயிதென்ன கண்மாயச் சித்திரமே.

1996. சிற்பர மாகத் தெளிந்து விளங்குபே
ரற்புக வாழ்வென் னகமேதா னுயிருக்கக்
கற்பனை யாலே கலங்கி மலங்கியவென்
அற்ப மனப்பா முகந்தையையென் னென்பதே.

1997. உள்ளத்தே யுள்ளமா வுள்ளசிவச் செம்பொருளைத்
தெள்ளத் தெளிந்து சிவானுபவந் தேக்காது
கள்ளத்தேன் காயவகங் காரக் களியனேன்
துள்ளிச் சுழன்றுழன் றேன் சொப்பனமா மாயத்தே.

1998. வேறெருநவ ராற்சற்றும் மெய்ப்பிக்க வேண்டாது
தேறவொளிர் சுத்தசிவச் சிற்பரத்தைச் சோர்ந்
[தொழிந்தேன்
மாறுபா டான மயக்கவிருட் பாழ்மனத்தா
லூறுபட்ட பொய்ம்மதியேன் ஊனக்கோட் டான்
[போலே.

குறிப்பு:—தேறவொளிர் – தெளிவாக விளங்குகின்ற.

1999. தானு விளங்குறுமெய்த் தத்துவமாத் தன்னியலோர்ந்
தானு வமுதசொரு பானுபவஞ் சாராது
நானு னெனக் குளறி நாமரு பக்கனவில்
மானுபி மான வழுக்கலுற்றல லாந்தேனே.

2000. என்றென்று முள்ள வியல்வடிவாந் தன்னுண்மை
மன்ற விளங்கவுந்தன் மாத்திரமா வுள்ளத்து
நன்றென்று மோன நலம்பெறவே நானதுவாத்
துன்றலின்றி யாணவத்தாற் சோகாத்த மாயமென்
[னே.

2001. காரா ணவப்பாழ் கடிந்தவருட் செஞ்சுடரே
நேராக நீநாளு நெஞ்சத் திமைப்பொழுதும்
பேராது நின்ற பெருங்கருணை சற்றுமனத்
தோரா துடல்வடிவா வூழ்த்தொழிந்தேன் பேயேனே

2002. தான்ருளு வுள்ளதே தத்துவமெய்ஞ் ஞானமா
வூன்றுநின் ருரிதயத் தொட்பநுட்ப மெய்ப்புலவோர்;
ஏன்ருனே வேழைமையால் யானதுவென் றெண்ணி
[யெண்ணி
மான்றே வருந்தலுற்றேன் மாயமனப் பேயேனே.

2003. எள்ள வொளுதை வியற்சிற் பரசொருப
வுள்ளொளியா வுள்ளத் தொளிர்வுற்ற வாண்டவனைத்
தெள்ளவே தேர்ந்து சிவானந்தஞ் சேராது
கள்ளனேன் மோகமனக் கற்பனையிற் கெட்டேனே.

2004. அருட்சிற் பிரானென் னகத்தி லிருக்க
இரட்சிப் பதற்கென்னை யாரு மிலேனு
மருட்சற் பனைசேர் மனத்தாற் கலங்கி
வெருட்சிப் படரால் விதிர்த்தொழிந் தேனே.

2005. ஊனமா மோகப்பா ழூத்தைமனக் கற்பனைதீர்
ஞான சொருபமா நள்ளிதயத் துள்ளதனை
மோனமுறை தேர்கிலா மூர்க்கனேன் சுட்டறிவா
லேனை யிரண்டேபோ லெண்ணிமாழ் குறறேனே

2006. கன்றலுற்ற மோகக் கலக்கவகப் பேய்முனைப்பால்,
என்றென்று முள்ள வியற்சிற் பரசொருப
வென்றிசே ருண்மை விளக்கமே சுத்தவரு
ளென்றுநான் காணவெனக் கித்தனைநாள் சென்
[றதே.

குறிப்பு:—பேய்முனைப்பால் சென்றதே என வியையும்.

2007. அளவு படாத வருட்சிற் பரமே
வளவிய வாழ்வா மலிந்திருக்க, என்னைக்
களவுகொண்ட மோகவகங் கார மனத்தா
லிளிவரலுற் றேங்கினேன் ஏழைமைதா னென்னே.

2008. சுத்தவறி வான சொருபமே யுள்ளத்திற்
பொய்த்தொழிய நண்பகலே கூகைபோற் பொட்டை
மைத்தகா ராணவப்பாழ் வஞ்ச மயக்கத்தா [யாய்
வெய்த்தொழிந்த நாயே னெளிமையிரங் கற்பாற்றே

76. எளிமைக் கிரங்கல்

(வெண்பா)

2009. ஓலமிட்டுக் கூவி யுலறிடே னுண்மையுணர்
சீலநிட்டை கூடித் தியானியேன்—மூலமுட்டி
யோகக் கனலை யெழுப்பிடேன் சிற்பரத்தோ
டேகத் துவஞ்சேர் வெவன்.

2010. அறிவுணர்ச்சி யானமெய் யன்புருக்க மில்லேன்
இறைபதச்சீ ரெவ்வா றடைவேன்—நிறைவொளியாஞ்
சிற்பரமோ னத்திற் செழித்தவருட் கைவல்யத்
தற்பர(ம்)நான் சாதிப் பெவன்.

2011. உய்வகையா லென்னை யுடையா னருட்பதத்தில்
மொய்வளர்பொய்ம் மோக முனைப்படங்கி—மெய்
ஞானுபவம் பொங்கலா லாயிற் றபரிமித [வளர்ஞா
வானுலக வாழ்வா மனம்.

2012. பல்லோரு மேத்தப் பணிந்தே சிவனடிக்கீழ்
நல்லோ ருயர்ந்த நலம்பெறவே—கல்லாத
மூடனேன் மூர்க்க வகந்தையா லென்னைவியந்
தாடினேன் றன்னை யயர்த்து.

2013. உய்வகையா தொன்று முணரே னுறுதிபெறச்
செய்வகையா தென்று திகைக்கின்றேன்—பொய்வளர்
வானவுடற் பற்றற் றகன்றிலேன் பற்றவெவன் [வாழ்
மோனவியற் சார்பின் முறை.

77. மாந்தரை யழைத்தல்

(வெண்பா)

2014. அடியேனுக் காசையென் னுண்டான் பதத்திற்
குடியேற யாவரையுங் கூட்டல்—அடியனேன்
பெற்றபே றிந்தப் பெருநிலத்தோ ரெல்லோரும்
பெற்றுய்ய வேண்டும் பெரிது.

78. நீர் எங்கு எவ்வாறுள்ளீர் என்றார்க்கு

(குறள்)

2015. யாரேநீ யென்கின்றார்க் கியானேயா னென்பதலாற்
பேரூர்நான் பேசற் கிலேன்.

(வெண்பா)

2016. நானேநா னென்று நவில்வதன்றி நானுமக்கு
யானாரென் றெவ்வா றியம்புகேன்—ஊனா
வுலவு மகந்தை யுணர்வா மயக்கற்
றிலகுமுண் மைச் சிற்பரமே யான்.

2017. இதுவோ வதுவோ வெதனினும்வே றான
வதுவேநா னுடமெய் யறிவால்—பொதுவான
யானெதுவு மல்லேன்மற் றென்னையலா லேதுமில்
ஞானவியற் கேவலமே நான். [லேன்

2018. இடத்தேநா னில்லே னிடம்பொழுதெல் லாமென்
னிடத்தே நிழல்போ லியல்வ—நடத்தா
லியல்கினுநான் மற்றவ் விடத்தூடு பட்டு
மயர்கிலே னுண்மை வடிவு.

2019. இந்தப் பெருமிதமெற் கெங்கிருந்துண் டாயதென
விந்தைப் படநீர் வினவுதிரேல்—சிந்தையிலாச்
சிந்தைநிறை வெய்திடத் சிற்பரமெய்ப் பூரணனு
மெந்தைரம ணேச னிடத்து.

2020. நானமற்ற தன்சொருப நோக்கமா முண்மையிலே
யானென்று நானொருவ னெங்குள்ளேன்—மோன
வானுக நுட்பமா வைகுறுசச் சிற்பரமாந் [வருள்
தானுன தன்னைத் தவிர்த்து.

2021. பரமா விளங்குசிவ பாதமெனக் குள்ளே
திரமாக நிற்றலாற் செவ்வே—உரமா
வதுதானே யாக வகந்தெளிந்த மோனப்
பொதுவாப் பொலிகின்றேன் யான்.

2022. பாழ்வா சனையகந்தைப் பற்றறவென் னுள்ளத்தில்
வாழ்வாக வுள்ளதே வாலறிவாய்ப்—பாழா
மவிச்சையிருள் சூழ்சுட் டறிவுகளு வாகச்
சுவச்சமா நான்சுடர்கின் றேன்.

2023. வெளியாக மோனம் விளங்கலா லுள்ளத்
திளிவரல்சேர் சிந்தையெனக் கின்றுய்த்—தெளிவியல்
சிற்பரவாம் வான சிவானுபவங் கூரவருட் [சேர்
பொற்பதத்தி லுள்ளேன் பொலிந்து.

2024. சொரூபவருட் போதச் சுடரொளிகூர் வாழ்வு
திரோதமறப் பொங்குந் திறத்தால்—விரோதமற
யாவற் றெடுங்கலந்தே யாதனெடும் பற்றற்ற
கேவலமா வுள்ளேன் கிளர்ந்து.

2025. குலவு சொரூபக் குறியே குறியா
யிலகவெனை யாண்ட விறையோன்—அலகிலா
மாட்சிசேர் சுத்தவருள் வண்மைசேர் சிற்பதச்
ராட்சியில்வாழ் கின்றே னலர்ந்து.

2026. உள்ளதா மென்மெய் யுணர்த்திறு ஞெண்பதத்திற்
கள்ளமன மாயங் கரந்தொழிந்து—வெள்ள
வருள்வெளியாத் தன்மெய் யவிர்கின்ற மோனப்
பொருள்வடிவா வுள்ளேன் பொலிந்து.

2027. ஒருபற்று மற்ற வுதாரத் தியாகத்
திருவுற் றெளிருஞ் செழியோன்—அருவிக்
குலம்போ லருளொழுகுங் கோலவொளிப் பாதத்
தலமேயென் வாசத் தலம்.

2028. கடையேனை வாழக் கடைக்கணித் தாண்ட
வுடையா னடிநிழலி னுள்ளேன்—அடியேன்
வெதுப்புமனத் தாப வெயிலி னுழன்ற
பதைப்பகன்று சாந்தி படைத்து.

2029. கைவல் லியவுணர்வே காட்சியா நிற்றலாற்
பொய்வல்ல பேதப் புலங்கெட்டுச்—செய்வல்
விதுவென்னும் மோக வெழுச்சியற்று மோனப்
பொதுவெளியா வுள்ளேன் பொலிந்து.

2030 கற்பகமா நின்ற கடவுட் பிரான்பகவன்
சிற்பதமா மோன சிவாநுபவம்—பொற்புறவென்
புந்தியிலே பொங்கலாற் பூரணமா மவ்வியல்பிற்
சிந்தையிலேன் செம்மாந் துளேன்.

2031. சிவத்திலே யுள்ளேன் சிவமாக வுள்ளேன்
அவத்தைக் கவகாச மில்லேன்—சுவத்தமாம்
போத சொரூபவருட் பூரணமோ ஞநுபவஞ்
சார்தலாற் சஞ்சலமில் லேன்.

2032. தானடிக்கே முற்றமுற்றச் சார்ந்த மனத்தாலே
ஏனவற்றுக் கெல்லா னாதிலதைப்—போனவற்றிற்
சிந்தையிலே னன்றியினிச் சேர்பவற்றுஞ் சிந்தை
சிந்தையிறந் துள்ளேன் சிவத்து. [யிலேனா

2033. நித்தமுத்தி யாக நிலாவு சொரூபவருட்
புத்தமுத ஞானாநு பூதியால்—இத்தமியேன்
பாசபந்த மானவறும் பாழ்ம்பிறவித் துன்பமறத்
தேசமைந்து நின்றேன் சிவத்து.

2034. நித்தமுத்தி யாக நிகழ்சொரூபச் செம்பதத்திற்
செத்துயிர்த்த ஜீவியத்தாற் சிற்பரமாய்—இத்தமியேன்
புந்திக் கலக்கப் புணர்ப்பான பாசபந்தச்
சிந்தையிறந் துள்ளேன் சிவத்து.

2035. பார சொரூபப் பரமாநு பூதியெனக்
காரமுத மாகவகத் தார்தலால்—கோரமாம்
பாச மடக்கமனப் பாழ்ம்பிறவித் துன்பமறத்
தேசமைந்து நின்றேன் சிவத்து.

2036. நினைத்த லொழுதமகிழ் நிம்மதிபெற் றுள்ளேன்
தனைத்தா னறியாத் தரத்தேன்—மனத்தா
லளப்பருங் காட்சியளித் தாண்டான் சொரூப
வளப்பெரும் போகம் மடுத்து.

2037. பத்தி யுணர்ச்சி பழுத்தவுளம் மெய்ஞ்ஞான
சித்தியுற நோக்குந் திருவிழியான்—முத்தியொளி
சூழப் பரப்புந் துரீய விலாசத்தில்
வாழப்பெற் றேனன் மகிழ்ந்து.

2038 வாழ்வுதாழ் வொன்றும் மதிக்கிலேன் போகமா
ழூழ்வகையை யுண்டு கழிக்கின்றேன்—பாழிற்
புலஞான கானற் புனலிலே வேட்கை
யிலஞக வுண்மைதெளிந் தேன்.

2039. யானென்னும் மோக விளிவரல்சேர் கன்மமொழிந்
தூனமற வுள்ளே னுபரதியில்—தேனியல்சேர்
நல்லார் நணுகுங்காற் பொல்லா ரகலுங்கா
லெல்லார்க்குங் கைதொழுவேன் யான்.

2040. புறக்கணிக்க வொண்ணுத போதமா வென்னுட்
சிறக்கவொளிர் கின்ற சிவத்தை—மறக்க
வியலாத மாட்சியா லெண்ணலுமாங் கின்றி
இயல்பாக வுள்ளே னினிது.

2041. அறிவான வாண்டா னருளாலே சுத்த
வறிவான வென்மெய் யறிந்தேன்—அறிவில்
விவர்த்தமாத் தோன்றுலகை வேருகத் தேறேன்
சுவத்தமா வுள்ளேன் சுகத்து.

2042. இடமான வுண்மை யிதயமா வுள்ளேன்
படர்மாயை கற்பனையாப் பார்த்தே—திடமா
விளங்குசிவ ஞான விலாசமா மோனம்
உளங்கலந்த வாற்ற லுயிர்க்கு.

2043. பவிசுபெற்றுத் தன்னடிநான் பாடுமா றுள்ளந
தவிசிருக்கை யாகத் தரித்தே—சிவசொருபத்
தெள்ளியோன் செய்த திருவருளாற் கூர்மைசே
ரொள்ளியே னுக வுளேன்.

2044. உள்ளுணர்வா வென்னை யுடையான் பதஞ்சுட்டி
யுள்ள வொணுத வொருமையால்—உள்ளலற
வுள்ளுவதாமோன வுணர்வொளிசேர் சிந்தையால்
உள்ளமா வுள்ளே னுளத்து.

குறிப்பு:—உடையான் பதத்தை உள்ளலற வுள்ளலாக, உள்ளுணர்வான வுள்ளத்தில் அவ்வுள்ள மாகவே யுறைகின்றேன் என்பதாம். உள்ளதல துள்ளவுணர்வுள்ளதோ (உள்ளது நாற்பது, மங்கலம்) எனவரும் பகவான் பாசுரம் ஈண்டு ஆராய்ந்தறியத்தக்கது.

2045. சுத்தவறி வாகச் சுடர்சொருப வாழ்விதயத்
தொத்தொளிர வென்று மொருபடித்தா—நித்தமுத்தி
என்னியல்பாத் தேறிப்பே ரின்ப வியல்வடிவா
மன்னியுளே னெங்கும் மலர்ந்து.

2046. போதங் கிளரவென் புந்தியுள்ளே புக்குமனக்
கேதங் கெடுத்தவருட் கேண்மையாற்—பேதப்
புலங்கடந்த மோனப் பொருள்சேர்ந்த சாந்தி
நலங்கிளர நானியல்கின் றேன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

2047. ஆரூரா மோரூர் அழகியசிற் றம்பலவூர்
காரூர் மயக்கமனக் கற்பனைசே ராவிதயச்
சீரூராம் பேரூர் சிவசொருபச் சிற்பரவூர்
*ஊரூர் திரிந்துழன் றேற் குள்ளூரா வுற்றதே.

* ஊரூர் என்றது பல்வேறு கதிகளை.

2048. தூண்டாநின் றென்னைத் துரீய சொருபமா
வாண்டா னருட்சிற் பதத்தி லரண்கண்டேன்;
ஏண்டாங்கு காலனுள்ளிட் டியாருங் குறுக
[வொண்ணு
மாண்பான காவலியல் வைப்புநான் வாழிடமே.

2049. இரண்டற வுள்ளத் தியற்சிற் பரமாத்
திரண்டொளிர் சுத்த சிவத்துவ மோனத்
தரந்தைசேர் மோக வகந்தை முனைப்பற்
றிருந்தியல் கின்றேன் இராப்பகல்கா ணேனே.

2050. சிவத்திலே சுத்தவருட் செல்வம் படைத்தேன்;
கவற்றுமகங் காரமனக் கற்பனு பேத
வவத்தைகளிற் சிந்தை யலமந்து மாழ்கேன்;
சுவத்தமா வுள்ளேன் சொரூபப் பதத்தே.

2051. ஞாலமேல் வந்து தடக்கலுற்ற சுத்தவருட்
கோலமணி யான குருபதத்திற் கோசமறச்
சாலவியல் பாகத் தழைத்தொளிர்மெய்த் தன்மையால்
வாலறிவா மோன வளம்பெறவாழ் கின்றேனே.

2052. நோதக்க சிந்தையற நூக்கியகண் ணேக்காலென்
பேதக் கலக்கமறப் பேர்வித்து முற்றவென்மே
லாதிக்கங் கொண்ட வருட்கிற் பிரானடிக்கீ
ழோர்துக்க மில்லே னுவக்கவாழ் கின்றேனே.

2053. தெற்றெனநன் தள்ளந் தெளிந்தியல் சாந்தானுபவப்
பெற்றியால் வாழ்கின்றேன பெற்றிடமற் றென்று [மில்லேன்
முற்றமுழுச் செம்பொருளா மோனப் பரவுணர்வு
பற்றவகம் புக்கவருட் பார்ப்பான் பதத்திலே.

2054. உண்ணு ரமுத வுணர்வூற்று வுள்ளத்துத்
தண்ணு ரமைதி தழைத்தவருட் சிற்பதத்திற்
பெண்ணு ணாலியல்லாப் பெற்றியால் வாழ்கின்றேன்
அண்ணு மலேயா வகங்கிளரப் பொங்கவே.

2055. சுவத்தமார் வாழ்வு துலங்கலுற் றேன் கண்டீர்
அவத்தையிலே மோகித் தழுங்காது ஞானத்
தவத்திலே யென்மனத்தைச் சார்வித் தகப்பா
ழவித்தையறச் செற்றவென் னுண்டவன்பா தத்தே.

2056. மோகவகங் கார முனைப்பறலாற் கற்பனு
பாகமா முப்புடிதீர் பார்வைசித் தித்தலால்
ஏகமா வுள்ளே னிரண்டிலேன் கைவல்ய
போகமார் சாந்தவியற் பூரணமாந் தற்பதத்தே.

2057. சிவத்துவஞ்சே ருண்மைத் தெளிவான மோனத்
தவத்தியலென் னுள்ளந் தழைத்தலால் யாதோ
ரவத்தையல் லாத வதீதப் பரத்திற்
சுவத்தமா வுள்ளேன் சுபாசுபந்தோ யாதே.

2058. அறிவுமெய் யன்பு மளேந்த சொரூப
நிறைவே யெனுதுமெய்ந் நெஞ்சமாப் பெற்றேன்
மறவி நினைவுமற மற்றுங்கே யொன்றே
டுறவு துறவுமற வுள்ளேன்வே றற்றே.

2059. முட்டுப் படாதபர மோன வியாபகத்தை
மட்டுப் படுத்தும் மயக்கமனச் சிச்சடப்பொய்க்
கட்டறலாற் கண்டவருட் காட்சியால் வாழ்கின்றேன்
எட்டப் படாத விறைவனியற் செம்பதத்தே.

2060. துயக்கத்துக் கேதுவாச் சுட்டறிவாற் சுற்றும்
மயக்க வகந்தைமதி மாய்ந்தொழிந்த வாற்ருல்
இயக்கமற வுள்ளத் திருக்கின்றேன் வேரு
வியக்க நயக்க வெறுக்கவொன் றின்றே.

2061. கிரந்திபே திக்கக் கிளர்சொருப மாண்பால்
அரந்தைசேர் மோக வனர்த்தப் பிறப்பைத்
துரந்தேன் மயக்கமனச் சூதா மிறப்பற்
றிருந்தேன் இதயத் தியற்பரமாத் தானே.

2062. தொற்றுபுலப் பாழிற் சுழல்வுறுவெம் பாசவகப்
பற்றுவிட் டாலன்றிப் பற்ற வொணுதசிவப்
பற்ரு லுயிர்க்கின்றேன் பற்றுமற் றென்றுமிலேன்
முற்றப் பரந்தமுழு மோனவியற் செம்பதத்தே.

2063. அயர்ச்சிக் கலக்கமா மற்றமில் லாத
வியற்சிற் பரமா வியல்கே வலத்து
முயற்சிப் படர்சேர் முனைப்பெழா வாற்றற்
றுயர்ச்சிக் கவலறத் தூங்குகின் றேனே.

2064. நினையவொண் ணுதமெய்ஞ் ஞேய சொருபத்
தனிமை யுணர்வே சமாதியா வுள்ளத்
தினியனு வுள்ளேன் இரண்டற்ற வாற்ருல்
அனியமொன் றின்றி யதீதமா னேனே.

2065. மயர்வா மகந்தை மனப்பிழை யற்ற
வியல்வா லறிவா வியல்வதா லுள்ளத்
தயர்வுசோர் வில்லே னவாவச்ச மில்லேன்
உயர்வுதாழ் வெண்ணி யுயங்கலில் லேனே.

2066. கள்ளவுணர் வானமனக் கற்பனைசற் றுங்கலவா
துள்ளவுணர் வானமெய் யுள்ளமே யுள்ளூராத்
தெள்ளியபே ரின்பவருட் சீவியஞ்செய் கின்றேனுக்
கெள்ளளவும் போதத் தினிக்கலக்க மில்லையே.

2067. உரியாரை யுள்ளுணர்வா முள்ளத்திற் சற்றும்
பிரியாது வைக்கும் பிரானருளால் உண்மைக்
கரியாக முப்புடியின் கற்பனைகட் கெல்லாந்
* தெரிவான சின்மாத் திரயாவுள் ளேனே.

*தெரிவு - பிரதீதி, தோற்றம்.

2068. திருவடித்தொண் டாற்றலாற் சித்தந் தெளிந்தேன்;
வெருவரத்தோன் றுற்ற விகற்பமயல் பேர
வொருபடித்தா வோங்குபர வுண்மையுணர் வுற்றேன்;
சொருபவிலா சந்துலங்கு சூழலினுள் ளேனே.

2069. கள்ளமனஞ் சற்றுங் கடுகப் பெருதவுணர்
வுள்ளமே சொந்த வுறையுளா வென்றுமுளேன்;
வெள்ளவருள் வாழ்வா விசுத்தமோ னுபவத்
தெள்ளமுத முண்டு சிவச்சீர்மை கண்டேனே.

2070. நெஞ்சமே யாக நிகழ்ச்சிற் பரவடிவை,
நெஞ்ச வெளியில்லா னென்னு நினைவெழா
விஞ்சைமோ னத்தால் விளங்க நினைந்துகொண்டு
செஞ்சவே சுத்தசிவச் செம்பதத்தி லுள்ளேனே.

2071. பொருந்துசிவ போதவருட் பூரணத்தே பொன்றக்
கரந்தொழிந்த வாற்றுற் களிசே ரகந்தை
நிரந்தரமா மோன நிலைக்களத்தே சாந்தி
சுரந்தெழவாழ் கின்றேன் சுலாவுமன மற்றே.
குறிப்பு :—சுலாவுதல் - சுழலுதல்.

79. முடிவுரை

(வெண்பா)

2072. கல்லாத வென்னைக் கருவியாக் கொண்டுசெஞ்
சொல்லா லனுபூதி சொல்வித்தான்—நல்லறிவு
சான்றோ ரவைக்களத்திற் சான்றமதிப் புற்றொளிரத்
தான்றானு நின்றகுரு தான்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

2073. செம்பரமா வுள்ள சிவச்சீர் வழுத்தலுற்றேன்;
என்பரமோ வல்ல விறைபெருமை; ஏழையர்சொல்
லம்பலத்துக் கேறுதென் றுலும் இதயச்சிற்
றம்பலத்துக் கெய்தயதில் வற்பனேன் புன்மொழியே.

அரும்பதவுரை

164	விக்ஷேபம்	... அலைச்சல்
164	வெருவரல் சேர்	... பயப்படுத்துகின்ற
202	ஆசமனமாக	... உள்ளங்கையிலுள்ள ஒரு துளிர் தண்ணீராக
210	கொட்கும்	... சுழலச் செய்யும்
342	முசித்தது	... இளைத்தது
364	உக்கது	... உதிர்ந்து விழுந்தது
403	கயங்கு	... சோர்வடைகின்ற
	உயங்கல்	... வருந்துதல்
415	விருப்பு அளிப்பது	... தலைநிமிர்ந்து நடக்கச் செய்வது
433	இழுதையேன்	... இழிந்தவனான எனது
494	பிட்டனேன்	... பின் தங்கியவனான என்
503	ஆதன்	... பேதை
536	அணவு	... இணைந்த
551	மாழை	... திரட்சி
589	ஏடன்	... செவிடன்
593	மொய்வல்ல	. மொய்த்துக் கொள்ள வல்ல
631	கதிர்த்து	... ஒளி வீசி
676	உபய உணர்வு	... துவித (இருமை) உணர்வு
693	பங்கேருகம்	... தாமரை
698	ஏது	.. காரணம்
731	புங்க	... கொத்தாக
733	களைகண்	.. காப்பாளனாக, ஆதாரமாக
740	பம்பு உலகமாம்	.. பரவிய உலகமாகிய
741	தெவ்வர்	.. பகைவர்
	பராய்	... புகழ்ந்து துதித்து
749	குரிசில்	.. ஆடவருள் சிறந்தவன்
750	அருக்கன்	... சூரியன்
752	விபவ அருள்	... ஐசுவரியம் போன்ற அருள்
757	கேத அலமரல்	.. துக்கத்தால் அறிவு கலங்குதல்
758	சிலுகாய்	... தடை, துன்பம்
759	மஞ்சன்	. . மைந்தன்
	உஞ்சலாட்டம்	... ஊஞ்சலாட்டம்
761	ஆங்கென்னும்	... காலதேசம் காட்டும்

763	பவம் ...	பிறப்பு, இறப்பான உலகு
766	செவ்வே சேர்ந்தது ...	செம்மையாகச் சேர்ந்தது.
768	புற்புதம் ...	நீர்க்குமிழி
770	மோசித்து ...	விடுவித்து
	ஓம்படை ...	காவலாக
771	அருத்தி ...	விருப்பம். இங்கே பக்தி
	ஓவாது ...	விடாது
779	சைதன்யம் ...	உணர்வு
787	நிராலம்ப ...	எவ்விதப் பற்றுக்கோடு மில்லாத
	ஆசங்கை ...	சந்தேகம்
790	தவிசு ...	சிம்மாசனம்
793	புன்கண்மை ...	அற்பத்தனம்
808	பம்பு அறிவால் ...	எங்கும் பரவித் திரிகின்ற அறிவால்
810	மான்ற மயக்க மனம் ...	தடுமாறச் செய்யும் மயக்கத்தை யுடைய மனம்
811	சம்பிரம வாழ்வு ...	சிறப்பான வாழ்வு
813	உலப்பு இலா ...	அழிவில்லாத
	மலேப்பு ...	திகைப்பு
	அசங்கம் ...	சேராததால், பற்றற்ற
814	பொன்றலற்ற ...	அழிவற்ற
815	வள்ளியன் ...	வள்ளல்
	அற்ற ...	நீங்கிய
817	எள்ள ...	நகைக்க, பரிகசிக்க
818	ஒட்ப நுட்பம் ...	அறிவும் நுண்ணிய தன்மையும் (கொண்ட)
820	ஒள்ளியான் ...	ஒளி பொருந்தியவன்
	ஒட்பத்தால் ...	அறிவிஞல்
	வித்தக ...	ஞானம்மிக்க
821	கரக்க ...	மறைந்து போக
830	சிற்குறிப்பு ...	ஞானக்குறிப்பு
834	எற்றி ...	உதைத்துத் தள்ளி
839	வரோதயஞ ...	வரத்தால் தோன்றியவஞக
	திரோதம் ...	மறைப்பு
840	நியாமகன் ...	ஏவி நடத்துபவன்
	அயாவறு ...	வருத்தத்தைப் போக்குகின்ற
848	இழிசினேன் ...	கீழ்மகன்
851	இகவாது ...	நீங்காது
	உகவால் ...	மகிழ்வால்
	வாலாயம் ...	வழக்கம்

855	உயங்கல்	...	வருந்துதல்
862	சதோதயம் (சதா உதயம்)	...	எப்போதும் உதித்துக் கொண்டு
	எற்றென்று	...	ஏன் இப்படிச் செய்தோம் என்று
867	ஆதரிசனம்	...	எடுத்துக் காட்டு
874	உளக் கமலக்கட்டு	...	உள்ளமாகிய தாமரை மொட்டு
875	ஏல	...	பொருத்தமாக
887	தேசா	...	ஒளியாக
916	ஐயப்பன்	...	வியக்கத்தக்க பெருமையுடையவன்
	பொய்யப்பிய	...	பொய்மை நிரம்பிய
922	மோகத்தமம்	...	மோகமாகிய இருள்
926	விறல்	...	ஆக்கம்
936	தொழுத்தை	...	வேசி
937	உலப்பறு	...	அழிவற்ற
939	அண்மி	...	நெருங்கி
940	எய்த்தொழிந்த	...	சோர்ந்து அழிந்த
941	மலைவான	...	மனத்தை மலையச் செய்கிற
943	பராக்கு	...	எங்கோ கவனத்தைச் செலுத்தியிருத்தல்
946	பொருவறு	...	இணையில்லாத
947	சுவச்சம்	...	தெளிவாக
948	சிவ அம்புதி	...	சிவமாகிய கடலில்
956	அத்தியாசம்	...	வேறுபாடு
957	பராவுவதும்	...	போற்றுவதும்
960	ஆதீதம்	...	கடந்தது
962	உகத்தலுற	...	மகிழ
967	இளைந்தேன்	...	வருந்தினேன்
968	சீர்த்து	...	பெருமையையுடையது
970	ஆதரம்	...	அன்பு
	ஆஞ	...	அழியாத
971	அலமரல் சேர்	...	(அறிவை) கலக்குகின்ற
987	கிழமை	...	உறவு, உரிமை
	சதிர்த்து	...	சாமர்த்தியமாக
988	உவாத்தி	...	ஆசிரியன்
990	தெருட்டி	...	தெளிவித்து
996	பிள்ள ஒஞ்ஞத	...	பிளக்க முடியாத
1003	இகப்ப	...	கடக்க
1014	எற்ற	...	வேண்டாம் எனத் தள்ள
1022	அளி	...	கொடை, கருணை

1028	ஏஏ	...	வியப்புக் குறிப்பு
1039	திரிதரவு	...	மாறுபடுதல்
1042	அகன்	...	அகன்ற
1043	சிதடன்	...	அறிவில்லாதவன், குருடன்
1052	மயற்கற்பனை	..	மயக்கத்தைத் தருகின்ற கற்பனை
1054	திகந்தம்	...	திசைகளின் முடிவு வரை
1055	வரம்கெழு	...	மேன்மை பொருந்திய
1056	மன்ற	...	நிலைத்து
1058	அவத்தனேன்	...	துயருற்றிருந்த நான்
1062	வாய்த்தது	...	ஏற்பட்டது
1067	ஊறு	...	துன்பம்
	தேறு	...	தெளிவு
1069	மோத	...	ஆனந்தம்
1072	பொலங்கலம்	...	பொன்னுபரணம்
1087	நக்கது	...	சிரித்தது
1089	பேது	...	கலக்கம்
1108	உலக்க	...	அழிய, ஒழிய
1122	தூணமா உள்ள	...	தூண்போல் உறுதியாக உள்ள
	வேணவா	...	ஆசைப் பெருக்கம்
1124	ஒரு படித்தா	...	ஒரே தன்மையாக
1128	வணம்	...	வண்ணம்
1157	காழ்	...	உறுதி
1161	மதர்த்து	...	களித்து
1165	பெட்டு ஒழுக	...	விரும்பி ஒழுக
1168	விரிய	...	மலர
1184	விஞ்சை	...	வித்தை
1186	தட்க	...	தடுக்க
	புட்கலம்	...	நிறைவு
	நட்கலுறு	...	நெருங்குதலுற்ற
1193	அவரோகணம்	...	இறங்குதல்
1196	ஏக்கறவு	...	இறுமாப்பு
1201	உன்மனீ பாவம்	...	பித்தரைப்போல் எதனையும் உள்ளத்திற் கொள்ளாத நிலை
1210	மை	...	குற்றம்
	வைப்பு	...	சேமநிதி
1257	மடாநின்றது	...	பருகிநின்றது
1265	செறிவது அன்றி	...	ஒன்றுபடுவதைத் தவிர
1271	வற்கெனவே	...	வெட்டும் ஒலிக்குறிப்புச் சொல்
1276	சிட்டர் (சிஷ்டர்)	...	ஒழுக்கம் நிறைந்த சான்றோர்
1278	பெட்டாங்கு	...	விரும்பியபடியெல்லாம்

1290	ததாகாரம்	...	அவ்வடிவாகவே
1298	வியோகம்	...	விடப்பட்டது
1302	அரந்தை	...	துன்பம்
1304	திறப்பாட்டால்	...	திறனால்
1315	கில்லுறு	...	துன்புறுத்துகின்ற
	வகிர்பட்டு	...	பிரிவுபட்டு
1316	எய்த்தேன்	...	இளைத்தேன்
1320	நிசித்தம்	...	புறக்கணிக்கத் தக்க
1323	வட்கி	...	கெட்டு
1325	நான் என் குறிகுணம்	...	நான் இத்தேகம் என்ற உபாதி
1342	கதுவல்	...	நீங்காது பற்றுதல்
1356	கடுகி	...	விரைந்து
1362	துருகம்	...	ஊகிக்க முடியாத
1446	சம்பிரம	...	மிகவும் வியக்கத் தக்க
1449	வெள்ளை	...	கபடமற்ற
1456	சதாச்சிரய வாழ்வு	...	எப்போதும் அணைந்தருகிருக்கும் வாழ்வு
1482	சுவேத்தியமா	...	நன்றாக அறியப்பட வேண்டியதாக
1533	புத்தத்துவம்	...	அறிந்த தன்மை
1556	அளைதலுற்ற	...	எப்போதும் ஈடுபடுகின்ற
1581	உதகரிக்க	...	உதாரணமாகக் காட்ட
1649	உஞற்ற	...	முயற்சி செய்ய
1652	வியன்	...	மேலான
1665	குதிர்ந்தேன்	...	செம்மையான நிலையுற்றேனா
1671	குடிலப்படார்	...	கோணல் வழியில் ஈடுபடார்
1686	விகற்பு	...	வேறுபாடு
1705	விராமம்	...	ஓய்வு
1749	நடலை	...	துன்பம்
1832	அரதை	...	ஈடுபடாமை
1843	நூழில் செய்த	...	அழித்த
1850	துங்க	...	மேலான
1895	கழுது	...	பிசாசு
1911	கழுமல	...	கலத்தல்
1945	புணரி	...	கடல்